Un conte
ca tine
Caroline
LINDEN

COLECȚIA
Jubiri de poveste

SERIA „PARIURILE PĂCATULUI“

După moartea tatălui său, Hugh Deveraux descoperă că a moștenit nu doar titlul de conte de Hastings, ci și foarte multe datorii, așa că decide să refacă averea familiei intrând în iadul jocurilor de noroc din Londra. Acolo însă are parte de cel mai surprinzător pariu, când un comerciant foarte bogat îi propune să o ia de soție pe fiica lui în schimbul plății tuturor datoriilor.

Eliza Cross este moștenitoarea unei averi imense, dar a renunțat la speranța de a se căsători cu un bărbat care s-o dorească pe ea, nu banii ei. Însă când îl cunoaște pe fermecătorul conte de Hastings, noul partener de afaceri al tatălui ei, Eliza se îndrăgostește nebunește de el. Deși nu îi vine să creadă, își vede împlinit visul de a fi soția bărbatului pe care l-a căutat toată viața.

Deși Hugh s-a căsătorit din interes, pentru a asigura bunăstarea mamei și a surorilor lui, ajunge să își cunoască soția cu adevărat și să se îndrăgostească de ea. Când totul părea să se fi așezat pe făgașul fericirii, Eliza află de scandalosul aranjament, iar Hugh, deși acum are toți banii pe care i-a dorit, își dă seama că riscă să piardă cea mai de preț avere: dragostea adevărată.

„O altă combinație reușită între spirit, umor și senzualitate“
Booklist

Caroline Linden este autoarea a 23 de cărți traduse în 17 limbi. Romanele ei au fost distinse cu premii prestigioase, cum ar fi Readers' Choice Award, Golden Leaf, Daphne du Maurier și RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4024-6
9 786063 340246
Alma®

CAROLINE LINDEN

Un conte ca tine

An Earl Like You
Caroline Linden
Copyright © 2018 P.F. Belsley
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un conte ca tine
Caroline Linden

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDEN, CAROLINE
Un conte ca tine / Caroline Linden
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4024-6

I. Fuiorea, Doina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CAROLINE LINDEN

Un conte ca tine

Traducere din limba engleză
Doina Fuiorea

LITERA®
2019

Pentru toți cei care s-au simțit simpli, banali și în nici un fel speciali. Sunteți extraordinari, unici și minunați.

Prolog

1817

Dacă tatăl lui Hugh Deveraux îl învățase ceva pe fiul lui, acest lucru fusese cum să facă o impresie bună chiar și atunci când totul mergea prost.

Din păcate, Hugh nu-și dăduse seama de acest lucru până când tatăl lui nu murise, moment în care descoperise cât de prost merseseră lucrurile.

Cu siguranță, nu ar fi trebuit să se întâmple asta. Joshua Deveraux, al șaselea conte de Hastings, păruse binecuvântat de la naștere în toate privințele. Nici o problemă nu reușise să-i strice buna dispoziție ori să-i întunece spiritul vesel și, prin urmare, familia lui sobră, serioasă îl adora, chiar se minuna de el. Devenise un adevărat epicurian – un contrast izbitor cu tatăl și bunicul lui, care erau atât de rezervați. Știuse cum să le vorbească oamenilor, lucru care îi adusese laudele și admirația nobililor și deopotrivă ale celor aflați în poziții sociale inferioare. Iar dacă strămoșii lui consideraseră o datorie sacră unirea destinului cu o moștenitoare și consolidarea averii familiei, Joshua insistase să se însoare cu o fată pe care o iubea, extrem de frumoasă și fermecătoare, dar cu zestre mică. El însă moștenise titlul și averea considerabilă de pe vremea când era tânăr și foarte chipeș, probabil fiind considerat cel mai norocos bărbat din Anglia.

Cu siguranță, Hugh crescuse crezând asta. Spre deosebire de alți fii, fusese crescut pe genunchiul tatălui și nu exista nimeni pe care să-l admire mai mult. Și mama lui era bună și iubitoare, dar tatăl era inteligent, expansiv, energic și niciodată furios. Când Hugh, ca orice băiat, venea acasă plin de vânătăi și făcea tot felul de năzbâtii, mama lui îi făcea reproșuri, înlăcrimată, dar tatăl îl bătea ușor pe spate și îl lua într-o palpitantă plimbare călare prin tot ținutul.

„Nu are rost să te superi pentru ce a fost. Capul sus și mergi înainte!", îi spunea el.

Doar când tatăl lui murise descoperise că bunătatea acestuia ascunsese defecte greu de îndreptat. Joshua își iubise nespus soția și copiii, dar nu le impusese niciodată să facă economie ori să fie cumpătați. Își crescuse fiul ca să fie stăpânul unei moșii impresionante, dar nu-l îndemnase pe Hugh să verifice atent registrele contabile ale moșiei. Iar în timp ce toată lumea știa – privindu-l indulgent și admirativ – că, de fapt, contele era departe de a fi zgârcit, nimeni nu bănuise adevărul până la moartea lui, la vârsta de 58 de ani.

„Criză biliară", declarase doctorul când contele era pe patul de moarte.

„Vinovăție", se gândise Hugh cu înverșunare, două zile mai târziu.

Se dovedise că Joshua fusese diferit de tatăl și de bunicul lui, atât de grijulii și de devotați. În loc să sporească averea familiei, el o cheltuise *pe toată*. Nimic nu fusese pus deoparte pentru zestrea fiicelor lui, iar partea de moștenire a soției era jalnic de mică. Bărbatul nu numai că omisese cei mai elementari pași pentru păstrarea averii, dar fusese generos cu fiecare pierde-vară aflat la ananghie care îi era prieten, cheltuise extrem de mult pe lucrări de artă, cai, case, pariase și pierduse și, în general, irosise una dintre cele mai mari averi din Anglia. Și nimeni nu avusese nici cea mai mică idee.

– Vestea bună, milord, este că ipotecile sunt destul de rezonabile, adăugă avocatul, cu un aer care putea fi numit doar amară consolare.

Degetele lui Hugh amorțiseră de mult. Fuseseră strânse în pumni, în timp ce, în ultima oră, domnul Sawyer îi prezentase situația deplorabilă în care se afla.

– Așadar, am o moșie mare, dar n-am nici un sfanț ca să o întrețin.

Domnul Sawyer șovăi.

– Un mod foarte dur de a vedea lucrurile, dar foarte adevărat.

Își relaxă mâinile și le așeză pe birou. Un birou foarte frumos, făcut de Chippendale pentru bunicul lui, al cincilea conte. Bunicul lui apreciase mult calitatea. Preț de câteva secunde, Hugh fu nevoit să respire adânc ca să nu blesteme.

– Cât din moșie este ipotecat?

– Oh, totul! răspunse avocatul. Tatăl dumneavoastră a avut grijă să reînnoiască ipotecile, așa cum se cuvenea.

– Ceea ce înseamnă că nu pot să vând nimic, spuse Hugh încet.

– Ah, nu, răspunse domnul Sawyer. Bărbatul tăcu o clipă, apoi spuse pe un ton mai optimist: Dar, Excelență, sunteți tânăr, sănătos

și, dacă aș putea să spun așa, un bărbat chipeș. Sunt nenumărate moștenitoare...

Hugh împinse atât de tare scaunul de lângă birou încât aproape că se răsturnă în spatele lui. Îl prinse în ultima clipă. Făcut tot de Chippendale. Nu-și putea permite să strice scaunul; putea fi nevoit să-l vândă ca să le hrănească pe mama și pe surorile lui.

– Cu alte cuvinte, continuă el, trebuie să fac ceea ce n-a făcut tatăl meu – să reduc cheltuielile, să fac economie și să mă însor cu o fată cu avere.

Domnul Sawyer tuși ușor.

– Așa ar fi prudent, domnule.

Hugh își flutură mâna în aer.

– Pleacă!

Bărbatul clipi, apoi își adună hârtiile.

– Bineînțeles, milord. O să fiu disponibil când veți...

– Ești concediat. Nu te mai întoarce.

Avocatul se albi la față, dar nu îl contrazise. Hugh clocotea în timp ce bărbatul făcu o plecăciune și părăsi încăperea. Sawyer trebuia să fi știut de mulți ani că ultimul conte cheltuia mai mult decât își putea permite. Evident, nu îl oprise, dar nici nu îl avertizase cumva pe Hugh.

Fu străfulgerat de un gând. Mama lui știa? Contesa era copleșită de moartea soțului, încă având ochii roșii din cauza plânsetelor zilnice. Hugh se gândi la părinții lui împreună, la tatăl lui râzând și tachinând-o pe mama lui, și își dădu seama că acela era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să i-l spună. Oricât de incapabil fusese, răposatul conte își adorase soția și nu ar fi vrut să o neliniștească.

Ceea ce însemna că acea sarcină fericită îi revenea lui Hugh.

Îi căzură umerii la acel gând. În primul rând, contesa își pierduse dragostea vieții, iar acum el era pe cale să-i răpească siguranța și, poate, căminul. Pentru că nu era cu putință să susțină toate proprietățile Hastings cu fondurile care îi fuseseră lăsate. Venitul nu era nici pe departe suficient; nu numai că tatăl lui cheltuise ani întregi, dar nu făcuse nimic ca pământurile să fie productive. Proprietățile lui erau acoperite cu hectare de pajiști grațioase și desișuri perfect întreținute, cu iazuri, temple și pavilioane. Nici o fermă, o mină sau altceva care să aducă vreun venit.

Când Hugh îl întrebase despre asta, gândindu-se de ce alte proprietăți nu era așa de întinse, Joshua izbucnise în râs.

– Cine vrea să călărească pe câmpuri de grâu? Toate fermele acelea sunt al naibii de urâte. Atât de multe câmpuri pe care nu poți să le traversezi călare!

Ca un idiot, Hugh acceptase răspunsul și chiar îl apreciase când, ulterior, făcuse o plimbare revigorantă pe câmpurile larg deschise și prin păduri.

Evident, toate acelea trebuiau să se schimbe, dar era nevoie de capital și de timp, două lucruri pe care brusc nu le mai avea.

O bătaie în ușă îl trezi din reverie. Sora lui Edith se strecură înăuntru.

– Ai terminat? întrebă ea. Am văzut că domnul Sawyer a plecat.

El pufni.

– Da, a plecat.

„Și să-l ia naiba!"

Edith traversă încăperea și îi atinse mâna.

– A fost plictisitor?

Hugh făcu o grimasă.

– Nu sunt așa toți avocații?

Ea râse, dar apoi tăcu brusc.

– Îmi doresc ca tata să nu fi murit.

– Știu.

Hugh își cuprinse sora de umeri și o sărută pe creștet. Edith era frumoasă și minioană, ca mama lor, și mult prea tânără ca să fie împovărată cu așa ceva. Tatăl lui își protejase soția și fiicele de orice neplăcere, iar Hugh își dorea să facă același lucru, măcar pentru o vreme.

Desigur, dacă tatăl lor n-ar fi murit, ce s-ar fi ales de ei? Hugh închise ochii, întrucât răspunsul era clar. Moșia ar fi fost din nou ipotecată și s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Încă cinci sau zece ani, iar Hugh ar fi putut să moștenească o situație mult mai disperată decât cea căreia îi făcea față acum – și fără nici cea mai mică avertizare.

– Mama a plâns o oră în fața portretului tatei, spuse Edith încet. Putem să facem ceva ca să-i distragem atenția? Să mergem la Rosemere?

Rosemere era moșia din Cornwall. Era liniștită și perfect idilică, un loc minunat pentru contesă ca să-și revină din suferință. Fusese casa preferată a tatălui lui, pe care contele o reconstruise – cu cheltuieli enorme – și îi schimbase numele în onoarea soției, o dovadă a dragostei imense pentru ea. Dacă femeia putea să fie fericită undeva, acel loc era Rosemere.

Dar costa o avere să întrețină toate acele reședințe. Sawyer îi prezentase conturile averii în detaliu, iar cheltuielile erau devastatoare. Hugh își dădu seama că cel mai bun lucru era să închidă proprietățile mari până când reușea să găsească niște arendași și să se retragă în casa cel mai ușor de întreținut.

În mod ironic și din nefericire, aceea era casa din Londra. Tatălui lui nu-i plăcuse Londra, așa că reședința Hastings, aproape de St. James's Square, era mult mai modestă. Fusese închiriată în ultimii câțiva ani, dar acum era liberă. Ar fi fost îngrozitor să se ducă în Londra în plin doliu, dar surorile lui erau suficient de mari pentru a-și face debutul în societate – asta, presupunând că el putea să-și permită să se ocupe de asta așa cum se cuvenea. Dacă Edith și Henrietta reușeau să încheie căsătorii decente, măcar ele puteau fi în siguranță. Desigur, era vital să mascheze toate urmele sărăciei, fiindcă nu putea să spună familiei cât de rău o duceau.

Existau chiar mai multe motive pentru care Londra putea fi alegerea ideală. Hugh fusese crescut ca un gentleman, fără vreo profesie sau prea multă educație în ceva practic. Dar el *era* bun la ceva ce tatăl lui recunoscuse ca fiind foarte aristocratic, ceva ce putea să facă fără a trezi vreo bănuială. Londra era plină de cazinouri și de bărbați care pariau. Dacă tăia cheltuielile cât de mult îi era cu putință și se bucura de norocul modest la mesele de joc, putea să-și țină familia pe linia de plutire până când reușea să se însoare cu o moștenitoare.

Pentru că aceea era singura lui opțiune. Totul era amanetat, iar licitarea pentru fiecare piesă de mobilier și fiecare portret de pe perete ar fi fost un câștig temporar. Trebuia să găsească o mireasă cât mai bogată, iar cel mai bun loc ca să facă asta...

El o strânse pe Edith puțin mai tare.

– Nu Rosemere. Mă gândeam la Londra.

Capitolul 1

Greenwich, 1819

Elizabeth Cross crescuse ca stăpână a casei.

Mama ei murise când ea avea trei ani, la nașterea fratelui pe care Eliza și-l dorise din toată inima. La o săptămână după ce murise Susannah Cross, o urmase și micul băiat, căruia Eliza îi spusese Flopsy. Când crescuse, aflase că numele lui adevărat fusese Frederick, după bunicul ei, dar în clipa în care îi plângea pe Flopsy și pe mama, își dăduse a doua jucărie preferată ca să fie îngropată cu cei doi. Iar de atunci, rămăseseră doar Eliza și tatăl ei.

Tatăl ei era un bărbat foarte ocupat, dar Eliza era centrul lumii lui. Voia ca ea să se bucure de tot ce era mai bun și era hotărât s-o învețe lucruri importante, pe care le-ar fi deprins de la mama ei.

– Trebuie să fii o adevărată lady, ca mama ta, insista el, chiar dacă doamna Cross fusese doar fiică de baronet și, prin urmare, nu fusese o lady prin naștere.

Copil fiind, Eliza fusese mereu îngrijorată că eșua, dar, când întreba nerăbdătoare dacă începea să fie o lady, tatăl ei îi răspundea că se descurca de minune, iar el trebuia să-i găsească pe cineva care să o învețe ceea ce avea nevoie să știe.

Eliza încercase din răsputeri să învețe, mai întâi de la guvernantă, apoi de la profesoarele ei de la Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Upton și, în cele din urmă, de la doamna de companie angajată să o ajute la debutul în societate. Când împlinise 19 ani, era încrezătoare că putea să se descurce de minune cu orice ducesă când venea vorba de servitul ceaiului, aranjarea florilor, planificarea unui meniu sau alegerea celei mai stilate rochii.

Dar era la fel de convinsă că avea să fie întotdeauna considerată o parvenită de înalta societate din Londra, pe care tatăl ei era atât de hotărât să o impresioneze. Edward Cross își obținuse averea considerabilă din afaceri cu cânepă, fier și plumb, de care marina britanică

avea nevoie disperată în timpul războaielor. Nu conta cât de elegant era îmbrăcată sau cât de frumos dansa, fiindcă nimic nu putea să șteargă vreodată faptul că zestrea ei provenea din comerț. Ea era o moștenitoare – și chiar una bogată –, dar nici pe departe o lady.

Ca să atragă o hoardă de pretendenți aristocrați, de tipul celor care puteau să o ridice la statutul social pe care îl râvnea tatăl ei, o fată avea nevoie de trei lucruri: frumusețe, legături cu înalta societate și bani. Eliza știa că nu era frumoasă și că nu avea legături nobile. Și, într-adevăr, se gândea că, dacă putea avea doar unul dintre acele trei lucruri, cu siguranță banii erau cei mai buni. Chiar dacă nu avea să se mărite niciodată și nu participa la nici un singur bal de societate, ea tot avea un cămin sigur, ce să mănânce și mijloacele necesare ca să se ocupe de câinele ei.

Pentru ea, câinele era mai important decât casa sau mâncarea. Willy era pui când îl găsise venind spre casa ei de la țară. Era doar o minge de blăniță ciufulită, alb cu negru, care se ascundea sub o tufă de forsiția, dar care ieșise imediat când Eliza îngenunchease și întinsese mâna. Se arcuise în mâna ei când ea îl mângâiase pe cap. Atunci inima i se topise de iubire. Îl dusese acasă în brațe, gândindu-se la tot felul de nume măreațe pentru el.

Tatăl ei nu fusese prea bucuros să vadă cățelul.

– O corcitură, spusese el când Eliza i-l arătă.

– Este un pui, replicase ea. Și e atât de dulce!

Codița fluturase pe lângă ea ca o bătaie a inimii. Se ghemuise în scobitura brațelor ei de parcă ar fi fost acasă. Eliza îl sărutase pe cap și zâmbise.

Tatăl ei mormăise:

– Și dacă vine cineva să-l caute?

– Nu vine nimeni. El mă așteptă pe mine.

Fără să aștepte răspunsul lui, ea ieșise afară și, până în momentul când se servise cina, cățelul fusese spălat, hrănit și i se asigurase un coș de dormit pompos în camera Elizei. Existau dezavantaje când erai singur la părinți, dar și avantaje, în sensul că Eliza putea avea tot ce își dorea. De atunci, nimeni nu mai spusese că trebuia să scape Willy.

Iar Eliza se simțea foarte mulțumită de viața ei. Tatăl ei era un bărbat neobosit, mereu plecat fie cu afaceri, fie pentru treburi bărbătești. Încă era un bărbat destul de tânăr, în formă și sănătos, iar Eliza bănuia că avea o amantă, o văduvă care locuia în Portland Place

din Londra. Dar lucrul acesta îi permitea să fie liberă să facă ce voia. La fiecare două săptămâni, mergea în Londra la cumpărături și să ia ceaiul cu cele mai dragi prietene ale ei, Lady Georgiana Lucas și Sophie Campbell, pe care le cunoscuse pe vremea când erau la școala doamnei Upton. Făcea plimbări lungi cu Willy și mergea la biblioteca din Greenwich. Ajuta la biserică, făcea vizite enoriașilor cu prietena ei Belinda Reeve, soția vicarului, și putea petrece fericită nenumărate ore umblând de colo-colo prin grădina ei.

Singura mâhnire era faptul că rămânea nemăritată, fără vreun pretendent la orizont. În timp ce ajunsese să accepte în sinea ei că avea să ajungă precum una dintre acele doamne bătrâne bogate care aveau o haită de câini, dar sperând că urma să fie destul de excentrică, tatăl ei nu era nici pe departe atât de împăcat cu perspectiva aceea.

– Credeam că doar doamnele măritate au cățeluși, îi spuse el la micul dejun.

– Serios?

Willy stătea întins cuminte la picioarele ei. Era un câine care se comporta frumos atât timp cât exista șansa să mănânce ceva gustos. Elizei îi plăcea să-l recompenseze pentru bună purtare. Îi strecură pe furiș o bucată de șuncă.

– Nu m-a întrebat dacă sunt măritată înainte de a-mi sări în brațe și de a veni cu mine acasă, așa că mă îndoiesc că ar fi adevărat.

– O lady ar trebui să danseze cu gentlemeni, nu să-i dea unui câine micul ei dejun.

Eliza își dădu ochii peste cap și îi mai întinse lui Willy o bucățică de șuncă.

– Încă o dovadă că nu sunt o lady.

– Dar ai putea fi. Ar trebui să fii. Bărbatul se încruntă în timp ce mesteca, de parcă se concentra furios asupra rezolvării unei probleme. Dacă tu...

– *Papa!* Ea puse jos ceașca și îl privi cu asprime. Încetează!

El mormăi ceva, dar abandonă subiectul. Willy, plin de energie de la șunca primită, sări din nou și începu să se învârtă pe sub masă.

– Am crezut că ne-am înțeles ca mica fiară să stea în grădină.

– Plouă.

Eliza arătă spre coșul din colț. Urechile lui Willy se coborâră, iar cățelul îi aruncă o privire tragic de tristă. Ea arătă din nou spre coș și, în cele din urmă, Willy scoase un oftat și se furișă spre coșul lui.

Își așeză capul pe margine și continuă să o supravegheze cu ochi căprui atenți.

– Câinilor nu le pasă de o ploaie neînsemnată. S-ar duce chiar acum afară dacă i-aș arunca o bucățică de rinichi dincolo de ușă.

Papa începă cu furculița o bucată de carne și își arcui sprâncenele. Urechile lui Willy se ridicară.

– *Papa!* Eliza se încruntă. Nu-l tachina!

– Nu îl tachinez. Chiar i-aș arunca-o.

Bărbatul mâncă bucata de rinichi și lăsă jos furculița.

Eliza îi aruncă o privire aspră și schimbă subiectul.

– Sophie m-a rugat să iau ceaiul cu ea și cu Georgiana poimâine, spuse ea. Lua periodic ceaiul cu prietenele ei, dar întotdeauna îi amintea tatălui de asta. Iar doamna Reeve ne-a anunțat că îi pare rău că ea și domnul Reeve nu mai pot lua cina cu noi mâine.

– Vești bune pe ambele fronturi, spuse bărbatul încântat.

– Doamna Reeve este drăguță. Eliza observă că ceașca tatălui ei era aproape goală și îi mai turnă cafea, adăugând un strop de frișcă, așa cum îi plăcea lui. Dacă ai putea pur și simplu să faci o donație către biserică, domnul Reeve ar înceta să mai ceară.

Domnul Reeve era vicar și nu avea maniere atât de delicate ca soția lui.

– O să-i dau bani când predica lui o să țină mai puțin de o oră.

– Nu cred că ar fi prea încântat de asta.

– O biserică nu are nevoie de candelabre de aur și altare de marmură. O să vedem noi cine este mai hotărât ca lucrurile să iasă cum vrea el. Edward Cross goli a doua ceașcă de cafea. Mă întâlnesc cu Southbridge și Grenville azi. O să întârzii.

– Să nu pierzi prea mult, răspunse ea.

Eliza știa că Sir David Southbridge și Robert Grenville nu erau doar parteneri de afaceri, ci și de jocuri de noroc. Nu pariau niciodată unul împotriva celuilalt, dar toți trei erau niște competitori nemiloși în afaceri și la cărți. Când *papa* ajungea acasă după nopți petrecute până târziu cu ei, de obicei după ce băuse prea mult, îi povestea cum Grenville paria mii de lire la mesele de joc sau despre nervii de oțel ai lui Southbridge, care își risca acțiunile companiei de comerț pe un cal.

– Să pierd! Tatăl ei o privi ofensat. Nu o să accept să mă comande o fată care slugărește cu trup și suflet o corcitură zdrențăroasă.

– Acum, *papa*, protestă ea, să știi că arăți mult mai puțin zdrențăros de când l-ai lăsat pe Jackson să-ți tundă părul.

– Din imprudență, bombăni el. De ce mi-a dat bunul Dumnezeu o fată isteață? Sunt sigur că nu știu.

Ea îi zâmbi cu gura până la urechi.

– Cine altcineva te-ar suporta așa cum o fac eu?

El miji ochii.

– Tu ar trebui să suporți un soț.

– Nu cred că asta ar merge bine, răspunse ea. Nu aș putea suporta pe nici unul dintre idioții sau vânătorii de averi care au venit în vizită.

El făcu o grimasă, în timp ce trase scaunul și se ridică în picioare.

– Nu e nevoie să te măriți cu un bărbat inteligent! Ai destulă minte pentru amândoi.

– Și chiar o avere mai mult decât suficientă. Știu. Eliza își încrucișă brațele și afișă o expresie visătoare. Cu siguranță, există pe lumea asta vreun viconte sau un baronet chipeș și cu titlu, dar suficient de bătut în cap și falit care să-și dorească să mă aibă.

Un zâmbet arcui buzele bărbatului.

– Nu m-am referit la asta. Când ea strâmbă din nas, el râse. Te iubesc, Lilibeth, spuse el, alintând-o ca în copilărie, în timp ce o sărută pe creștet.

– Și eu te iubesc, chiar dacă abia aștepți să scapi de mine.

Deși ea o spuse cu un zâmbet afectuos, *papa* pufni.

– Să scap de tine! De parcă greșesc când îmi doresc ca fata mea să se așeze la casa ei. Este drept? întrebă el spre Willy, care lătră drept răspuns. Îmi răstălmăcește cuvinte.

– Vreau doar să știi că sunt fericită, protestă ea. Chiar ca fată bătrână. Dacă nu o să întâlnesc niciodată un baronet chipeș, fermecător, bătut în cap și sărac, tot o să fiu fericită cu tine, cu Willy și cu prietenele mele.

– Presupunând că n-ar fi vreun prost, l-ai accepta?

Ea își dădu iar ochii peste cap. *Papa* era în mare formă în dimineața aceea.

– Spui că ești fericită, dar n-o să fii geloasă când prietenele tale o să fie măritate și o să aibă familiile lor? Am auzit că Lady Georgiana o să-l ducă, în sfârșit, pe Sterling la altar primăvara viitoare. Dacă n-o să mai aibă timp pentru ceaiurile și plimbările voastre prin magazine când o să aibă un copil sau doi pe genunchi?

Eliza își unse brioșa cu unt. Se gândise la asta. Georgiana era logodită cu vicontele de Sterling de doi ani. Nunta nu avusese loc pentru că fratele ei, contele de Wakefield, era un morocănos și un singuratic și se certa cu Sterling de doi ani în privința aranjamentelor de căsătorie. Sincer vorbind, se părea că Georgiana urma să rămână logodită pentru totdeauna, dar sigur nu era adevărat. În cele din urmă, avea să devină Lady Sterling, cu moștenitorul lui în brațe.

– O să fiu fericită pentru ea, răspunse la întrebarea ocolitoare a tatălui. Este îndrăgostită de Lord Sterling dintotdeauna.

– Și tu ar trebui să fii îndrăgostită! Mama ta ar spune la fel dacă ar fi aici.

– Mama n-ar vrea să mă căsătoresc cu cineva doar pentru a fi măritată, replică ea. Sper că și tu la fel.

El pufni zgomotos.

– Sigur că nu. Dar vreau să nu tragi concluzii pripite. Trebuie să existe măcar un bărbat decent și cu un titlu care să fie în stare să-și dea seama ce nestemată ești.

Eliza mușcă din brioșă. Ea credea că acel bărbat închipuit trebuia să se uite foarte atent la ea ca să descopere asta. Or, nici unul dintre gentlemenii cu titlu pe care îi întâlnea nu se uita la ea de două ori. Nici un domn obișnuit nu o făcea. Dacă stătea să se gândească prea mult la asta, ar fi fost mâhnită; chiar și cu o zestre mare, o garderobă elegantă și fiecare realizare pe care putea să o aibă o lady, Eliza se bucura rareori de ceva mai mult decât o privire trecătoare din partea bărbaților de orice rang. Știa că era simplă și liniștită, dar văzuse că Lady Sarah Willingham, fiica ducelui de Jarros, atrăgea câțiva pretendenți chiar dacă era timidă și se uita cruciș.

– Poate că o să-și dea seama cineva într-o bună zi, spuse ea, alegând să-și împace tatăl.

El încuviință din cap cu satisfacție.

– Cineva o să-și dea seama. Singura întrebare este dacă o să accepte și câinele.

– Dacă nu-l acceptă pe Willy, nu o să-l accept eu, replică ea imediat. Nu o să vorbesc niciodată cu cineva care nu-l place pe Willy.

– A naibii corcitură! mormăi bărbatul.

Dar Eliza văzu bucata de șuncă de mărimea unui șiling pe care el o furase din tavă și i-o aruncase câinelui. Willy o prinse din zbor și o înghiți dintr-odată. Dând din coadă, lătra în semn de mulțumire.

Papa ieșea deja pe ușă, punându-și mantia în timp ce traversa coridorul fără să se uite înapoi.

Eliza își privi cu reproș animalul de companie, în timp ce își termină brioșa.

– Ești groaznic de răsfățat.

Willy zburdă de fericire.

– Pentru asta, poți să pleci singur în grădină. Ea se ridică de la masă. James, vrei să-l lași să iasă?

– Da, domnișoară.

Lacheul făcu un pas înainte și arătă spre Willy, ale cărui urechi se lăsară în jos când își dădu seama că Eliza nu venea. Ea schiță o mișcare prin care îl îndemna să plece, iar câinele îl urmă pe James.

Se întreba când avea să accepte tatăl ei că ea nu era genul de fată la ușa căreia să se înghesuie gentlemenii. În ochii lui, ea era minunată, dar Eliza știa că era singurul care o vedea așa. Fetele simple reușeau în societate, dar prin virtutea de a fi pline de viață și istețe. Ea avea tendința de a deveni tăcută și șovăitoare în prezența străinilor eleganți, iar orice urmă de inteligență se risipea dacă unul dintre ei chiar vorbea cu ea. Fără îndoială, *papa* spera că zestrea ei enormă avea să compenseze timiditatea ei, dar Eliza prefera să fie o bătrână ciudată și cu casa plină de câini decât să se mărite cu un bărbat care își dorea numai banii ei.

Așadar, *papa* putea visa, dar ea era mult mai realistă. Poate că într-o bună zi urma să întâlnească un nobil de la țară care nu avea nevoie de o soție frumoasă, fermecătoare, ci prefera o fată tăcută, mulțumită să se joace cu câinele ei și să se ocupe de grădină. Dacă nu, avea să rămână exact așa cum era.

Capitolul 2

Hugh Deveraux avea parte de o noapte foarte bună.

Era și timpul. Norocul lui fusese destul de neconvingător în ultimele două săptămâni. Poate chiar în ultima lună. Nu pierduse o sumă importantă de bani, dar nici nu câștigase ceva. Și, în ciuda faptului că jucase fără scrupule și își păstrase capul limpede, nu fusese în stare să aibă un succes constant. Mult într-o noapte, apoi aproape la fel puțin de în următoarea noapte.

În ultimul an și jumătate, planul lui londonez funcționase destul de bine. Mulțumită norocului de la mesele de joc, fusese în stare să plătească cele mai presante datorii, să deschidă reședința de la oraș, chiar să cumpere rochii noi pentru mama și surorile lui. Din nefericire, acum avea nevoie de mai mult decât atât. Edith era destul de mare ca să-și facă debutul și îi trebuia o zestre.

Inițial, crezuse că putea să-i ofere pământul. Pusese avocații să cerceteze amănunțit fiecare cuvânt din fiecare document, iar toți îi spuseseră că nu putea să transfere proprietatea nici uneia dintre fete pentru căsătoria ei. Putea să obțină ipoteci suplimentare de pe urma proprietăților, dar acel lucru ducea la căi cu atât mai strâmtorate și mai disperate. Vânduse niște lucrări de artă pe care le cumpărase tatăl lui, dar toate lucrurile de care încerca să scape îi provocau o mare de lacrimi mamei lui, care își amintea când și cum fusese achiziționat fiecare obiect în parte și jelea nespus pierderea fiecărei amintiri cu soțul ei. Era sentimentală și fragilă emoțional – la micul dejun îl asigura că îi înțelegea intențiile, apoi stea întinsă în pat până la cină, plângând după o pictură sau statuie dusă la casa de licitație.

Hugh înțelesese de mult timp că familia lui nu avea să-i fie de mare ajutor. Mutarea la oraș fusese dureroasă pentru contesă, nevoită să părăsească mormântul soțului și să vină în casa mohorâtă din Londra, pe care Joshua o disprețuise atât de mult. Ea acceptase explicația lui Hugh, că făcea totul pentru a-i oferi lui Edith un sezon și a-i găsi un soț, dar durerea o copleșea. Nici surorile lui nu erau mai

bine. Edith se tot agita din cauză că nu se distra cum ar fi vrut, iar Henrietta implora să primească o garderobă nouă, enervată la vederea rochiilor elegante ale lui Edith. Hugh începea să creadă că avea să fie mai ușor să se lase trimis pe o corabie.

Ceea ce ar fi însemna să renunțe, iar el refuza să facă asta. Tatăl lui îi lăsase un dezastru, dar el era hotărât să iasă din situația aceea. Până la urmă, tot ce avea nevoie era un dram de noroc.

Clubul lui preferat de jocuri devenise Vega, situat chiar în inima Londrei. Era bine păzit și nimeni nu trebuia să se teamă ca avea să fie înjunghiat în drum spre casă. Proprietarul era un bărbat dur, dar cinstit, care insista ca membrii clubului să respecte două reguli: să nu împrăștie bârfe despre club și să-și plătească datoriile cu promptitudine.

Poate că Hugh putea strânge din dinți în privința celei de-a doua reguli, dar o aprecia pe prima din toată inima. Înainte să intre în clubul Vega, povești despre pariurile lui – adesea înfiorător de exagerate – ajunseseră la urechile mamei lui, care fusese copleșită de gândul că Hugh devenea nesăbuit și iresponsabil.

Tatăl lui murise de un an și jumătate, iar el încă nu-i spusese cât de rău o duceau.

Dacă mai avea același noroc vreo câteva nopți la rând, poate că nu mai trebuia să-i spună.

Era pe plus cu aproape 9 000 de lire. În seara aceea, nimerise la o masă cu câțiva gentlemeni și negustori, bărbați cu avere mare și fără titlu. Lui Hugh îi plăcea să joace cu acel tip de oameni. Erau bucuroși să stea la masă cu un conte, iar când pierdeau în favoarea lui nici nu îndrăzneau să se eschiveze. În plus, în seara aceea erau toți în toane bune. Un bărbat tot cerea vin, iar Hugh era aproape convins că toți trei erau deja beți.

Poate că unii credeau că nu era corect să joci cu o adunătură de bețivani, dar Hugh știa că nu era așa. Nu fuseseră beți când îl invitaseră să li se alăture la masă și nu fusese el cel care comandase vinul roșu. Nici unul nu era vreun tinerel, iar din moment ce Hugh auzise că averile lor variau de la 200 000 de lire la peste o jumătate de milion, presupunea că puteau să-și permită să bea și să piardă câteva mii. De fapt, chiar contase pe asta.

Începuseră să joace. Atât timp cât câștigai o mână, nu pierdeai. Hugh nu uita asta și ieșea imediat din joc dacă mâna lui nu era promițătoare. Fusese tachinat pentru asta, dar râsese. Nu doar o dată

văzuse un tânăr – sau, la Vega, o femeie – păcălit să joace nechibzuit, doar ca să intre în panică atunci când pierdea. Dar Hugh nu se afla la Vega ca să piardă.

După un timp, jocul de cărți, chiar pentru mize mari, deveni prea banal pentru unii dintre ei.

– Ne învârtim în cerc, se plânse Robert Grenville, amestecând cărțile. Fără limită, prieteni!

– Fără limită! William Harker, fiul cel mic al vicontelui Ellery, se albi la față. Privi nervos dintr-o parte în alta, înainte să împingă scaunul în spate. Este prea mult pentru mine!

Grenville și celălalt individ, George Alderton, râseră.

– Dă-i drumul, atunci! Întoarce-te după ce mai crești puțin.

Harker avea 30 de ani. Strânse din buze, dar se ridică, își adună jetoanele și plecă. Hugh îl admiră. Un bărbat trebuia să-și cunoască limitele.

Însă pentru el teancul de jetoane din fața lui era încurajator de mare. Peste 8 800 de lire, în piese de fildeș sculptat. Putea să dubleze sau să tripleze suma în jocul fără mize cu limită. Aceea era zestrea lui Edith, exact cea din fața lui.

Hugh rămase la masă.

Alderton, ametit, uită să ia o mână și fu nevoit să plătească miza, care pornise de la 1 000 de lire și crescuse repede la 3 000. Hugh îi acceptă miza – aproape 800 de lire – clipind fără griji și făcând un comentariu tendențios despre Alderton, făcându-i pe toți să izbucnească în hohote de râs. Încă un rând și apoi încă unul, când nimeni nu pierdu nimic. Miza ajunse la 8 000 de lire, iar Hugh își aminti că trebuia să fie foarte atent. Își aranjă următorul set de cărți, cam slab, fără atuuri.

Iar atunci, se întâmplă. Chiar nu știa cum. Cărțile erau bune – cărți mari, două de culoare. Ar fi trebuit să îi asigure măcar o mână. Dar, una după alta, fiecare mână reveni celorlalți jucători. Chiar și atuul lui, regina, pierdu în fața regelui. Mâna se termină, Grenville o luase, iar Hugh nu avea nimic.

Inima îi bătu cu putere în piept. Pierduse. Pentru o clipă, camera deveni întunecată și ciudat de tăcută. Făcuse o greșeală, care îl costase tot ce câștigase în seara aceea.

Alderton lovi masa cu palma.

– În sfârșit, o ratare! La naiba, credeam că n-o să-l facem vreodată să se împiedice, prieteni!

Grenville își turnă mai mult vin în pahar și îl ridică.

– Un toast pentru Hastings, spuse el cu viclenie. Și pentru banii lui, pe care o să-i luăm bucuroși.

Cumva, pe chipul lui Hugh se ivi un zâmbet. „Capul sus și mergi înainte!" El clătină din cap, în timp ce împinse toate jetoanele spre mijlocul mesei. Zestrea lui Edith, pierdută.

– Trebuia să beau mai mult vin roșu de la Alderton, spuse el ușor. A naibii luciditate mi-a pus bețe în roate!

Grenville sughiță de râs, iar Alderton împinse sticla spre el. Hugh o prinse și se forță să ia o gură. Pe limba lui, vinul avu gust de fiere. Seara era distrusă, dar Hugh avea nevoie să joace din nou cu acei bărbați, a doua zi sau în noaptea următoare. Nimeni altcineva nu-și putea permite să piardă banii pe care el avea nevoie să-i câștige. Așadar, făcu o plecăciune și își luă rămas-bun, încă având sticla în mână.

La naiba! La naiba *cu toți!* Voia să arunce sticla aceea blestemată pe fereastră. Unde greșise? Rătăci prin club, în timp ce revăzu în minte ultima levată dezastruoasă, încercând să vadă unde greșise, dar nu se mai putea face nimic. Altcineva ținuse cartea care îl învinsese. La naiba!

Scoase un oftat, fiind atent să nu afișeze vreun semn al tumultului din interiorul lui. Singurul lucru de care avusese nevoie era să mai câștige o dată. Dacă ar fi pierdut Grenville care fi avut regina în loc de rege, în acel moment, în buzunarul lui Hugh ar fi fost peste 13 000 de lire, mai mult decât suficient pentru zestrea lui Edith. În schimb, jetoanele lui abia dacă valorau 1 200, cu doar 200 mai mult decât avusese la începutul nopții și infinit mai puțin decât avea nevoie.

– O pierdere însemnată, spuse o voce din spatele lui.

Hugh își dădu seama că rămăsese în pragul ușii salonului principal. Se întoarse ca să nu blocheze accesul.

– Îmi cer scuze, domnule.

– Este în regulă. Celălalt bărbat nu trecu pragul. Se opri acolo unde era, privindu-l pe Hugh cu o expresie de simpatie interesată. Grenville este un ticălos viclean.

– Chiar așa? Hugh reuși să schițeze un zâmbet. Foarte impresionant cum reușește să fie viclean și complet amețit în același timp.

– Aici îi este viclenia – nu bea atât de mult pe cât pare. Individul făcu semn cu capul spre sticla pe care Hugh încă o ținea strâns în mână. Ai vrea să bei un pahar?

– Este singurul lucru pe care l-am câștigat în seara asta. Ridică sticla și se uită în ea. Aș putea s-o păstrez.

– Ca pe o amintire din vremurile fericite? Noul lui tovarăș îi luă sticla și o puse pe tava unui chelner care trecea pe acolo. George Alderton bea urină de cai. Însoțește-mă la o băutură adevărată, vrei?

Bărbatul făcu semn spre fotoliile din partea opusă a sălii, dar era mai degrabă un fel de poruncă.

Hugh se îndreptă de umeri, cu garda sus.

– Îmi pare rău, domnule. Nu am avut plăcerea să fac cunoștință cu dumneata.

– Cross, zise individul. Edward Cross la dispoziția dumitale, Lord Hastings.

Hugh făcu o plecăciune drept răspuns. Cross avea ceva să-i spună, îl căutase. În situația lui, asta era rareori de bun augur.

Cross întinse din nou brațul, având un zâmbet vag pe chip.

– Hai să bem ceva.

„Capul sus!" Hugh încuviință o singură dată și o luă înainte. Salonul era situat departe de mesele de joc, unde clienții puteau să comande de mâncare sau pur și simplu să se afunde într-un fotoliu ca să se refacă după o rundă obositoare de zaruri. Ca și restul clubului Vega, arăta mai degrabă ca dintr-un club pentru gentlemeni decât dintr-o casă de jocuri. În seara aceea era aproape gol, poate din cauză că era trecut bine de ora 3 dimineața.

Cross luă loc lângă Hugh și spuse unui chelner care aștepta lângă ei să aducă o sticlă de vin de Porto franțuzesc și două pahare. Hugh își întinse picioarele și își puse mâinile pe burtă, așteptând să audă ce voia Cross de la el.

Îi datora bani? Era destul de sigur că nu. Numele nu-i era cunoscut.

Auzise de dificultățile lui și încerca vreo oportunitate de afaceri? Hugh nu știa despre ce putea să fie vorba. Primise două oferte pentru moșia ipotecată de la Rosemere de la bărbați asemenea lui Cross și, în ambele cazuri, refuzase. Din nefericire, după părerea lui Hugh. Ofertele fuseseră foarte generoase.

– Am văzut ultimul tău joc, spuse Cross după ce vinul le fu turnat, iar chelnerul plecă.

Hugh își roti paharul. Era un vin de Porto bun. Tatăl lui ar fi cumpărat pe loc câteva butoiașe din vinul acela.

– Asta este o biată distracție, când Vega oferă atât de multe!

– Oh! Cross zâmbi din nou. Nu m-aș opune niciodată lui Grenville sau lui Alderton, dar îmi place să mă bucur puțin când ei pierd.

Dumnezeule! Ultimul lucru pe care și-l dorea era să audă răutăți. Hugh bău, vinul prelingându-se cald pe gâtul lui.

– Îmi pare rău că nu ți-am oferit posibilitatea să faci asta.

Cross scoase un sunet care ar fi putut să fie un chicotit.

– Tu joci bine.

„Nu destul de bine, nu în seara asta."

Hugh zâmbi din nou sarcastic.

– Credeam că ai spus că te-ai uitat.

– M-am uitat, răspunse Cross, fără să se lase descurajat. Să pierzi cu Grenville... Mulți bărbați au făcut asta. Dar tu... Își înălță capul, privindu-l gânditor. Ți-ai ținut capul pe umeri și ai jucat bine.

– Doar ca să pierd la sfârșit. Hugh își privi vinul de Porto. Când joc bine, nu pierd.

– E adevărat? murmură Cross. Umplu ambele pahare, chiar dacă al lui Hugh abia dacă era atins. Ai făcut-o cu grație.

– Am pierdut cu grație?

Hugh își simți zâmbetul îndurerat. Avea sentimentul ciudat că bărbatul de lângă el era impresionat. Lucru cumva ciudat, întrucât părea să fie genul competitiv, care detesta să piardă. Avea multe fire cenușii în părul lui negru, dar altfel părea în floarea vârstei, subțire și în formă, cu chipul bronzat. Era cu siguranță alt negustor, dar își purta bogăția cu seninătate, așa cum își purta haina bine croită.

– Da, ai pierdut cu grație, repetă Cross. Nu orice bărbat știe să facă asta.

– Un gentleman pierde așa cum câștigă: grațios, întotdeauna atent la demnitatea și onoarea lui.

Tatăl lui spusese acele cuvinte, chiar de mai multe ori. Hugh simți din nou înțepătura acidă a trădării când le rosti.

– Cei mai mulți nu pot să facă asta, gentlemeni sau nu. Presupun că asta spune ceva despre demnitatea lor sau poate despre onoarea lor.

Sau poate că înfrângerea era groaznică, o lovitură de cuțit ascuțit primită în abdomen, care putea să se transforme într-o rană infectată dacă nu era salvată de vreo victorie. Poate că nu însemna nimic pentru Cross să vadă cum îi scăpau printre degete 12 000 de lire, dar

Hugh se simțea ca un bărbat condamnat a privi cum se apropia data execuției lui, în timp ce speranța clemenței se diminua.

Doar atât mai avea până ce ajungea și el în aceeași situație. Poate că trebuia să renunțe la jocuri o vreme și să se dedice găsirii unei mirese bogate. Sperase să o vadă măcar pe Edith aranjată înainte de asta. Henrietta putea să mai aștepte un an, dar Edith avea un pretendent, fiul cel mare al vicontelui de Livingston. Îi trimitea flori și venea în vizită de două ori pe săptămână, iar Edith roșea și zâmbea ori de câte ori îl vedea. Hugh trăia cu teamă în fiecare zi la gândul că tânărul avea să vină la el să o ceară pe Edith, el fiind nevoit să dezvăluie greșelile tatălui său. Joshua obișnuia să le spună fetelor lui că avea să se asigure să le vadă pe amândouă ducese, sugerând că urmau să aibă o zestre importantă. Hugh nu voia să le dezvăluie că banii nu fuseseră niciodată puși deoparte și că, în schimb, fuseseră cheltuiți pe construcția și mobilarea noii aripi de la Rosemere, cheltuind totul acolo de unde nu putea să iasă nimic.

– Trebuie să spun că, de fapt, câștigul este mult mai plăcut decât pierderea, răspunse el, în cele din urmă, la comentariul lui Cross. Sunt mai ușor de ținut minte demnitatea și onoarea cuiva când este binedispus.

– Adevărat, adevărat. Dar există un element de risc în aproape orice lucru afurisit. Fiecare acțiune poate duce la eșec... și la pierdere.

Hugh înclină capul. Avea Cross dreptate?

– Ești o raritate, zise bărbatul, luându-l prin surprindere.

Întoarse capul și îl văzu pe Cross studiindu-l cu atenție.

– În ce sens? întrebă el, dintr-odată neliniștit și precaut.

Cross doar zâmbi.

– Îmi place când un bărbat știe să-și păstreze echilibrul.

Pentru o clipă, Hugh crezu că bărbatul trebuia să știe adevărul, fiindcă exista ceva foarte viclean în cuvintele lui. Inima îi bătu cu putere, pentru că făcuse imposibilul ca să ascundă situația lui. Doar avocații știau totul, iar Hugh afișase în fața tuturor o atitudine de indiferență aristocratică față de datorii. Știa că nu era singurul nobil din Londra care datora mai mult decât valora viața lui, dar arătând vreun semn de îngrijorare și alarmare nu făcea decât să pună în gardă lupii, ca să vină să se înfrupte din el.

Așadar, Cross nu avea cum să știe. Inima lui reveni la ritmul normal. Totuși, răul fusese făcut. Se concentrase prea mult pe pierderea

din seara aceea și se săturase să vorbească despre ea. Indiferent ce voia Cross, îi lua prea mult să ajungă la subiect. Hugh bău tot paharul și îl așeză pe masa dintre ei.

– Mulțumesc pentru Porto, domnule, dar trebuie să plec acasă.

– A fost plăcerea mea, milord. Cross se ridică și făcu o plecăciune, în timp ce Hugh se pregăti să plece. Poate că o să ne mai întâlnim.

Hugh zâmbi scurt.

– Poate. Își puse în gând să nu mai stea niciodată la masă cu Cross. Noapte bună!

Capitolul 3

Dacă cineva ar fi avertizat-o că urma să se întâmple ceva important în viața ei, Eliza s-ar fi îmbrăcat cu o rochie mai frumoasă.

În schimb, purta o rochie din muselină decolorată, veche de trei ani, și o bășmăluță. Willy intrase în ceva urât mirositor și murdar și avea nevoie de o baie. Când o zări pe Eliza scoțând cada mare de cupru în spălătorie, se înghesui sub un dulăpior din camera majordomului și fusese nevoie să-l tragă de acolo de labele din spate. Eliza îl cără spre cada cu apă caldă, iar coada i se încovrigă sub burtică.

– Dacă stăteai departe de grămada de gunoi din bucătărie, nu mai trebuia să faci baie, îl certă Eliza, în timp ce-i frecă blana încâlcită de sub bărbie.

Indiferent în ce se rostogolise Willy, era ceva atât lipicios și urât mirositor, încât Eliza strâmbă din nas în timp ce slujnica turnă apă curată peste cățel. Willy avea urechile lăsate pe spate și se foia în strânsoarea ei, în timp ce-l ținu sub jetul de apă.

– Deschide ușa, Louisa, spuse Eliza, încercând să apuce mai bine câinele ud, care se tot zvârcolea. O să-l pun să se usuce chiar în grădină.

Slujnica deschise ușa care dădea spre grădina bucătăriei. Eliza măsură distanța și îl scoase pe Willy din cadă, strângându-l la piept. Nu era foarte greu, dar era numai mușchi, iar ud, putea la fel de bine să fie o vidră.

Cum era de așteptat, începu să se sucească înviorat și reuși să o atingă cu o lăbuță sub bărbie.

– Au! Willy, oprește-te! Încercă să-l țină mai strâns, dar el se zbătu cu putere, alunecându-i printre mâini. Willy... Willy, nu, câine rău ce ești!

Câinele aterizâ pe podea și fugi. Alergă pe sub lavoar și vărsă gălețile, care zdrăngăniră toate, în spălătoria îngustă. Louisa, prostuța, țipă, se făcu mică în calea lui și închise din greșeală ușa dinspre grădină. Willy alunecă pe lăbuțele ude și se lovi atât de puternic

de ușa închisă încât ricoșă în ea și se rostogoli pe spate. Elizei i se tăie răsuflarea de îngrijorare, dar Willy se ridică iute și o luă iar la fugă. Sărmanul câine! Era speriat și probabil rănit. Ea fugi să deschidă ușa ca el să iasă în grădină, unde îi plăcea la nebunie.

– Ce-i zgomotul ăsta? Bucătăreasa deschise ușa de la bucătărie. Louisa, ce ai făcut?

– Nu! strigă Eliza, în timp ce Willy țâșni printre picioarele bucătăresei, făcând-o să țipe speriată.

Willy putea să intre în mare bucluc când era în bucătărie, mai ales dacă era urmărit.

Bucătăreasa se trase înapoi, în timp ce Eliza alergă spre ea.

– Închide ușa! strigă ea spre lacheul luat prin surprindere.

Dar bărbatul avea brațele pline de vase, iar Eliza ridică mâinile în aer în timp ce Willy o zbughi pe ușă și scăpă din bucătărie.

Eliza își scoase brusc băsmăluța.

– Adu prosopul, Louisa! strigă ea, în timp ce-și ridică fusta și fugi după câine.

Papa avea să fie atât de supărat! Spera să fie încă plecat sau închis în biroul lui.

Dar când se repezi în holul spațios de la intrare, ochii ei întâlniră o imagine groaznică. Nu apăruse *papa*, ci era mult mai rău: un musafir, unul pe care nu-l întâlnise niciodată până atunci. Tocmai îi întindea pălăria majordomului și păru surprins când Willy goni spre el, lătrând fericit. Willy iubea oamenii, în special pe cei pe care nu îi cunoștea. Sărea pe ei, le lingea mâinile, mușca ceasul de buzunar sau fura batista vreunei victime care nu bănuia nimic. Din nefericire, avea dinții destul de ascuțiți și deseori găurea orice material prindea.

– Willy! Ea se repezi spre câine.

Papa avea să fie furios dacă Willy fura batista musafirului sau îi sfâșia haina.

– Șezi!

Viclean, animalul se îndepărtă de ea, dând din coadă. Apoi făcu o pauză destul de lungă ca să se scuture zdravăn. Eliza se îmbujoră de rușine, în timp ce domnul se dădu înapoi ca să evite stropii de apă.

– Willy, șezi! spuse ea hotărâtă, îndreptându-se spre câine.

Cu coada ochiului o văzu pe Louisa, slujnica din bucătărie, care stătea în pragul ușii cu un prosop. Dacă era foarte norocoasă, domnul acela avea să creadă că și ea era o slujitoare.

Willy înălță capul și o privi. Eliza veni spre el fără să se uite în altă parte. „Stai acolo!" păru ea să-i ordone câinelui. Nu îndrăznea să se uite la musafir.

– Dacă îmi permiteți, domnișoară Cross, începu majordomul exact când ea era la o lungime de brat de animalul ei de companie.

Auzind vocea, Willy sări într-o parte, lătră din nou și o luă la fugă spre musafir.

Eliza scoase un sunet îngrozit și se aruncă înainte. Reuși să-l prindă pe Willy, dar câinele o făcu să-și piardă echilibrul și să cadă în genunchi, trăgând-o sub masa rotundă și mare care se afla în mijlocul holului, înainte ca ea să-l apuce mai bine. Câinele se zvârcoli, dar ea își strânse brațele în jurul lui până când animalul renunță să se împotrivească și începu să-i lingă înverșunat fața.

– Vă simțiți bine? întrebă o voce.

Eliza se feri de limba lui Willy și ridică privirea spre musafirul aplecat, care se uita la ea cu un amestec de prudență și teamă. Brusc, se simți copleșită de umilința poziției în care se afla și simți că se înroșește la față.

– Da, perfect, spuse ea, târându-se de sub masă și ținând încă în brațe câinele ud.

Fruntea lui se destinse ușor, îndoindu-se că era bine, dar îi întinse o mână.

– Ce noroc!

Ea nu avu de ales decât să-l lase să o ajute. O ridică ușor în picioare, cu toată împotrivirea lui Willy. Își scosese deja mănușile, iar palma lui păru să imprime o furnicătură caldă pe a ei. Eliza se crispă gândindu-se la urmele de săpun pe care mâna ei se părea că le lăsase pe a lui.

– Vă mulțumesc, domnule. Cu sufletul la gură, încercă să-și prindă părul, strângând din dinți, în timp ce șuvițele eliberate se răsfirară peste urechi. Vă rog, iertați-l pe Willy, este foarte... energic. Dar prietenos.

Ochii musafirului se mutară de la ea la Willy, care își arcui gâtul într-o nouă încercare de a-l atinge. Eliza știa că voia doar să-l lingă de bun venit, dar părea mai degrabă că voia să-l muște. Domnul se îndreptă de umeri și se retrase ușor, în timp ce ea se lupta să țină mai bine câinele la locul lui.

– Ce ușurare să aud asta, spuse el.

Vocea lui era cu adevărat adorabilă, bogată și catifelată – fără îndoială, tipică înaltei societăți, cu genul de dicție fusese perfecționată încă de la naștere. Se potrivea cu înfățișarea – înalt, bine îmbrăcat și incredibil de chipeș. Părul lui negru era pieptănat pe spate, dar se ondula în jurul urechilor și al gulerului, sugerând felul în care arăta când era în largul lui, acasă. Maxilarul lui parcă era sculptat și, cu toate că nu zâmbea acum, existau câteva linii mici în jurul gurii lui care arătau că obișnuia să zâmbească mult.

Dar ochii lui o făcură perfect conștientă de faptul că era de ciufulită și murdară, ținând în brațe câinele pe șorțul ud. Ochii lui erau amabili, curioși și vag amuzați; știa exact că sprânceana încă arcuită era dovada că încă râdea în sinea lui de întâmpinarea haotică pe care i-o făcuse.

Și așa, nepregătită și stânjenită, Eliza făcu ceea ce făcea de obicei când se confrunta cu un bărbat chipeș. I se împletici limba, fața i se înroși și se auzi chicotind emoționată. Ar fi trebuit să se prezinte. Ar fi trebuit să se scuze. Ar fi trebuit să spună ceva inteligent sau măcar politicos, dar, în schimb, îl privi fix, tot mai stânjenită cu fiecare clipă care trecea.

– Eliza, se auzi vocea ascuțită a lui *papa*. Ce se întâmplă?

Oh, Dumnezeule! Își întoarse privirea de la domnul misterios. Tatăl ei stătea în capul scărilor, studiind supărat întreaga scenă.

– Willy a fugit de lângă mine după ce i-am făcut baie.

Tatăl ei își subție buzele și privi câinele cu asprime. Willy o lovi pe Eliza cu coada peste șold și lătră cu încântare la vederea celui care îl hrănise cu șuncă.

– Lord Hastings, fiica mea, Elizabeth. Eliza, dumnealui este contele de Hastings.

Un *conte!* Îngrozită, făcu o reverență stângace.

– E o plăcere să vă cunosc, milord, murmură ea.

– Domnișoară Cross.

Musafirul făcu o plecăciune. Licărul de umor din ochii lui dispăruse.

– Mai bine îl duc pe Willy în grădină, spuse ea. Vă rog să mă scuzați, domnule.

Făcu încă o reverență, când aproape că îl scăpă din nou pe Willy din brațe, și ieși foarte repede prin partea din spate a holului. Louisa, ascunsă după ușă, ieși când se apropie, cu prosopul în mâinile întinse. Eliza o privi aspru, supărată fără motiv pe fată. Nu era de vină

Louisa că Willy adora să fie urmărit, nici că bucătăreasa deschisese ușa într-un moment nepotrivit. Willy era vinovat, iar ea cunoscuse un domn chipeș și cu simțul umorului în timp ce era îmbrăcată ca o servitoare și mirosea a câțel ud.

„Ăsta e norocul meu", se gândi ea, lăsând-o pe Louisa să înfășoare cățelul în prosop. Și, mai presus de toată umilința, *papa* avea să se supere pe ea că îl lăsase liber pe Willy prin casă.

– Câine rău, șopti ea spre animalul de companie când se întorcea în bucătărie.

Animalul lăsă urechile în jos, dar în clipa în care ea îi dădu drumul în grădină, lătră, făcu un salt de bucurie și porni în urmărirea unei păsări.

– Iertare, domnișoară, spuse Louisa șovăitoare. N-am știut că o să alerge așa.

Eliza zâmbi confuză.

– Pe viitor, ține ușa închisă și nu te speria dacă aleargă peste tot până să iasă afară. N-o să-ți facă nici un rău.

Fata zâmbi agitată și făcu o reverență.

– Desigur.

Brusc, Eliza înțelese. Louisa era tânără, avea puțin peste 14 ani. Fusese la fel la vârsta aceea.

– Ți-e frică de câini, Louisa?

Fata făcu ochii mari.

– Nu, domnișoară, spuse ea cu voce foarte scăzută. Nu... nu prea tare.

Eliza îi zâmbi încurajator.

– Nu-ți face griji. Pot încerca să te ajut să treci peste asta? Împreună cu Willy?

Roșind, fata încuviință din cap. Vocea bucătăresei răsună din bucătărie, chemând-o aspru pe Louisa să vină să spele niște vase, iar fata o luă la goană, făcând o reverență grăbită. Eliza își dădu șorțul jos și îl agăță într-un cuier aflat în spatele ușii. Puse deoparte cutia de săpun și cada de cupru; cineva deja o golise și o clătise.

Când Willy se întoarse la ușă și lătră ca să intre, îl șterse zdravăn până când blana lui scurtă era ridicată peste tot, iar el arăta sălbatic și pufos. Nu se putu abține să nu râdă.

– Ești totuși un câine rău, îi spuse, iar animalul îi linse fața de parcă își cerea iertare pentru tot ce făcuse.

Îl duse în camera ei pe scara servitorilor, ca să salveze covorul de pe scara principală și ca să evite posibilitatea de a se întâlni cu *papa* sau cu musafirul lui. Dacă era să-l mai întâlnească vreodată pe contele de Hastings, Eliza prefera mai degrabă să fie curată, uscată și pregătită pentru acea întrevedere. Avea să pregătească un comentariu inteligent pentru prima lor întâlnire.

„Îmi cer scuze că nu cad la picioarele dumneavoastră de astă dată, milord", se închipui ea spunându-i și zâmbind natural.

Nu, remarca îi putea aminti prea mult de felul în care se târâse, lipsită de grație, pe podea.

„Willy vă trimite salutările lui, milord, și mă imploră să vă asigur că este mult mai manierat decât a dat dovadă zilele trecute", ar fi putut să spună cu tristețe, aruncând toată vina pe câine.

Sau: „O luăm de la capăt, milord, și uităm cum v-a atacat câinele meu?" Flutură genele la imaginea ei din oglindă, pretinzând că frumosul Lord Hastings era cel care îi zâmbea sau, chiar fără să zâmbească, o urmărea cu acea sprânceană arcuită, făcând aluzie la amuzamentul profund personal al primei lor întâlniri dezastruoase. Poate că lui avea să i se pară fermecător comentariul și urma să-i spună că era mult mai drăguță fără șorțul acela urât; ea avea să încuviințeze din cap și să zâmbească, recunoscând cavalerismul. Apoi, poate că intenționa să o invite la dans ori măcar să-i aducă o limonadă, iar de atunci puteau rămâne... prieteni. „Da, Hastings a venit la cină aseară", se închipui ea spunându-le în treacăt prietenelor ei, de parcă un asemenea lucru se întâmpla mereu.

Un asemenea lucru nu se întâmplase niciodată. Un asemenea lucru probabil *nu* avea să se întâmple vreodată. Și era atât de naivă încât să creadă că Lord Hastings putea să o găsească fermecătoare.

– Of! Eliza făcu o grimasă la reflexia ei din oglindă. Sper să nu-l mai văd niciodată pe omul ăsta, îi spuse ea lui Willy. Cu siguranță, crede că sunt nebună de legat, iar asta mulțumită ție.

Câinele lătră, apoi se duse la coșul lui și se încolăci înăuntru, obosit după cursa nebunească de pe coridor și zbenguiala din grădină. Eliza clătină din cap, chiar dacă inima ei se topise un pic. O chemă pe slujitoare s-o ajute să-și schimbe rochia udă și încercă să și-l scoată din minte pe frumosul conte.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru câine, spuse Cross în timp ce închidea ușa biroului lui. Fiica mea are o inimă sensibilă.

Hugh încuviință din cap.

– O calitate admirabilă la o femeie.

Cross făcu o pauză, privindu-l direct în ochi.

– Da. Bărbatul înconjură biroul. De ce nu iei loc, Lord Hastings?

Hugh își alese un fotoliu confortabil. Nimic elegant sau de la Chippendale; era un mobilier mare, ușor, tapițat cu cea mai moale piele. Tot ceea ce văzuse în casă nu trăda o tendință la modă, ci un confort rafinat și materiale de cea mai bună calitate. Dacă avusese îndoieli despre averea lui Cross, acum toate se risipiseră.

Trecuseră două săptămâni sau mai mult de la întâlnirea lor ciudată din clubul Vega. Hugh nu se gândise prea mult la ea după acea noapte și nu-l mai văzuse pe Cross decât în colțul opus al camerei. Hugh nu se așteptase să mai discute vreodată cu bărbatul acela, dar se părea că acesta avea alte idei. Ceea ce nu știa el era motivul.

Gazda îi oferi ceva de băut, Hugh refuză și, în cele din urmă, se așeză.

– Cărui fapt datorez această plăcere, milord?

– Am primit o scrisoare de la Sir Richard Nesbit, spuse Hugh. Din politețe, m-a informat că a preluat cineva câteva datorii pe care le avea tata la el.

– Foarte amabil Nesbit.

Hugh înclină capul, chiar dacă era de părere că Sir Richard era un individ foarte dubios.

– De ce l-ai plătit?

Cross se lăsă pe spate în scaunul lui.

– Am crezut că investiția este promițătoare.

– Oh! Hugh ridică o sprânceană. Ce investiție?

Datoria față de Nesbit era de la o cursă de cai ce avusese loc în urmă cu cinci ani. Joshua pariase 3 000 de lire pe un mânz care terminase ultimul fiecare cursă. Hugh considera datoria nejustificată, dar Nesbit încă păstra biletul semnat... Asta, până ce îl cumpărase Cross, aparent la întreaga lui valoare.

– Tu, milord, spuse Cross cu ușurință, cu un zâmbet pe chip. Ești fiul tatălui tău, nu-i așa?

Hugh strânse din dinți, ascunzând expresia gravă.

– Nesbit nu a avut nici un drept legal să facă asta. Era o datorie de onoare a tatălui meu, iar el este mort acum.

Cross flutură o mână în aer.

– Ah! Atunci Nesbit m-a păcălit.

– De ce? repetă Hugh, cu vocea blândă și egală.

Celălalt bărbat zâmbi cu o arcuire vagă a buzelor.

– Știi cum mi-am dobândit averea, Lord Hastings? Hugh înțepeni. Speculații. O afacere al naibii de riscantă, dar plină de satisfacții.

– Speculanții, din câte înțeleg, cumpără când miros o șansă de profit, spuse Hugh. Cu cât mai multe șanse, cu atât mai mare profitul. Șansele de profit din datoriile lui Nesbit sunt, într-adevăr, mari. Zero, ca să fiu mai precis.

Cross ridică din umeri.

– Atunci eu am pierdut. Speculanții sunt obișnuiți și cu asta.

– Aș accepta una ca asta drept o explicație rațională, chiar dacă foarte stupidă, dacă ar fi fost unica situație. Hugh își schimbă poziția, încercând să-și stăpânească furia și teama. Din moment ce mi s-a părut un lucru ciudat – să speculezi nebunește o datorie despre care știi că nu o să fie plătită niciodată –, am discutat cu avocatul meu. M-a asigurat că nu am mai multe obligații de plată ale datoriei către tine în comparație cu cât aveam față de Sir Richard, dar mi-a menționat câteva documente stranii pe care le-a primit în ultimul timp. Ai cumpărat mai multe dintre împrumuturile mele.

Cross încuviință din cap.

– Cu ce scop? Hugh își pierdu calmul. Furia îi înăspri vocea. Scutește-mă de prostiile despre investiții și șanse! Ai cumpărat sistematic o mare parte din datoria mea. Nimeni nu face asta dintr-un simplu capriciu. De ce?

– Să numesc asta o investiție nu era o prostie.

– Dacă îți aparține, trebuie să știi cât este de mare, rosti Hugh pe un ton rece. Și cât de puțin probabil este să fie înapoiată în totalitate.

Fusese șocat când avocatul lui menționase că mare parte din datorii erau acum deținute de Edward Cross. Nici măcar nu făcuse legătura cu numele bărbatului. Din câte știa, el și Cross nu avuseseră alt contact decât acea unică discuție ciudată de la clubul Vega. De ce ar fi cumpărat un om datoria unui străin? Înăuntrul lui se trezise fiorul de neliniște pe care îl simțise în acea noapte.

Era atât de tulburător încât, în cele din urmă, fusese nevoit să vină să întrebe. Cross nu îl contactase, nu-i vorbise, nu făcuse nimic ca să recupereze banii pe care Hugh îi datora acum. Cine naiba era omul acesta? După calculele lui, Cross plătise mai mult de 80 000 de lire în ipoteci, împrumuturi, chitanțe ale comercianților, chiar

datorii de onoare adunate de tatăl lui Hugh. Nu exista nici o șansă să fie din pură generozitate sau din altruism.

– Dacă nu o să explici de ce, cel puțin asigură-mă că o să respecți condițiile înapoierii așa cum am convenit deja asupra lor, îi ceru Hugh când bărbatul doar ridică înnebunitor din umeri în loc să-i răspundă.

– Returnează-i cum poți, milord. Eu îmi permit să aștept. Cross se răsuci în scaunul lui, în timp ce un lătrat se strecură pe fereastra deschisă din spatele biroului. Îți plac câinii, Lord Hastings?

Hugh miji ochii.

– Da. Se ridică din scaun. Dacă n-o să-ți explici acțiunile și nu ai de gând să exprimi cereri nerezonabile, nu o să-ți mai răpesc din timp. Avocatul meu o să aibă grijă ca plățile să fie făcute direct către tine.

– Stai o clipă, Hastings, spuse Cross absent. Părea că asculta câinele, cu ochii ațintiți spre fereastră. Toți câinii? Chiar și corciturile, precum cel pe care îl are fiica mea?

Hugh voia să plece, dar nu o făcu. Îl deranja că bărbatul avea un asemenea control asupra lui.

– Îmi place orice câine cuminte. Nu sunt pasionat de câinii care mușcă.

– Bun, bun, murmură Cross. În sfârșit, îl privi din nou pe Hugh și se ridică în picioare. Mulțumesc pentru vizită, domnule.

Cu buzele strânse, Hugh se încruntă, dar, în cele din urmă, făcu o plecăciune rigidă.

– Poate că o să iei cina cu noi într-o seară, adăugă Cross. Eu și fiica mea am fi onorați să ni te alături.

Refuzul rece, dar politicos îi stătea lui Hugh pe vârful limbii. Chiar nu voia să aibă de-a face cu Cross sau cu fiica lui, dar dorința de *a afla* era ca o așchie intrată sub piele, ascuțită și infectată.

– Poate.

– Ți-ar conveni mâine-seară? Cross zâmbi cu sfială la vederea expresiei lui. Nu-mi doresc să te rețin azi, milord, dar există... oportunități despre care am putea vorbi.

– Oportunități.

Iată, se gândi Hugh sumbru. Ceea ce își dorea Cross de la el. Numele lui sau vreo afacere? Influența lui printre ceilalți aristocrați? Avea foarte puține din ceea ce Cross putea să-și dorească, dar chiar avea prieteni și era bine văzut în oraș. Familia Hastings era una de tradiție veche și venerată.

Cross făcu un semn cu mâna.

– Nimic ilegal! Ar putea fi în mare măsură în beneficiul tău. Nu am vrut să te ofensez, ba dimpotrivă. Vino la cină și o să vorbim atunci.

Aerul lui distant dispăruse, iar un ton poruncitor se imprimă din nou în invitația altfel plăcută.

Cu maxilarul încleștat, Hugh încuviință din cap. Ce altă alegere avea?

Cross deținea controlul asupra lui.

Capitolul 4

Eliza se plimba pe covorul din salon, profund îngrijorată.

Tatăl ei îl invitase la cină pe contele de Hastings.

– De ce? întrebase ea îngrozită când îi povestise de cina de a doua zi.

– S-ar putea ca eu și Excelența Sa să facem afaceri împreună. Cross nu observase disperarea ei. Vreau să-i facem o impresie bună, așa că îmbracă-te cu ceva atrăgător.

Și îi făcuse cu ochiul... *Îi făcuse cu ochiul*, de parcă nu văzuse cu propriii ochi cât de respingătoare și de penibilă fusese când contele venise în vizită!

De îndată ce Eliza trecuse peste șoc, se grăbise să facă pregătiri. Renunțase la meniul obișnuit și alesese unul mai bun, mai impresionant. Toate slujitoarele fuseseră trimise să curețe salonul de luat masa și salonul de zi de la cap la coadă. Ea își verificase toată garderoba în căutarea unei rochii decente. Într-un fel, era ceva care părea foarte important, dacă spera să șteargă prima impresie îngrozitoare pe care contele trebuia să și-o fi făcut despre ea. Willy, împotriva voinței lui, fusese închis în camera ei, iar personalului i se interzisese să-l lase afară, indiferent cât de mult lătra.

Dar, dacă ea era încrezătoare că acea masă, casa și chiar rochia ei erau ireproșabile de astă dată, mai exista o întrebare, și anume ce avea să-i spună bărbatului. Nerăbdătoare, șterse o pată imaginară de pe ceasul aflat pe șemineu. Încă nu se gândise ce comentariu inteligent să facă, darămite la alte replici care să pornească o conversație. Indiferent cât de rău era să se gândească la faptul că Lord Hastings o credea nebună după câteva minute petrecute în compania ei, se temea foarte tare că, după o seară întreagă, avea să-și spună că era prostuță.

Ușa se deschise.

– Contele de Hastings, spuse Roberts, majordomul.

Eliza își împreună mâinile încă o dată, ca într-o ultimă rugăciune, pentru a se calma și se întoarse să-și întâmpine oaspetele.

Fu copleșită de forța frumuseții lui asemenea unui val de căldură venit din cuptoarele din bucătărie. În seara aceea, părul lui era ciufulit în cârlionți romantici, iar hainele negre făceau ca ochii să îi fie și mai negri. El păși cu grație și făcu o plecăciune elegantă.

– Bună seara, domnișoară Cross.

– Lord Hastings. Ea simți că-i arde fața, în timp ce făcu o reverență. Nu vrei să iei loc?

Ea se așeză pe marginea unui scaun ca să nu-și șifoneze fusta.

El privi dintr-o parte în alta a încăperii, în timp ce se așeză pe canapea.

– Sunt în gardă de astă dată, dacă este să ni se alăture vreun câine.

Eliza se înroși și râse emoționată.

– Oh, nu! Willy este închis. Îmi cer iertare pentru felul în care s-a comportat ieri.

Lord Hastings zâmbi. Apăru o gropiță adâncă în obraz, și toate acele linii mici din jurul ochilor lui se încrețiră. Inima Elizei tresări.

– Îndrăznesc să spun că s-a comportat mai bine decât orice băiat după o săpunea bună în cadă.

– Oh? Tulburată, ea își umezi buzele. N-aș putea să știu. Sunt singură la părinți, domnule.

– Când eram puști, spuse el, zâmbind galeș, se poate să fi fugit chiar eu de la o baie sau două. În general, nu imediat ce se încheia, adăugă el în timp ce ea zâmbi fără voie, dar nu cu mai puțină înflăcărare. El făcu o pauză. Este încă pui?

– Cred că are aproape un an. Când Lord Hastings ridică întrebător o sprânceană, ea explică: L-am găsit într-un tufiș, vara trecută. Era un cățeluș, dar a crescut foarte mult... Își drese glasul. Șeful rândașilor, care are multe cunoștințe despre câini, crede că trebuie să aibă un an.

– Eu nu îl contrazic niciodată pe șeful rândașilor, replică imediat contele. Bărbații inteligenți sunt greu de găsit în Anglia.

Eliza râse din nou, dar mai puțin emoționată de astă dată.

– Sper că este bine, după ce te-a purtat într-o asemenea urmărire.

– Foarte bine, zise ea.

Era mai ușor de vorbit despre Willy decât despre ceva legat de politică sau de bârfe din societate, iar Lord Hastings făcea ca totul

să fie mai ușor. Eliza își iubea câinele și se entuziasmă din instinct în fața interesului arătat de conte.

– Willy adoră să urmărească păsările prin grădină. Lipsa lui totală de succes în prinderea vreuneia pare să-i întărească hotărârea de a încerca din nou și sfârșește adesea în noroi. Ea strâmbă din nas. Cu toate că uneori cred că îi place să stea în noroi, din moment ce pare că se tăvălește tot.

Contele râse. Pe Eliza o străbătu un fior. Dumnezeule, avea un râs minunat! Și era chiar mai minunat pentru că ea îl provocase.

– Nu este de mirare că avea nevoie de baie.

– Da. Cu toate că, fiind un câine căruia îi plac noroiul și băltoacele cu noroi așa de mult, Willy urăște să fie îmbăiat. Codița lui se lasă în jos și mă privește de parcă l-am trimis la plutonul de execuție.

Ochii lui încă erau ușor îngustați într-un zâmbet discret.

– Sunt sigur că te iartă imediat după aceea.

– Da, ei bine... S-ar putea... s-ar putea ca după aceea să-i dau câte o bucată de șuncă în semn de scuză. Când Lord Hastings râse din nou la auzul mărturisirii ei șovăitoare, Eliza zâmbi mai larg. Drumul către inima lui Willy este să-l hrănești. Chiar *papa*...

Ea făcu o pauză. Unde era *papa?* Nu îi stătea în fire să-și lase un oaspete să aștepte.

– Este preferatul tatălui dumitale? întrebă contele după o clipă.

Eliza se înroși puțin.

– *Papa* n-o să spună niciodată asta, dar cred că ține mult la Willy. El i-a pus numele. Willy este prescurtarea de la „o să se oprească vreodată din lătrat?"[1]

– Nu! rosti Hastings vădit amuzat.

– Oh, ba da! O spunea de fiecare dată când Willy se juca în grădină, urmărind păsările. Eu nu m-am gândit la un nume mai bun pentru el. Am început să-i spun Willy ca să-l tachinez pe *papa,* dar apoi pur și simplu a rămas așa.

Ea făcu un gest neputincios cu o mână, în timp ce contele zâmbi, gropița lui atrăgându-i din nou privirea. Ce bărbat chipeș era! Și atât de amabil și de fermecător! Stătuse de vorbă cu el și nici măcar o dată nu se simțise prostuță sau cu limba legată.

– Cred că *papa* este foarte atașat de Willy, dar refuză să recunoască.

– Pierde foarte mult, declară Lord Hastings. Adesea, câinii sunt o companie mai bună decât oamenii.

[1] *Will he ever stop barking* – în limba engleză, în original

– Da, într-adevăr! Eliza îi zâmbi încântată. În mare măsură.

El îi zâmbi din nou, atât de cald, încât Eliza se gândi că probabil visa. Nu întâlnise niciodată un gentleman atât de prietenos și de relaxat. Spera ca el să facă afaceri mari cu tatăl ei și să vină să ia cina regulat. Pentru o clipă, câteva din închipuirile ei fanteziste nu părură atât de ridicole.

Ușa se deschise și intră Cross.

– Buna seara, Hastings. Scuze pentru întârziere.

Bărbatul făcu o plecăciune.

Contele, care se ridicase la intrarea lui, îi întoarse salutul. De pe chipul lui se șterse orice urmă de umor.

– Domnule Cross.

Papa își ținea mâinile la spate, părând foarte mulțumit de sine.

– Eliza, draga mea, l-ai întâlnit pe oaspetele nostru, așa că nu mai e nevoie de altă prezentare.

– Da, *papa*. Ea se strecură spre ușă. O să-i spun lui Roberts că suntem gata.

Tatăl ei flutură o mână.

– Prostii! Știu că ai planificat totul la secundă, iar lacheii așteaptă deja să servească în timp ce noi vorbim. Mergem? întrebă și făcu semn cu mâna.

– Domnișoară Cross?

Contele de Hastings îi oferi brațul. Eliza se alarmă; nu se așteptase să-l atingă. Dar *papa* se întorsese deja și ieșise din cameră. Cu grijă, ea își puse vârfurile degetelor pe brațul lui, fără a-și putea opri tremurul ușor care o străbătu, în timp ce mușchii lui se încordară.

Cina se petrecu asemenea unui vis. Lord Hastings era mult mai încordat cu *papa* decât fusese când rămăseseră doar ei doi, vorbind despre câini, dar Eliza se așteptase la asta. Știa că tatăl ei avea o anumită reputație de a fi dur și nemilos în afaceri, iar el îi spusese că Lord Hastings venise pentru afaceri. Cei mai mulți dintre bărbații care făceau afaceri cu el erau rezervați. Nu știau că tatăl ei avea o inimă bună și iubitoare, dar Eliza bănuia că ea era singura persoană care vedea deseori acea latură a tatălui.

Totuși, nu discutară despre afaceri. În schimb, *papa* părea hotărât să aducă în discuție fiecare subiect dificil. Îl chestionă pe Lord Hastings despre perspectiva unei reforme parlamentare. Îl întrebă ce părere avea despre sufragiul catolic. Apoi despre legea porumbului,

iar Eliza începu să se teamă că tatăl ei avea să-l ofenseze. Când *papa* începu să-l preseze pe conte să spună clar dacă susținea sau nu legile, Eliza se săturase deja. Ascultase în tăcere, dar era clar că musafirul lor nu se simțea în largul lui. Ochii lui întunecați erau mari și lipsiți de zâmbet, iar răspunsurile deveneau tot mai scurte și mai tăioase. Ea se întreba de ce *papa* își hăituia musafirul de parcă îl judeca în loc să încerce să-i atragă bunăvoința în privința investiției de afaceri.

– Destul cu asta, *papa*, spuse ea pe un ton în care se simțea un reproș ușor. Mă întreb dacă Lord Hastings a văzut noul spectacol *Lionel și Clarissa* de la Teatrul Regal.

Zâmbetul lui Lord Hastings aproape că o cutremură. Era cald, liniștit și plin de recunoștință. Se părea nici el nu se bucurase de conversația despre politică.

– Nu l-am văzut, domnișoară Cross, dar mama și surorile mele mă asigură că este minunat. Le-a plăcut în special dramatismul piesei.

– Da? Ea zâmbi surprinsă. *Papa*, putem să mergem să vedem piesa? Dacă Lady Hastings și fiicele ei au fost, nu poate să fie inadecvată.

– Poate. Cross se lăsă pe spate și făcu un gest ca să li se mai pună vin. Ar veni cu noi și prietena ta Lady Georgiana Lucas?

Eliza îl privi ușor amenințătoare pe sub gene. Obișnuia să o menționeze pe Georgiana, sora contelui de Wakefield, când voia să impresioneze pe cineva.

– Ar putea, dacă iei bilete în lojă, iar Lady Sidlow îi permite.

Contesa de Sidlow era însoțitoarea severă a Georgianei la Londra și nu-i plăcea teatrul. De obicei, Georgianei nu i se permitea să meargă.

– O să ne duci?

Bărbatul chicoti.

– Știi că nu pot să te refuz, draga mea.

Ea îi zâmbi fericită înainte să se întoarcă spre conte.

– Câți ani au surorile dumitale, Lord Hastings?

– Sunt cam de o seamă cu dumneata, domnișoară Cross, spuse el. Edith este cea mare, iar Henrietta cea mică. Edith își face debutul în societate anul ăsta, iar Henrietta așteaptă cu nerăbdare același lucru anul următor.

Însemna că fetele Hastings erau cu câțiva ani mai mici decât Eliza, pentru care trecuseră trei ani de la debutul în înalta societate, când îl convinsese pe tatăl ei să o lase să aștepte până ce împlinea 19 ani.

– Cât de minunat pentru ea! Lady Edith se bucură de asta?

– Foarte mult. Se bucură în special de rochia pe care o s-o poarte la curte.

El o spuse cu un umor sec în voce, care o făcu pe Eliza să zâmbească.

– Fiecare rochie nouă merită o clipă de încântare, mai ales una așa de frumoasă.

Ea văzuse minunata rochie de curte a Georgianei, chiar dacă nu avusese niciodată una a ei. Nici măcar *papa* nu reușise să obțină prezentarea ei la curte, spre marea lui supărare și spre ușurarea Elizei.

– Doamnele și cumpărăturile lor! Cross clătină din cap. Nu o să înțeleg niciodată fascinația pentru mătase și dantelă.

– Din fericire, acea epocă din istoria modei s-a terminat pentru domni, spuse Eliza strengărește. Cu toate că ai arăta foarte chipeș, *papa*, cu o perucă lungă, cu o haină de catifea cu fireturi de aur și, bineînțeles, pantofi cu toc, demni de Carol al II-lea.

Lord Hastings scoase un sunet slab ce putea să fie un râset înăbușit. *Papa* ridică o sprânceană spre ea și strânse din buze.

– Chiar că din fericire! Păstrează-ți dantelele, panglicile și toate celelalte zorzoane.

– Așa voi face, mulțumesc.

– Sunt mult mai potrivite pentru doamne, spuse Lord Hastings. El ridică paharul spre ea. După cunoștințele mele, fiecare lady apreciază dantela și mătasea mai mult decât o să fie vreodată în stare un bărbat. În special dumneata, domnișoară Cross.

Inima ei tresări iar. Știa că nu era adevărat, dar era foarte galant din partea lui să i-o spună.

– Mulțumesc, domnule.

În momentul în care cina se încheie, iar Eliza se retrase ca să-i lase pe domni să bea coniacul și să discute despre afaceri, ea se simți îmbujorată și amețită. Se duse în salon și deschise una dintre ferestrele înalte care dădeau spre grădină. Mirosul dulce al trandafirilor pluti spre ea, în timp ce se aplecă spre aerul rece.

Lord Hastings trebuia să fie cel mai chipeș, fermecător, încântător bărbat din toată Londra. După primele clipe, ea nu se simțise stânjenită sau intimidată de el și nu se bâlbâise nici măcar o dată până

să se cufunde într-o tăcere jenantă. Nici măcar nu chicotise, ceea ce o ului. Pentru o clipă, își închipui că era posibil ca el să vină la cină în mod regulat. Putea să o complimenteze periodic. Putea să se oprească în loja lor să-și prezinte omagiile. Putea să-i zâmbească în felul acela prin care îi sugerase că i se părea interesantă și fermecătoare...

Apoi râse ușor de ea însăși pentru că visa din nou cu ochii deschiși.

– Prostuțo, șopti ea spre trandafirii tăcuți. Dar măcar este un vis minunat.

Capitolul 5

Hugh nu era încă sigur de ce venise.

Era o călătorie lungă până la Greenwich și habar nu avea ce voia Cross să discute cu el. Dar lucrul acela îl ținuse treaz toată noaptea, gândindu-se de ce cumpărase Cross ipoteca lui și alte datorii, așa că venise.

Singura care strălucise fusese domnișoara Cross. Indiferent ce punea la cale tatăl ei, Hugh era sigur că ea nu luase parte la planul lui. În primul rând, era timidă, roșind frumos ori de câte ori el o tachinase în privința câinelui. Probabil Hugh nu ar fi observat-o dacă nu ar fi intrat în viața lui arătând ca o spălătoreasă pe jumătate udă, urmărind un câine, dar își dădea seama că inima ei era caldă, și fata părea lipsită de viclenie.

Spre deosebire de tatăl ei.

Când ușa se închise în urma ei, lăsându-i să-și bea coniacul pe care slujitorii se grăbeau să-l servească, el și-o scoase din minte pe Eliza Cross și se concentră asupra tatălui ei.

– Ei bine? întrebă el tărăgănat.

Atitudinea lui Cross se relaxă. Luă o înghițitură sănătoasă de coniac și se tolăni în fotoliu.

– Cum a fost cina, domnule?

– Excelentă. Hugh putea să simtă răceala din propriile cuvinte. Cărui fapt datorez această invitație?

Cross ridică din umeri și făcu un semn ca slujitorii să plece.

– Dorinței de a stabili relații.

Hugh număra până la zece ca să-și păstreze calmul.

– Domnule Cross, rosti el tăios, noi nu suntem prieteni. Avem puține lucruri în comun. Nu există nici un motiv pentru care să devenim cunoștințe, cu excepția faptului că acum deții cea mai mare parte din datoria mea.

– Din cauza tatălui tău, interveni Cross.

Hugh strânse din dinți.

– Da. Ăsta este rolul moștenirii.

– Nu în cazul meu, spuse Cross cu îndrăzneală. Tatăl meu nu mi-a lăsat nimic, nici la bine, nici la rău.

– Ce frumos din partea lui! Hugh se uită împietrit la bărbat. Ce vrei de la mine?

– Cât ai câștigat la clubul Vega?

El tresări la auzul întrebării directe.

– Nu prea te privește...

– Ăsta este venitul tău, nu-i așa? Cross încuviință din cap, în timp ce Hugh începu să clocotească într-o tăcere neputincioasă. Mă gândesc la asta de câteva zile. Am văzut mulți aristocrați care joacă la clubul Vega, dar tu nu ești ca ei. Joci de parcă n-ar conta dacă pierzi sau câștigi 10 000 de lire, dar amândoi știm că nu este adevărat... Ai nevoie să câștigi. Făcu o pauză, privindu-l cu ochi pătrunzători. Nu-i așa? Ai nevoie să stai pe linia de plutire, să plătești creditorii suficient cât să-i ții la distanță. Nu vreau să te jignesc, adăugă el, în timp ce Hugh mormăi ceva răgușit. Eu nu sunt un gentleman, după cum îți amintești. Nu văd nimic greșit în nevoia de a câștiga un venit de vreun fel, altfel decât cel primit prin drept divin.

– Ce vrei de la mine? repetă Hugh.

– Partea care mi-a adus succesul în viață a fost atenția cu care studiez nevoile și surplusul. Cross arăta mai degrabă mulțumit de sine. Când una dintre părți are o nevoie, găsește pe cineva care are un surplus corespunzător. Le pui cap la cap pe amândouă, iar toată lumea o duce mai bine.

Hugh inspiră și răsufla, închizând ochii. Era neputincios, prins în capcană, în timp ce Cross bătea câmpii cu filosofia lui despre viață și succes.

– Tu, continuă gazda lui, ai o nevoie. Una destul de zdrobitoare. În locul tău, unii domnii s-ar putea însura cu fiica unui duce cu o zestre frumușică sau cu vreo văduvă bogată... Dar n-ai făcut asta. Nici măcar n-ai curtat-o pe vreuna, dacă nu cumva bârfele au ratat detaliul acesta. Cross ridică din umeri. Există doar câteva motive pentru care un bărbat strâmtorat ca tine n-ar face asta. N-am auzit nici o aluzie că ai vreo dorință nefirească, ceea ce înseamnă că n-ai găsit încă femeia cu averea suficientă care să te facă bogat din nou.

Hugh hotărî că se afla într-un cerc al infernului. Cine naiba era individul acela care credea că putea să se amestece în cele mai intime detalii din viața unui necunoscut?

– Să revenim. Vocea lui Cross deveni aproape binevoitoare. Arăți cumplit, Hastings! M-am gândit că știi ce spun bârfele despre tine. Nu mi-a fost deloc greu să aflu totul.

Hugh își petrecuse ultimul an și jumătate jucând o șaradă: rolul unui conte cu buzunarele mai degrabă goale, dar bogat în terenuri și influență. Societatea, de la bază până la vârf, înțelegea foarte bine acel personaj, îl accepta și îl întâmpina călduros. Încă era invitat la petrecerile de elită ale înaltei societăți, și nici un negustor nu-i refuzase vreo cerere de credit. Pe de o parte, era liniștitor să audă că avusese succes, dar pe de alta...

– Mă întreb de ce ai ținut să afli ceva despre mine, îi spuse el lui Cross. Un necunoscut.

Celălalt bărbat zâmbi larg.

– Chiar așa? Haide, tinere, am auzit că ești isteț! Bun la cărți, un jucător prudent, nu-ți pierzi controlul sau buna dispoziție niciodată. Întotdeauna un gentleman! Admir asta. Bărbatul se foi în fotoliu, aplecându-se în față, în timp ce se întinse după coniac. Deși Hugh nu se atinsese de pahar, cel al lui Cross era gol. Dar nici nu mi-e frică să pun cărțile pe masă. Tu ai nevoie disperată de bani și este vorba despre o sumă foarte mare, din ce am înțeles. Sora ta Lady Edith este curtată de moștenitorul lui Livingston, nu-i așa?

– Da.

Cuvântul răsună exact ca mărturisirea unui păcat.

Cross încuviință din cap.

– Iar ea nu are nici o zestre, nu-i așa?

Hugh se cutremură în fotoliu. De unde naiba putea să știe Cross toate aceste lucruri?

– Poftim?

– Richard Nesbit îl știa bine pe tatăl tău, fu răspunsul lui Cross. Continuă cu descrierea problemelor lui Hugh: Nici cealaltă soră nu are, cred. O să-și facă debutul în societate în curând, nu-i așa? N-ai nevoie de o zestre, ci de două.

Simțindu-se de parcă membrele îi înlemniseră, Hugh se ridică.

– Scuză-mă, Cross, spuse el rece. Trebuie să plec.

– Eu am un surplus, spuse bărbatul. Tocmai la capitolul la care tu duci lipsă. Ia loc, Hastings, adăugă el când Hugh nu se mișcă. Nu numai un surplus de fonduri, ci și o fată nemăritată.

Pentru o clipă, Hugh se simți doar uluit. Apoi scoase un râset neîncrezător în clipa în care înțelesul din spatele cuvintelor lui Cross deveni evident.

– Ești nebun? Crezi... crezi că ar trebui să mă însor cu fiica ta?

– Aș vrea asta mai presus de orice, spuse bărbatul direct. Este cu totul altceva dacă i-ar plăcea și ei, dar, dacă te însori cu ea, toate problemele tale o să ia sfârșit.

Hugh îl privi pur și simplu. Ce idee nebunească! Da, bărbatul trebuia să fie nebun. Nu exista altă explicație.

– O să te scutesc complet de ipoteci și de credite, spuse Cross, iar vocea lui nu mai era nonșalantă și relaxată. Elizabeth are o zestre de 50 000 de lire și o să moștenească restul după moartea mea. Aproape o jumătate de milion de lire până acum. Un zâmbet prădalnic îi traversă pentru o clipă chipul. Încă n-am terminat, bineînțeles. Ar putea fi de două ori mai mare când eu o să-mi găsesc sfârșitul.

Hugh își regăsi în sfârșit vocea.

– Ea știe despre acest plan nebunesc?

– Nu, și nici nu o să știe. Expresia lui Cross se înăspri. La primul cuvânt pe care îl sufli despre această discuție, oferta mea o să fie retrasă irevocabil. O să cer plata datoriilor atât de strict și atât de prompt pe cât permite legea. Hastings, nu o să ezit să pun magistrații pe urmele tale!

Hugh își simți plămânii strânși ca într-o menghină.

– Foarte bine. Nu o să vorbesc cu ea.

„Niciodată", speră el. Să-l ferească Dumnezeu de un alt membru al familiei Cross, chiar dacă atât de plăcut ca Elizabeth Cross.

– Problema este că fiica mea vrea o căsătorie din dragoste. Cross își mai turnă coniac. Dacă ar fi să o curtezi pe Eliza, indiferent dacă ea te acceptă sau nu, totul o să depindă numai de ea. Ea merită să fie adorată, răsfățată, curtată cu înflăcărare și nu o să se mulțumească nicidecum cu mai puțin.

Hugh râse cu asprime.

– Vrei să o fac pe îndrăgostitul lulea, dar fără nici o garanție că doamna chiar m-ar vrea. Care sunt șansele, Cross? Din moment ce este un joc, trebuie să-mi cunosc șansele de succes.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse bărbatul liniștit. Totuși, ea ți-a zâmbit cu nonșalanță, iar eu îmi cunosc fiica. Ar putea să se îndrăgostească de un gentleman ca tine.

Hugh își sprijini încheieturile pe masă și aștepta. Era prins într-un coșmar. Dacă într-adevăr crezuse că haosul lăsat de tatăl lui nu putea fi mai rău de atât, soarta îi servise o pedeapsă binemeritată.

– Pot să te întreb cum m-ai ales pe mine pentru acest plan?

– Ai pierdut destul. Cross zâmbi larg la privirea furioasă a lui Hugh. Pari să fii un băiat decent. Am stat cu urechile ciulite și, ei bine, ce am auzit a fost un semn bun.

– Ai auzit că eram disperat, spuse el tăios.

– Suficient de disperat pentru a ascunde asta. Cross lovi masa cu palma, făcându-l pe Hugh să se uite în sus și să-i întâlnească privirea. Sunt un om corect, Hastings. Dacă faci o treabă bună în timp ce o curtezi pe Eliza, iar ea te refuză, asta e... Nu o să-ți cer altceva. Îți plătești datoriile, așa cum ai făcut până acum, și nu o să mai avem nici un motiv să vorbim.

Hugh închise ochii. Era o mică alinare. Dar, oricât de mult își dorea să plece din salonul acela și să-l lase pe Cross să fiarbă în propriile comploturi, trebuia să gândească rațional, chiar fără scrupule. Cross îi deținea datoriile, dar Hugh știa că unele dintre ele erau fără valoare, datorii personale de onoare, semnate de tatăl lui, pe care nu avea nici o obligație să le plătească. Chiar și așa, Cross îi putea face viața insuportabilă dacă voia.

Oricând.

Cross voia ceva foarte prețios de la el. Voia să se însoare cu fiica lui și probabil să-i dăruiască un nepot nobil. Chiar își dorea ca Hugh să o facă pe fată să se îndrăgostească de el. Deși o amânase, Hugh știa că însurătoarea cu o moștenitoare din clasa lui socială nu ar fi necesitat un asemenea lucru; căsătoriile erau aranjate tot timpul pentru putere și influență. N-ar fi fost nevoie de nici o pretenție de iubire în relația cu o femeie din aristocrație, care ar fi priceput exact ce înțelegere făceau de la bun început.

Încet, Hugh se așeză la loc pe fotoliu. Dacă Edward Cross putea să arunce mănușa, el se simțea îndreptățit să impună propriile condiții.

– Îmi ceri un lucru important, rosti el. Toate acele nopți în care câștigase sau nu fără să-și piardă cumpătul îi veniră acum în ajutor. Sunt mize mari într-adevăr – tot restul vieții mele, până când moartea o să ne despartă, numele meu, titlul meu, urmașii mei, chiar sentimentele mele. Asta, presupunând că domnișoara este de acord, dar s-ar putea la fel de bine să nu fie.

Exista întotdeauna acea opțiune, bănuia el – să curteze fata, dar în așa fel încât ea să-l refuze cu blândețe la momentul potrivit. Dar lucrul acela însemna să lase banii pe masă, ceva ce Hugh învățase să nu facă.

– Bineînțeles, dacă mă concentrez pe cucerirea ei, societatea o să observe. Alte doamne nemăritate o să presupună că sentimentele mele sunt promise și o să-și întoarcă atenția spre alți gentlemeni. Dacă domnișoara Cross mă refuză, eu aș rămâne tot cu datorii, pierzând cea mai bună parte a sezonului pe care puteam să o petrec în urmărirea altei căsătorii.

El își arcui o sprânceană, în timp ce Cross se lăsă pe spate în fotoliu, cu buzele strânse într-o linie subțire.

– Te referi la ce o să câștigi dacă ea te refuză?

– Exact, spuse Hugh pe un ton dur. Timpul meu are valoare, Cross, ca să nu mai vorbesc despre efortul de a o curta.

Cross îl privi scrutător, ca și cum revedea calitățile de adversar ale lui Hugh.

– Ce vrei?

– 10 000.

Adică zestrea lui Edith. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să scoată ceva din toată povestea aceea!

Ochii lui Cross erau pătrunzători.

– Un preț mare pentru o lună din timpul tău.

Hugh ridică din umeri, având din nou pe chip masca lui impenetrabilă de jucător de cărți.

– Sunt al șaptelea conte de Hastings, al zecelea viconte de Dayne și baron de Carlisle. Titlul mi-a fost acordat de regele Henric al V-lea. Ai fi putut face această ofertă oricărui bărbat din Londra, dar m-ai ales pe mine. Da, pun mare preț pe timpul meu.

„Dacă ai de gând să cumperi un conte pe post de ginere, ar fi bine să fii pregătit să plătești prețul pentru unul", gândi el cu brutalitate.

Spre surprinderea lui, Cross încuviință din cap după o clipă.

– S-a făcut.

– Și nu o să fac nici o plată a datoriei în timp ce o curtez, insistă Hugh. Dacă ai de gând să ierți toată datoria, în cazul că o să am succes, nu prea are rost. În plus... Schiță un zâmbet. Am nevoie de fonduri pentru a o curta cum se cuvine.

Chipul lui Cross deveni aspru.

– Ai o grămadă de pretenții, Hastings.

– Astea sunt condițiile mele. În cele din urmă, luă paharul de coniac și îl ridică. Ne-am înțeles?

Celălalt bărbat rămase nemișcat pentru o clipă. Hugh era ferm pe poziție, cu o expresie calmă, așteptând.

– S-a făcut.

Cross ridică paharul și băură amândoi, Hugh având un sentiment de neîncredere.

– Încă ceva, zise Cross în timp ce Hugh își împinse ușor fotoliul în spate. Trebuie să accepți câinele.

În comparație cu a avea o mireasă impusă, un câine era o nimica toată. Hugh încuviință din cap.

Se îndreptară spre salon în tăcere. Nervii lui Hugh vibrau asemenea unor corzi ciupite. Ce făcuse? Când păsiră înăuntru și o găsiră pe domnișoara Cross la pian, el o studie cu alți ochi. Chiar nu știa despre planul acela al tatălui ei? Detaliul ar fi afecta profund modul în care alegea Hugh să acționeze.

La intrarea lor, ea își ridică privirea din partitură. Pentru o clipă, o neliniște sclipi în ochii ei verzi, duioși, dar ea se ridică în picioare și făcu o reverență.

– Ați terminat cu afacerile?

Vocea ei era plăcută, nu stridentă sau gălăgioasă. Hugh încuviință din cap, sensibil la fiecare detaliu legat de ea.

– Am terminat, domnișoară Cross, spuse el înainte ca tatăl ei să apuce să răspundă. Sper că nu te-am făcut să ne aștepți prea mult.

Îmbujorarea aceea drăguță și trandafirie îi coloră din nou obrajii.

– Nu, chiar deloc. Ea se uită la tatăl ei. Vrei să-ți cânt, *papa?*

– Desigur, draga mea, răsună răspunsul sincer al lui Cross.

Hugh evită să întâlnească privirea insistentă a bărbatului în timp ce luă loc acolo unde putea să vadă chipul tinerei. Ea deschise partitura, se așeză și își trecu degetele peste clape. Cu încă un zâmbet ușor emoționat aruncat spre el, începu să cânte. Avea o voce minunată. Majoritatea domnișoarelor bine educate puteau cânta la un instrument, dar puține aveau vocea. Iar domnișoara Cross era una dintre ele.

„Eliza", își aminti el. Probabil viitoarea lui soție, mama copiilor lui, femeia cu care urma să împartă patul și casa. Ea își iubea câinele, cânta minunat și îi plăcea teatrul. În afară de asta, nu știa nimic despre ea. Era în stare să o facă?

Fata nu era o frumusețe. Avea fața rotundă și părul castaniu într-o nuanță deschisă, obișnuită. Un șirag de perle îi atârna la gât, iar Hugh era sigur că rochia ei de mătase de un verde pal costase la fel de mult ca rochia de curte a lui Edith, dar i se potrivea. Unele femei n-aveau deloc stil și cumpărau cele mai recente modele de rochii indiferent dacă le făceau urâte sau minunate. Cu două surori și o mamă în casă, Hugh știa destule despre hainele de damă încât să vadă că domnișoara alesese bine. Când ea dădu să întoarcă pagina, el se ridică și se apropie să o ajute. Vocea ei tremură puțin în timp ce el întoarse pagina, dar cântă în continuare.

Pielea ei era minunată. Hugh îi zări câțiva pistrui pe nas, dar umerii și pieptul erau la fel de albi ca spuma laptelui. Pieptul ei... Hugh întoarse următoarea pagină și aruncă o ocheadă în jos. Generos și ispititor, acum că se uita mai bine. Mâinile îi erau grațioase pe clape. Mintea lui rătăci fără voie – se gândi cum ar fi fost să le simtă atingerea. Cum ar fi fost să o sărute. Cum ar fi fost în pat. Timidă? Speriată? Se trezi că își dorea să nu fie, cu toate că nici măcar nu hotărâse dacă voia să o curteze sau nu.

Merita toată povestea aceea o jumătate de milion de lire? Putea să o convingă pe fată că avea o pasiune nebunească pentru ea? Hugh bănuia că putea. Putea să păstreze secretul până la nuntă? Putea să continue viața alături ea, întrebându-se întotdeauna când avea să-i șoptească Edward Cross la ureche mai multe amenințări și cerințe?

Mâinile ei se opriră. Hugh se uită lung la ceafa ei, la buclele de culoarea mierii care se ondulau pe tenul deschis.

– Bravo, spuse Cross de pe scaun. Ce părere ai, Hastings?

El își drese glasul.

– Minunat! Ai o voce splendidă, domnișoară Cross.

Ea se răsuci să se uite la el, cu ochii strălucind de încântare.

– Mulțumesc, domnule.

Hugh zâmbi din instinct. Privirea aceea... Nu era vreo frumusețe. Societatea londoneză ar fi spus că era obișnuită. Dar, când se uita la un bărbat în felul acela, cu inima în privire, nu mai era obișnuită.

Ea mai cântă ceva, dar lui Hugh deja îi ajunsese. Își luă rămas-bun, dând vina pe drumul lung până la Londra. Domnișoara Cross făcu o altă reverență grațioasă și îi dori să ajungă cu bine. Edward Cross se aplecă și spuse simplu:

– Pe curând, milord.

Aerul rece al nopții se simți ca un fior pe fața lui în timp ce mergea de-a lungul cărării pietruite spre docuri. Casa lui Cross, o vilă splendidă în Portland Stone, se afla într-o poziție maiestuoasă deasupra Tamisei, pe marginea de vest din Greenwich. Își trimisese barca personală să-l ia pe Hugh, iar barcagiul îl aștepta când ajunse la râu. Se instală pe bancheta luxoasă de la prova bărcii și privi cum Londra se desfășura în fața ochilor lui în ultimele străluciri ale apusului. Urma să se întunece curând, fiind ora din noapte la care ieșea de obicei în căutarea câștigului.

Dacă se însura cu Eliza Cross, nu trebuia să mai facă asta vreodată.

Hugh scoase un oftat. Acceptând ce spusese Cross, că ea habar nu avea ce îi sugerase tatăl ei, încercă să se gândească la fată prin prisma propriilor calități. S-ar fi gândit să o curteze în absența manipulării tatălui ei?

Categoric nu, pentru că nu auzise niciodată de ea... Nici măcar nu o mai întâlnise vreodată.

S-ar fi gândit la ea ca mireasă a lui dacă ar fi întâlnit-o din pură întâmplare, la vreun bal sau la vreun mic dejun venețian?

Aproape sigur, nu.

S-ar fi gândit la ea ca mireasă a lui dacă o întâlnea ca pe o fată inocentă și descoperea că avea o avere uriașă?

Poate.

Iată unde era impasul.

Hugh acceptase faptul că trebuia să se însoare din obligație. Cei mai mulți dintre strămoșii lui o făcuseră, cu excepția tatălui său, iar proprietățile Hastings prosperaseră sub mâinile lor. Doar Joshua, ambițiosul, înflăcăratul Joshua, se căsătorise pur și simplu din dragoste și aproape că ruinase averea și puterea a trei sute de ani. Adevărul era că Hugh credea că era mai bine să nu se însoare din dragoste tocmai pentru că avea atâta nevoie de bani.

Așadar, exista vreun motiv pentru care Eliza Cross să nu fie moștenitoarea pe care o curta el?

Dacă Edward Cross i-ar fi propus o căsătorie aranjată, totul ar fi fost mult mai simplu. Hugh avea prieteni care se însuraseră la fel; era o afacere aranjată de familii și aprobată de avocați. Un bărbat trebuia doar să-și găsească o mireasă destul de atrăgătoare încât să se culce cu ea până când dădea naștere unui moștenitor, apoi amândoi erau

liberi să-și trăiască propriile vieți. Poate că avea să se întâmple așa și în cazul lui.

Chiar în timp ce gândul acela îi trecu prin minte, în adâncul sufletului bănuia că ea nu avea să-și dorească asta. Și nu era drept să o înșele ca să fie de acord, indiferent ce credea tatăl ei.

Ei bine, era opera lui Cross, nu a lui. Hugh negociase o recompensă echitabilă. Nu exista nici un motiv să nu curteze puțin o fată și să vadă cum mergeau lucrurile. Dacă ea își dădea seama și refuza, tot câștiga zestrea lui Edith. Dar, dacă într-un fel se aprindea vreo scânteie între ei, dacă ea se îndrăgostea de el, așa cum își dorea tatăl ei, dacă el se simțea destul de atras ca să fie mulțumit cu ea ca soție...

Hugh riscase deja prea mult.

Capitolul 6

În dimineața următoare, Eliza așteptă ca tatăl ei să spună ceva despre contele de Hastings, dar el părea să fi uitat complet de bărbat. Era într-o dispoziție excepțională, tachinând-o în privința jucăriilor pe care ea le adusese din odaia copilului pentru Willy.

– Acelea au fost puse deoparte pentru nepoții mei, spuse el în timp ce ea arunca o minge de lemn prin grădină.

Willy se întoarse după ea, cu urechile lăsate pe spate, în timp ce sări peste un mic zid de piatră.

– Tu știi, remarcă Eliza, că Willy se comportă mult mai bine decât un copil mic. Merge la coșul lui și stă cuminte când i se spune.

Cross spuse zeflemitor.

– Roade picioarele mesei.

– N-a mai făcut asta de luni întregi. Eliza nu menționă faptul că Willy sfâșiase o bonetă veche pe care o lăsase afară chiar zilele trecute. Pe lângă asta, acele jucării pentru nepoții tăi au fost de fapt jucăriile *mele*, așa că am decis să le folosesc din nou. Willy se întoarse cu mingea între dinți, iar Eliza îngenunche să îl laude. Ce băiat bun, Willy!

– Mama ta le-a pus deoparte când te-ai făcut prea mare pentru ele, se plânse tatăl ei. Mi-a spus că erau pentru nepoții noștri, iar acum potaia ta le face bucățele.

– Atunci o să cumperi jucării noi dacă vreodată o să ai nepoți. Eliza aruncă mingea, iar Willy o luă din nou la fugă. Îmi pare rau pentru tine.

Papa izbucni în hohote de râs.

– Consider asta ca o promisiune că o să-mi dăruiești nepoți. Ești singura mea speranță, Lilith; mi-ar plăcea doi băieți care să se legene pe genunchii mei și o fetiță ca s-o răsfăț peste măsură.

Eliza își dădu ochii peste cap.

– Nimeni nu poate să promită că o să aibă copii, darămite câți băieți și câte fete.

– Cu toate astea, eu vreau și fată, și băiat, și contez pe tine.

Tatăl ei îi făcu cu ochiul.

Willy aduse înapoi mingea și scoase limba de bucurie, iar Eliza o mai aruncă o dată, cât de tare putu. Lui Willy îi plăcea să alerge, iar pământurile erau întinse.

– Ar fi mai ușor să luăm niște câini. Atunci poți să alegi rasa, sexul, chiar culoarea.

– Avem destui câini, mai mult decât suficient.

Papa ignoră privirea ei încruntată din pricina disprețului arătat lui Willy.

Eliza era obișnuită cu insistența a tatălui ei legată de căsătoria ei, dar acea discuție despre nepoți era... deprimantă. Una era să accepte că urma să fie o bătrână excentrică, având drept companie o haită de câini, și altceva să-i aducă aminte ce însemna că nu avea să fie niciodată mamă. Eliza iubea copiii. Belinda Reeve, soția vicarului, avea două fetițe care o bucurau și o fermecau pe Eliza de fiecare dată când se întâlneau. Nu conta cât de mult își spunea sieși că putea răsfăța viitorii copii ai Georgianei sau ai lui Sophie, fiindcă nu aveau să fie copiii *ei*. Nu aveau să vină de-a bușilea spre ea ca să i se așeze în poală și nu aveau să-și înfășoare brațele mici în jurul gâtului ei; nu aveau să-i spună *mamă* și că o iubeau, cu un sâsâit dulce, copilăresc.

La fel ca prietenele ei, Eliza era singură la părinți – fratele Georgianei era cu douăzeci de ani mai mare și nu prea conta. Toate trei își promiseseră că aveau să fie nașele copiilor celorlalte, dar Eliza era sigură că avea să rămână singura dintre cele trei care nu putea să le roage așa ceva. Georgiana urma să devină Lady Sterling în curând, iar Sophie era mult prea frumoasă ca să rămână nemăritată, chiar dacă n-avea bani și fusese renegată de bunicul ei. Eliza ar fi fost devastată în situația ei, însă Sophie avea un plan. Era o supraviețuitoare, iar pentru că reușise să-și poarte singură de grijă până acum, Eliza era sigură că Sophie urma să-și găsească un soț de îndată ce decidea că își dorea unul.

Ceea ce însemna că Eliza avea să rămână singură și nemăritată, tricotând bonete de dantelă pentru copiii prietenelor ei, dar niciodată pentru ai ei.

– Ce părere ai despre Lord Hastings? întrebă *papa*, alungându-i gândurile întunecate.

Eliza se înroși.

– Foarte fermecător. Willy puse mingea la picioarele ei, iar ea se aplecă să o recupereze, mulțumită că-și putea feri privirea. A decis să facă afaceri cu tine?

Papa nu l-ar fi invitat niciodată dacă nu l-ar fi dorit ca partener pe conte.

– Așa cred, spuse el precaut. Nu-i prost băiatul ăsta.

Ea zâmbi.

– Înseamnă că s-a decis. Cine ar rata șansa de a învăța de la marele Edward Cross?

Tatăl ei, așa cum era de așteptat, nu râse la tachinarea sau ironia ei. Privi în zare, în timp ce Willy fugi iar după minge.

– Ei bine, o să vedem. Presupun că, dacă se întoarce, o să am confirmarea.

Ea îl privi fix.

– O să se întoarcă?

Era neobișnuit ca tatăl ei să facă afaceri cu partenerii lui după cină; de obicei se ducea în Londra să-i întâlnească. Chiar și prietenii lui, precum domnul Grenville, făceau rareori drumul până în Greenwich.

– Poate. O privi curios. Te deranjează?

– De ce m-ar deranja? Își flutură o mână peste chipul aprins. Bineînțeles că nu. Oh, este cald afară!

– Aseară, părea atras de cântecul tău, continuă *papa*.

Cuprinsă brusc de suspiciune, Eliza îi aruncă o privire îngrijorată. Dar el îl urmărea pe Willy, a cărui privire fusese atrasă de niște mierle. Păsările scurmau după viermi, dar își luară zborul într-un cor de cârâieli când Willy sări peste ele.

– Îmi place un bărbat care are ureche muzicală, adăugă el absent, uitându-se cu ochii mijiți la mierlele care fâlfâiau deasupra saltului frenetic al câinelui.

Slavă Domnului! Pentru o clipă, îi trecu prin minte gândul groaznic că *papa* insinua că ea încercase să flirteze cu Lord Hastings. Iar acea discuție despre nepoți...

– Ce fel de afaceri plănuiești să faci cu el? întrebă în schimb.

Tatăl ei era implicat în diferite lucruri, iar dacă Lord Hastings decidea să revină în casa lor, Eliza trebuia să-i spună ceva inteligent.

– Poftim? *Papa* se încruntă, apoi făcu un semn cu mâna. Nimic interesant, nu-ți bate capul cu asta, draga mea. Poate că nu o să iasă

nimic bun. Ar trebui să o iau din loc. Grenville vrea să mă convingă să investesc în ultimul lui plan.

– Oh, nu! Nu din nou!

– Ceva despre călătoria cu balonul, spuse tatăl cu o încuviințare din cap. Un individ pe care îl cunoaște el crede că a clarificat cum să ghideze prostiile alea de la Norwich la Amsterdam fără să cadă în mare. Grenville vrea să-l transforme într-un serviciu de mesagerie spre continent.

Eliza râse.

– Văd că ești atras de perspectivă. Domnul Grenville are un mod de a te atrage în cele mai crunte idei.

– Este un șarlatan afurisit, zise *papa* cu afecțiune despre unul dintre cei mai dragi prieteni. O să mă întorc până la cină.

– Eu o să iau ceaiul cu Sophie și Georgiana azi, îi aminti ea.

– O distracție excelentă. Să le transmiți numai bine din partea mea!

O sărută pe obraz și plecă, probabil ca să nu se mai întoarcă până a doua zi de dimineață. Slavă Domnului că nu îi observase expresia când el sugerase că se putea ca Lord Hastings să o admire!

Hugh încercă să-și scoată din minte propunerea nebunească a lui Edward Cross preț de câteva zile, până când se materializă una dintre cele mai mari temeri ale lui. Reginald Benwick, fiul cel mare al lui Lord Livingston, veni în vizită și ceru mâna lui Edith.

În clipa în care domnul Benwick fu anunțat, mintea lui Hugh o luă razna. La naiba! Făcuse un mic progres de la seara dezastruoasă în care 20 000 de lire îi alunecaseră printre degete, dar nu destul. Ar fi putut să-i dea lui Edith cel mult 5 000, iar asta l-ar fi lăsat fără o lețcaie cu care să le hrănească pe mama și pe sora lui.

– Milord, spuse domnul Benwick când sosi, am venit să-mi arăt prețuirea pentru mult iubita ta soră, Lady Edith. Este o lady minunată, blândă, naturală, frumoasă și aș dori să devină soția mea.

– Ai vorbit cu ea?

Poate că Edith îl salva și îl ducea de nas pe băiat vreo câteva zile...

Dar nu. Benwick încuviință din cap, zâmbind mulțumit.

– I-am spus, iar ea a consimțit. Mi-ar plăcea să primesc binecuvântarea dumitale.

Hugh zâmbi.

– Dacă ea ți-a dat binecuvântarea, a mea contează mai puțin. Sunt fericit să ți-o dau. Fie să trăiți împreună o viață lungă în mulțumire și bucurie.

– Mulțumesc, domnule. Tânărul sări de pe scaun. Pot să mă duc la ea acum? Așteaptă nerăbdătoare rezultatul întrevederii noastre.

El își arcui o sprânceană.

– Chiar așa? Trebuia să te supun la o probă de curaj? N-am făcut niciodată asta, să știi.

Benwick zâmbi.

– Nici eu! Și mă simt ușurat să mă dau la o parte. Făcu o pauză. Tatăl meu spunea că ar trebui să-ți transmit că avocații lui o să stea de vorbă cu ai dumitale la momentul potrivit.

Să scrie contractul de căsătorie. Să se stabilească transferul zestrei lui Edith, pe care ea nu o avea. Hugh flutură din mână cu nepăsare.

– Avem destul timp pentru avocați. Așa cum le știu pe mama și pe sora mea, o să fie nevoie să înceapă cumpărăturile de îndată pentru un trusou suficient de mare până la sfârșitul anului.

– Sfârșitul anului? Benwick clipi. Am sperat să mă căsătoresc cu ea mai repede, milord... Cu siguranță, înainte de sfârșitul anului.

Hugh râse, chiar dacă mica lui speranță că putea să amâne totul cu câteva luni se răsturnă și se scufundă.

– Nu mă bag niciodată între o femeie și croitoreasa ei. Depinde de tine să le grăbești, prietene. Dar presupun că Edith o să fie o mireasă nerăbdătoare.

Râse și musafirul lui, ușurarea colorându-i chipul.

– Oh, sper să fie așa! Chiar și o lună o să pară o eternitate. El se opri, părând rușinat. Dar ar trebui să merg la Lady Edith... la Edith a mea, repetă el mai tandru. Vreau să-i spun imediat. Mulțumesc, milord!

Făcu o plecăciune și se grăbi spre ușă.

Hugh scoase un oftat tremurător și își lăsă capul pe spate. Nu mai avea timp. Și nu putea suporta ideea de a-și vedea sora dezamăgită. Cumva, trebuia să adune o zestre rezonabilă. Pentru o clipă, vocea lui Edward Cross se auzi ca un ecou în mintea lui: „Fiica mea are o zestre de 50 000 de lire... O să moștenească mai mult de jumătate de milion..."

O bătaie în ușă îl făcu să tresară. Rose, mama lui, băgă capul înăuntru, strălucind de bucurie.

– L-am văzut pe tânărul domn Benwick plecând, începu ea și se opri. Zâmbetul mulțumit dispăru de pe chipul ei. Dragule, ce s-a întâmplat?

El oftă și avu o expresie chiar mai tragică. Dacă i-ar fi spus adevărul, ea ar fi fost de neconsolat și incapabilă să nu le povestească surorilor lui. O mințea de un an și jumătate, iar acum era imposibil să pună punct minciunii.

– O să o ia, mamă. Cine o să mă mai necăjească în privința vestelor mele de acum încolo?

Ea zâmbi din nou și închise ușa.

– Henrietta ar putea încerca dacă o rogi.

– Nu, nu. El își rezemă bărbia într-o mână. O să sufăr în agonie fiindcă nu o să știu dacă o mătase albastră brodată cu elefanți roșii mi se potrivește.

– Edith spune că își doresc să se căsătorească în curând. O să aibă nevoie de trusou.

Hugh se gândi la tot ce cheltuise deja la croitoreasă. De ce altceva mai avea nevoie?

– Oh? Desigur, spuse el, prefăcându-se neștiutor. Am crezut că am putea să o lăsăm să-și ia perna, peria de păr, poate scaunul preferat din salon...

– Dragule! rosti mama lui ca un reproș.

– Te tachinez, desigur. El ocoli biroul și o luă de mână. Sper ca ea să țină cu adevărat la el.

Mama lui îi cuprinse fața cu ambele mâini.

– Ține la el. Tatăl tău ar fi așa de bucuros! Obișnuia să spună că așteaptă cu nerăbdare să i-o dea unui bărbat care poate să o iubească la fel de mult cum m-a iubit el pe mine... Se opri, dar făcu un semn cu mâna când el îi oferi o batistă. Ar fi atât de bucuros! repetă ea cu o voce mai sigură. O viitoare vicontesă. Crezi că poți să închei repede înțelegerile?

– Da. Hugh își făcu de lucru punând la loc batista, câștigând un răgaz. O să vedem cum plănuiește zgârcitul Livingston să se întâmple totul.

– Oh, nu! Mama clipi disperată. Dacă el este zgârcit, atunci tu trebuie să fii de două ori mai generos cu ea. Edith are dreptul la fericire.

El reuși cumva să zâmbească.

– Are.

Hugh se afla la o răscruce de drumuri de o săptămână, așteptând, sperând, rugându-se să se întâmple ceva care să-l cruțe de alegerea pe care trebuia să o facă. Acum își dădu seama că nimic și nimeni nu venea să-l ajute. O posibilitate era să spună adevărul, alungând vălul de pe ochii mamei și surorilor lui și lăsându-le să vadă cât erau de săraci. Trebuia să le explice care erau efectele proastei administrări a tatălui lor și de ce minți se. Era nevoit să-i spună lui Edith că nu avea nici o zestre și că trebuia să recunoască asta de față cu Lord Livingston chiar dacă astfel îl provoca pe viconte să-și retragă consimțământul pentru căsătorie.

Cealaltă cale era să se sacrifice pe sine. Ar fi fost mai ușor la început, deși exista posibilitatea să ajungă să o regrete toată viața. Totuși, în adâncul sufletului, știa că probabil avea să ajungă acolo; singura parte surprinzătoare era fata. Se gândi la zâmbetul Elizei Cross, îmbujorată în timp ce vorbea cu câinele ei, și la recunoștința din ochii ei când îi întorsese paginile partiturii. Nu complota ca să-l manipuleze. Părea să fie o fată absolut încântătoare. Ea avea averea pe care el o voia cu disperare.

Trase adânc aer în piept.

– S-ar putea ca Edith să nu fie singura care să-și rostească jurămintele în scurt timp.

– Dar Henrietta nici măcar nu și-a făcut... Mama rămase cu gura căscată. Nu ai vrut să spui...? șopti ea surprinsă.

Hugh reuși să zâmbească lamentabil, în timp ce își ridică mâinile.

– Poate că da. Poate că nu. Am întâlnit o tânără domnișoară, este ceea ce se cuvine să-ți spun.

– Cine?

– Nu, nu o să spun nici un cuvânt până când nu știu că ea o să-mi răspundă la fel.

Nu era sigur dacă voia ca domnișoara Cross să se îndrăgostească de el sau nu. Dacă nu o făcea, el oricum putea să primească zestrea pentru sora lui. Dar oricum avea de gând să o curteze.

Nu prea avea de ales.

Capitolul 7

Eliza tocmai scotea încă o buruiană dăunătoare din grădina ei, curățând pământul pentru tufele tinere de trandafiri care erau, în sfârșit, pregătite să fie plantate, când majordomul veni să o caute.

– Lord Hastings a venit să vă viziteze, domnișoară.

– Poftim?

Roberts clipi la exclamația ei îngrozită.

– L-am informat că domnul Cross nu este acasă, iar Excelența Sa a întrebat dacă dumneavoastră sunteți.

Eliza privi în jur, cu o senzație de leșin. Purta din nou o rochie veche, murdară și mototolită din cauza grădinăritului. Părul îi era legat într-un coc strâns și turtit sub pălăria veche de paie, iar brațele îi erau pline de murdărie și bucățele din buruiana pe care o scosese pentru a planta trandafirii. Lord Hastings avea un talent teribil să o prindă în momentele cele mai rele.

Întrebarea majordomului aștepta răspunsul. Încet, ea se ridică în picioare. Tatăl ei îl plăcea pe conte; spera ca afacerea lor să dea roade. Ar fi fost dezamăgit dacă Eliza s-ar fi ascuns după ghiveciul din magazie și l-ar fi trimis înapoi la Londra pe Lord Hastings, în loc să-l primească în locul tatălui ei, ca o lady adevărată. Trebuia să o facă.

– Spune-i Excelenței Sale să mă ierte câteva clipe, îi spuse ea lui Roberts, și transmite-i că o să vin imediat. Oferă-i ceva de băut. Spune-i Marthei să pregătească ceaiul – unul complet, nu doar câteva prăjiturele – și trimite după Mary să vină să mă ajute de îndată! Își scoase mănușile de grădinărit și aruncă pălăria de pe cap. Și du-l pe Willy în grădina de la bucătărie, adăugă ea zări cățelul.

Dormea sub o tufă lângă fântână, dar urma să se trrzească în clipa în care ea avea să se îndrepte spre casă.

Roberts încuviință din cap, iar Eliza își ridică fustele și o luă la fugă.

Îi luă aproape un sfert de oră să ajungă în camera ei. Își curăță cu disperare murdăria de pe față și brațe, își schimbă rochia, încălță pantofii potriviți și o puse pe camerista ei, Mary, să-i pieptene părul. Eliza închise ochii cu deznădejde, în timp ce Mary se agită din cauza părului, iar în cele din urmă, îi spuse fetei să îl ridice într-un coc simplu. Coborî scările în zbor, încetinind în apropierea salonului chiar dacă inima încă îi bătea nebunește. Își spuse că era din cauza efortului, nu a posibilității de a întâlni un bărbat chipeș, dar când lacheul deschise ușa, iar ea păși înăuntru și îl văzu pe Lord Hastings ridicându-se să o salute, inima începu să-i bată de parcă voia să-i sară din piept, fără nici o legătură cu coborâtul scărilor în grabă.

– Îmi pare atât de rău, milord, că te-am făcut să aștepți, spuse ea cu sufletul la gură, în timp ce își făcea reverența. Tatăl meu nu este acasă, iar eu nu așteptam musafiri.

El zâmbi. Acum, părul lui negru era ciufulit în cârlionți lăsați liberi, iar gropița avu un efect devastator.

– Este vina mea, domnișoară Cross, că mai întâi nu i-am trimis vorbă. Ești foarte amabilă că m-ai primit.

– Prostii! Se opri brusc înainte să scape un chicotit emoționat. Este liniște aici, în Greenwich. Musafirii sunt întotdeauna bine-veniți.

Slavă Domnului că Roberts bătu la ușă și aduse tava pe care ea o comandase! Eliza își făcu de lucru cu servitul ceaiului. Lord Hastings acceptă o farfurioară cu sendvișuri și o ceașcă de ceai cu un strop de lapte și un pic de zahăr, iar inima îi tresări iarăși în mod stupid. Ea bea ceaiul exact la fel. „Ceea ce nu înseamnă nimic", își spuse în sinea ei.

– Îți place în Greenwich? întrebă el politicos.

Eliza făcu ochii mari.

– Greenwich? Da. Oh! Își mușcă buza și își aminti. Am spus că este liniște. Este foarte liniște, mai multă decât în Londra. Buna mea prietenă Georgiana Lucas locuiește exact în Cavendish Square, iar ea îmi spune că acolo este zgomot la orice oră.

– Este, fu el de acord și zâmbi ușor. Este sora contelui de Wakefield?

– Da. Eliza își dădu seama prea târziu că trebuia să-i spună prietenei ei Lady Georgiana. O cunoști?

– Nu, dar am auzit de ea. Surorile mele cred că este una dintre cele mai elegante domnișoare din Londra. Nu o dată au venit acasă

din plimbarea prin parc absolut încântate de rochia pe care o purta Lady Georgiana.

Eliza râse.

– Au dreptate! Lady Georgiana are gusturi rafinate.

Ochii ei aproape că zâmbiră.

– Trebuie să apun același lucru despre tine, domnișoară Cross, dacă ai decorat această casă.

De astă dată, ea se înroși de plăcere. Decoratul casei era, așa simțea ea, unul dintre puținele ei talente. *Papa* renunțase și spusese că ea putea să facă orice dorea în fiecare cameră, mai puțin în biroul lui, așa că Eliza își îngăduise orice fantezie. Salonul era preferatul ei, în galben pal, cu draperii fine din mătase de culoarea fildeșului. Mobilierul nu era masiv, dar era comod, tapisat în damasc cu dungi, iar lămpile și ornamentele erau din cristal. Ferestrele mari aveau vedere spre peluza ce se întindea până la râu, iar în zilele însorite întreaga cameră strălucea.

– Da, recunoscu ea, încercând să înăbușe fiorul de încântare. Mama a murit când eram mică, iar *papa* ar fi acoperit pereții cu lambriuri de stejar și ar fi agățat draperii de catifea peste tot dacă era după el. Ea strâmbă din nas. Foarte bărbătesc, dar și foarte întunecat.

– A avut înțelepciunea să lase totul în mâinile tale.

– Mulțumesc, milord. Simțea că se înroșește mai mult în urma aprobării lui și mai luă o înghițitură de ceai ca să ascundă asta. Ambele tale surori și-au făcut debutul în societate?

– Nu. Henrietta n-o să o facă până în sezonul viitor, dar mama noastră i-a permis să ia parte la unele evenimente. A spus că este nedrept pentru o soră să meargă la baluri și serate și să se aștepte ca sora ei mai mică să stea cuminte acasă. El zâmbi mâhnit. Dar trebuie să spun că Henrietta își așteaptă cu nerăbdare propriul debut.

Eliza zâmbi cu melancolie.

– Mama voastră pare foarte înțeleaptă. Surorile tale sunt norocoase să o aibă.

El o privi cu compasiune.

– Toți suntem. Este o mamă iubitoare.

Ea își stăpâni un junghi de invidie.

– Oricum n-am avut niciodată o soră, cu toate că adesea mi-am dorit una.

Lord Hastings zâmbi larg.

– Nu pot să spun că-mi pare rău că am surori, deși poate fi supărător câteodată. Probabil ele nu sunt la fel de bucuroase să aibă un frate.

– Oh, nu, sunt sigură că sunt!

El râse, iar ea se îmbujoră.

Eliza se temuse de sezonul ei și avuse unul doar pentru că *papa* insistase. Bărbatul cumpărase o casă în mijlocul Londrei, angajase o însoțitoare potrivită și întocmise o listă de invitați. Eliza descoperise curând că însoțitoarea acceptase postul doar pentru că el îi oferise o sumă indecent de mare de bani, iar invitații erau de mâna a doua sau persoane care îi datorau tatălui ei câte o favoare. În ciuda celor mai mari eforturi ale lui, nimic nu reușise să forțeze accesul ei la cele mai selecte petreceri, iar Eliza se simțise foarte ușurată când se terminase totul.

Lady Henrietta nu avea să întâmpine o asemenea problemă, bineînțeles, și de aceea era nerăbdătoare să aibă propriul debut. Având încă o soră, poate că debutul urma să fie mai plăcut, se gândi Eliza.

– Sper ca Lady Henrietta să aibă un sezon minunat anul viitor, îi spuse ea contelui.

– Sunt sigur că o să aibă. Și ție îți plac evenimentele din sezon?

Gura ei se deschise, dar cuvintele nu ieșiră. Oh, Dumnezeule! Cum să răspundă fără să arate ca o pustnică sau o fată bătrână fără speranță?

– Îmi place teatrul, spuse ea cu prudență. Balurile nu chiar atât de mult. Făcu un semn cu mâna și zâmbi confuză. Balurile și petrecerile mi s-au părut copleșitoare când am debutat în societate, iar acum prefer întâlnirile mai intime cu prietenii.

– Ei sunt întotdeauna cea mai bună companie din societate, încuviință el cu un zâmbet.

– Îmi place și o seară liniștită acasă, adăugă ea. Să citesc ori să cânt la pian. În special când tata este acasă. De obicei, rămâne în oraș până târziu, iar când stă acasă, este o seară specială.

– Ah... da. Sunt sigur.

El înclină capul.

Eliza își umplu ceașca; rămâneau fără subiecte politicoase de conversație. Ce putea să mai spună?

– Te-ai decis să intri în afaceri cu tatăl meu? îi scăpă ei întrebarea.

Contele își arcui sprâncenele și el făcu o pauză, ținând ceașca de ceai în aer.

– Poftim?

Îngrozită, Eliza încercă să zâmbească.

– El a spus că nu te-ai decis, când ai venit la cină. Iartă-mă pentru indiscreție...

– Nu, spuse el, privind-o fix. Bineînțeles că te întrebi.

Mâinile ei tremurau. Ea lăsă jos ceașca și își împreună degetele.

– Dacă te-ai decis, voiam doar să te asigur că tata nu este nici pe departe atât de dur pe cât pare uneori. Este foarte, foarte competitiv, bănuiesc, și îi place să câștige. Dar asta îl ajută în investiții, iar investitorii sunt destul de mulțumiți.

O linie fină se ivi între sprâncenele lui. Lăsă ceașca jos și împinse farfuria cu sendvișuri deoparte.

– Vorbește cu tine despre toate afacerile lui?

Eliza își aminti prea târziu ceea ce încercase doamna Burney, prima și ultima ei însoțitoare, să-i bage în cap. Aristocrația credea că era vulgar să discuți despre bani, iar cum era femeie, nimănui nu-i păsa de opiniile ei. Fața parcă îi luase foc.

– Nu, murmură ea. Eu... eu doar mă întrebam...

– Da? El se lăsă pe spate, studiind-o cu o expresie ciudată. Recunosc, a fost greu să ajung la decizia dificilă. Tatăl tău este un bărbat exigent.

– Oh, nu... Ei bine, da, rectifică ea. Când vine vorba de afaceri, este. Pentru mine, e cel mai amabil și mai iubitor părinte pe care mi l-aș putea închipui.

Un colț al gurii lui se arcui în sus, dar părea mai degrabă amar decât amuzat.

– N-am văzut niciodată această parte a lui.

– Este adevărat. Dornică să se revanșeze pentru menționarea acelui subiect dezastruos, Eliza se mută mai pe marginea scaunului. Este foarte generos cu oricine are nevoie. Prietenele mele de la școală erau întotdeauna bine-venite aici, iar el ținea la ele la fel ca la fiicele lui, ceea ce este drăguț pentru că Sophie este orfană, iar Georgiana e ca și cum ar fi. Ar face orice ca să le ferească de pericole.

– Și ar face orice pentru tine.

– Ei bine, da. Este un tată foarte afectuos...

Eliza lăsă cuvintele să plutească în aer. Ochii contelui erau întunecați și opaci, iar chipul îi era sculptat în linii dure. Ea riscă să schițeze un zâmbet slab.

– Pentru mine, este minunat, dar presupun că majoritatea fiicelor cred asta despre tații lor.

Tensiunea lui Lord Hastings se mai risipi.

– Fiecare lady merită un tată care ar face orice pentru ea.

Zâmbetul ei se înviora.

– Da. Foarte mult.

– Propunerea pe care mi-a făcut-o... Lord Hastings se opri și o privi tăios. El nu ți-a explicat?

– Oh, nu, habar nu am, spuse ea repede. Uneori, îmi spune dacă el crede că este o idee năstrușnică. Un prieten de-al lui are un plan să călătorească la Amsterdam cu balonul. Tata crede, în schimb, că o să se prăbușească în Marea Nordului. În general, mă asigură că lucrurile pe care le face sunt mult prea plictisitoare ca să vorbească despre ele și că m-ar adormi. Comerț cu cereale și lucruri de genul acesta...

– Am înțeles. Hastings o privi o clipă în tăcere. Cred că nu strică să-ți spun că am decis să fac afaceri cu domnul Cross. Chiar dacă el nu discută astfel lucruri cu tine, o să o descoperi asta cât de curând. Probabil o să ne vedem mai des, căci eu și tatăl tău lucrăm împreună. Zâmbetul lui se desenă de astă dată în colțul gurii. Acum ești pusă în gardă.

Eliza se îmbujoră la gândul că fusese atât de nepregătită până acum.

– Ce minunat! spuse ea. Sunt sigură că *papa* o să fie foarte bucuros să audă asta. Ceasul bătu ora exactă, făcând-o să tresară. Vrei să-i lași un mesaj? Mă aștept să ajungă acasă după cină.

– Dacă ai vrea să-i transmiți acordul meu privind propunerea lui, aș fi foarte recunoscător. El se uită la ceașca de ceai, apoi o goli. Mulțumesc, domnișoară Cross. Trebuie să mă întorc la Londra.

Oh, slavă Cerului că vizita se încheia! Eliza se ridică brusc în picioare.

– Cu siguranță o să-i spun, milord. Și chiar îmi cer din nou iertare pentru că nu a fost aici ca să te întâmpine.

– Nu, nu. Se ridică și el și îi zâmbi atât de amețitor de frumos, încât ea aproape că se clătină pe picioare. În schimb, a fost o plăcere neașteptată să te văd, iar asta nu mă face să regret absența lui.

Vorbe goale, măgulitoare, și totuși Eliza simți cum se aprinde pe interior, asemenea unor vreascuri uscate atinse de o lumânare. Ieși alături de el și reuși să-și ia un rămas-bun politicos, urmărindu-l

în timp ce se urcă în șaua unui cal frumos. O salută cu pălăria, apoi își văzu de drum. Eliza răsuflă ușurată, urmărindu-l până când dispăru prin porțile de la Deptford Road.

„O să ne vedem mai des", îi răsunară cuvintele lui în minte. „A fost o plăcere neașteptată să te văd."

Eliza știa foarte bine că el nu se referise la ei în vreun fel romantic. Nu avea cum, fiind un aristocrat chipeș, sofisticat care era prea frumos ca să fie adevărat. Totuși, îi spusese acele cuvinte *ei*, fără a fi îndemnat sau împins de la spate. Pe buzele Elizei se ivi un zâmbet foarte fericit când se întoarse în casă.

Capitolul 8

Hugh își petrecu ceva timp gândindu-se cum să continue. Nu părea că domnișoara Cross ieșea în societate prea mult, ceea ce era bine, dar și rău. Pe de o parte, nu avea să afișeze faptul că o curta în fața lumii bune, asta protejându-l, poate, o perioadă de unele bârfe grosolane. Dar, pe de altă parte, avea să fie mai puțin convenabil. El pur și simplu nu putea să participe la aceleași evenimente la care mergea ea pentru că Eliza nu participa la prea multe. Trebuia să o scoată din Greenwich, ceea ce însemna că era nevoit să găsească multe pretexte să se ducă acolo. Îi trimise un bilet concis lui Cross, atrăgând atenția asupra acestui detaliu și spunându-i bărbatului că avea să fie mult mai ușor dacă închiria o lojă la Teatrul Regal și își însoțea fiica periodic acolo.

Cross răspunse că o făcuse deja și se aștepta să-l vadă pe Hugh acolo în seara următoare.

Hugh nu le spuse mamei și surorilor lui că plănuia să meargă la teatru. În ultimul timp, le evitase. Toate trei vorbeau zilnic despre planurile de nuntă, trusou, despre ce avea nevoie Edith în noua ei casă. Edith strălucea de fericire, iar în fiecare propoziție care îi ieșea de pe buze reușea să-l menționeze pe Benwick în vreun fel, amintindu-i lui Hugh în fiecare zi afurisită cât de urgent era nevoit să acționeze. Henrietta, o soră generoasă și loială, intră cu bucurie în jocul adorației lui Edith. Rose radia de mândrie să o aibă pe fiica cea mare logodită din dragoste adevărată; ea afirmase de mult și deschis că le dorea copiilor ei să aibă căsnicia pe care o trăise ea. Hugh abia dacă reușea să se abțină când ea spunea astfel de lucruri.

Cu timpul, bineînțeles, ele trebuiau să afle despre domnișoara Cross. Spera ca ele să se placă reciproc.

Se dusese intenționat la Greenwich când Cross era plecat, sperând să o întâlnească din nou. Acum că alegerea fusese făcută, voia să-și regândească părerea despre ea. Era o ușurare uriașă să vadă că era exact așa cum crezuse de prima dată când o întâlnise, oarecum

timidă, dar amabilă și decentă. Nu era sigur ce credea încă despre înfățișarea ei. Prima dată când dăduse cu ochii de ea, impresia nu fusese promițătoare, dar chiar și o frumusețe ar fi arătat jalnic cu acel șorț murdar, mirosind a câine ud. Fusese îmbrăcată splendid și arătase chiar drăguț când luase cina la Greenwich, dar apoi arătase de parcă făcuse curățenie cot la cot cu slujitorii când o vizitase din nou.

Își spuse că nu conta cu adevărat cum arăta, dar avea să fie greu să convingă pe cineva că era îndrăgostit dacă jumătate din timp arăta ca o spălătoreasă. Mama lui fusese o frumusețe remarcabilă în tinerețe, iar surorile lui se străduiau să arate cât mai bine, chiar și într-o după-amiază petrecută acasă. Ar fi fost uimite dacă el se îndrăgostea de o fată care se îmbrăca asemenea ajutorului unui negustor.

Hugh cumpără un bilet la parter pentru spectacolul din seara aceea și își făcu loc prin mulțime. Nu îi luă prea mult ca să-i observe pe domnul Cross și pe fiica lui; bărbatul luase cea mai mare și mai importantă lojă, una ocupată de obicei de un duce sau de vreun personaj regal. Domnișoara Cross stătea în primul rând, aplecată în față într-o încântare evidentă. Tatăl ei părea destul de mulțumit de sine, așezat cu mâinile încrucișate, în timp ce încuviința din cap spre cei care priveau spre el. Hugh se întreba dacă știa că oamenii se uitau insistent la el pentru că erau scandalizați, nu pentru că îl admirau, apoi hotărî că probabil lui Cross îi era totuna.

Urcă în prima pauză. Ușa lojei era deschisă, dar nu intră nimeni. Tatăl și fiica păreau mai degrabă singuratici în loja spațioasă, stând în primul rând cu capetele apropiate. Hugh își drese glasul și bătu la ușă. Domnișoara Cross ridică privirea, iar buzele ei se întredeschiseră la vederea lui.

– Bună seara, domnișoară Cross. El făcu o plecăciune. Domnule.

– Lord Hastings.

Ea se ridică și făcu o reverență, cu obrajii rozalii.

– Deranjez?

– Nu, nu! Intră!

Cross se uita, cu un braț rezemat pe balustradă și ochi vicleni.

Hugh îl ignoră și se grăbi spre fiica lui, viitoarea lui soție.

– Îți place spectacolul?

Era o producție melodramatică, numită *Devil's Bridge*. Hugh nu reținuse nici un cuvânt din ea.

Ea se lumină la față.

– Oh, da, foarte mult. Dar ție, domnule?

El nu reuși decât să zâmbească la auzul entuziasmului din glasul ei. Nu exagerase când spusese că era pasionată de teatru.

– Da. Sora mea a văzut spectacolul săptămâna trecută, iar de atunci n-am auzit decât detalii despre performanța domnișoarei Kelly.

Într-o mică măsură, era o minciună. Edith văzuse spectacolul, cu Benwick și părinții lui, dar nu-i păsase de el, iar singurele cuvinte spuse despre vedeta soprană fuseseră disprețuitoare.

Domnișoara Cross zâmbi.

– Da, domnișoara Kelly are o intonație minunată.

– Este și familia ta aici? întrebă Edward Cross.

Hugh reuși să zâmbească de parcă detaliul nu ar fi contat. De parcă el și-ar fi adus familia ca să o prezinte public bărbatului care își arogase dreptul de a-i alege mireasa.

– Nu. M-am bucurat de spectacol de la parter.

– Acolo jos? exclamă domnișoara Cross. Este la fel de zgomotos cum pare? Nu știu cum poate cineva să audă cântăreții.

– E puțin zgomotos, fu el de acord, zâmbind și făcând cu ochiul. Dar am ajuns prea târziu ca să obțin un loc în lojă.

– Planificare proastă, spuse Edward Cross, făcându-i semn cu degetul, sper că nu este un obicei.

Era un avertisment în tonul lui. Hugh îl privi fix pe bărbat.

– În mod normal, planific totul foarte atent. Totuși, sunt unele momente când condițiile se schimbă destul de brusc și trebuie să-ți adaptezi planurile în consecință.

Cross schiță un zâmbet.

– Ce noroc să fii așa de ager în gândire!

– Trebuie să fii, răspunse Hugh, date fiind manipulările destinului.

– Eu nu știu nimic despre manipulările destinului, spuse domnișoara Cross, părând foarte plăcută.

Hugh se gândi că schimbul de replici cu tatăl ei devenise repede foarte încordat.

– Dar ești bine-venit să ni te alături în loja noastră, domnule. Este mare și confortabilă.

El păru surprins.

– Ești sigură? Nu vine nimeni altcineva ca să vi se alăture?

– Nu. Ea îl privi exasperată pe tatăl ei. Că tot veni vorba de proastă planificare, *papa* nu mi-a spus că a luat loja până azi-dimineață și n-a mai fost timp să invităm pe cineva.

– Și așa te am numai pentru mine, zise bărbatul, fără regrete.

Ea își aruncă mâinile în aer, dar cu un zâmbet.

– Lord Hastings, sper că o să ni te alături.

– Mulțumesc, domnișoară Cross, aș fi încântat.

Se întoarse spre tatăl ei, urându-l pentru expresia satisfăcută pe care o avea pe chip. Cross plănuise să țină alți oaspeți departe de lojă, exact cum plănuise ca Hugh să-i găsească acolo.

– Mă întreb dacă am putea discuta puțin, domnule.

Cross se ridică și îl urmă în spatele lojei. Domnișoara Cross se așeză la locul ei și își sprijini mâinile pe balustradă, aplecându-se în față ca să studieze mulțimea. Hugh nu se putu să nu observe arcuirea fină a gâtului și umerilor ei goi, împodobiți doar cu un șirag de perle perfecte. Rochia ei de seară roz era foarte potrivită pentru o tânără nemăritată, fiind făcută din cea mai fină mătase și dantelă. Avea un gust desăvârșit, recunoscu el. Multe femei cu averea lui Cross la dispoziție nu ar fi fost în stare să se abțină și să nu cumpere fiecare podoabă scumpă din Londra.

– Foarte bine, Hastings, spuse Cross în șoaptă. Înțeleg că i-ai făcut o vizită ieri.

Hugh strânse din buze.

– Nu, domnule, venisem să te vizitez pe *tine*. Erai plecat. Ar fi fost nepotrivit să vizitez o domnișoară singură.

– Adevărat. Cross părea amuzat. Regulile jocului tău.

Dumnezeule! Hugh inspiră adânc.

– Regulile societății, da. Ai vrea ca societatea să creadă că fiica ta este o femeie ușoară, ținând cont de cât de mult îți dorești s-o vezi făcând parte din aristocrație? Fără să aștepte un răspuns, el puse întrebarea adevărată: Care este natura relației noastre fictive de afaceri? Fiica ta m-a întrebat, iar eu o să-i spun ceva la un moment dat.

Ochii lui Cross se îngustară la auzul acelui reproș. Acum părea disprețuitor.

– Ai o proprietate în Cornwall. Și chiar una foarte mare. Spune-i că este un filon de minereu sub pământul tău. Am făcut o avere frumoasă din cositor și cupru din minele Cornish de acolo.

Hugh înlemni de furie la gândul lui Cross săpând mine pe terenurile de la Rosemere, proprietatea pe care tatăl lui o reconstruise

și o redenumise în cinstea mamei lui. Mai bine era trimis pe mare decât să permită așa ceva.

Dar nu, nu conta ce scuză avea să invoce. Cross nu avea de gând să sape la Rosemere, iar domnișoara Cross nu trebuia să știe.

– Așa cum spui tu.

– Vino în vizită cât de des vrei. Ochii lui Cross străluciră slab în întunericul lojei. De obicei, sunt plecat de acasă înainte de cină.

Când putea să o vadă pe domnișoara Cross între patru ochi. Hugh făcu semn din cap în semn de confirmare.

Cross încuviință, apoi se întoarse spre fiica lui.

– Eliza, ai vrea niște limonadă sau o pricomigdală?

– Mulțumesc, *papa*, te rog.

Ea întoarse capul ca să-i zâmbească, iar în acel moment părea destul de frumoasă. Văzându-i fața luminată de o expresie plină de afecțiune și de fericire, Hugh își dădu seama că nu mai era banală. Chipul ei nu era cu nimic ieșit din comun, era adevărat, dar existau o strălucire și o însuflețire în trăsăturile ei în seara aceea, o scânteie care o făcea fermecătoare.

Cross plecă fără să întrebe dacă Hugh voia niște vin, iar el veni să se așeze lângă ea.

– Mulțumesc că m-ai invitat să stau alături de voi.

Pulsul ei bătea nervos la baza gâtului, dar zâmbetul îi era cald și hotărât.

– Bineînțeles. De obicei, tata mă lasă să-mi invit prietenele când închiriază o lojă.

Hugh coborî vocea:

– Atunci o să consider invitația ca pe o onoare.

Colțurile gurii îi tremurară și clipi de parcă era speriată.

– Oh... Ei bine... Fața ei se coloră brusc. Asta înseamnă, n-am vrut să presupun, milord...

– Știu. El îi atinse foarte ușor mâna înmănușată. Am văzut că invitația a fost făcută doar din amabilitate. Altfel... O să consider o onoare să mi se spună că sunt prietenul tău.

Ochii ei erau perfect rotunzi. Își dădu seama că nu era verzi, ci mai mult căprui, cu un amestec de auriu și maroniu. Genele erau lungi, dese și întunecate, iar ea părea aproape șocată, uitându-se fix la el.

Hugh se lăsă pe spate în scaun.

– Ce mai face Willy?

Umerii ei se relaxară.

– Foarte bine. A urmărit o rață în râu zilele trecute și a avut nevoie de altă baie. Când Hugh făcu o grimasă, ea râse. Am vorbit cu tot personalul, iar acum ușile stau bine închise când Willy este la baie, așa că nu mai poate să fugă sălbatic prin casă.

– Ai spus că l-ai găsit.

Vorbind despre câine, ea se liniști. Părea cea mai sigură temă de discuție pentru moment.

– Da. Fața i se lumină și se întoarse în scaun ca să-l privească. Sub o tufă, lângă Kew. William, grăjdarul-șef, crede că este pe jumătate spaniel, jumătate prepelicar și că este rezultatul unei legături nelegitime între câinele de vânătoare al unui domn și câinele doamnei lui.

Hugh râse.

– Sunt sigur că se întâmplă tot timpul.

Ea îl încântă cu câteva anecdote despre Willy. Hugh văzu cum comportamentul ei se schimba complet când vorbea despre câine. În loc să se înroșească și să fie timidă, era însuflețită și devenea amuzantă. Îl făcu să râdă cu povestea despre Willy, care întâlnise un vițel la piață, fiind luat prin surprindere când luminile se stinseră din nou ca să înceapă piesa. Edward Cross se strecură în lojă în timp ce orchestra începu să cânte și îi întinse fiicei lui un pahar de limonadă.

Hugh nu acordă mai multă atenție piesei decât acordase operei. Profită de orice ocazie ca să o studieze pe tânăra care stătea lângă el. Nu își ascundea amuzamentul privind farsa de pe scenă, râzând la trăsnăile clovnului și punându-și o mână la gură când eroul îngenunche și își proclamă dragostea pentru fecioara leșinată. Hugh simți că totul era adevărat, la fel de adevărat ca emoțiile și devotamentul față de Willy și chiar precum cuvintele ei de bun venit din seara aceea. Eliza Cross nu era o mincinoasă.

Tatăl ei însă putea să-l facă de rușine și pe Machiavelli.

Când totul se termină, el își luă rămas-bun. În timp ce domnișoara Cross își aranjă șalul, el se aplecă spre domnul Cross.

– Spune-i că o să vin în vizită joia viitoare, la ora două, murmură el. Și că te aștepți să fii acasă până atunci, dar să întârzii o jumătate de oră.

Cross încuviință din cap.

– Și, pentru numele lui Dumnezeu, las-o să-și invite prietenele, ca de obicei, data viitoare când veniți la teatru, adăugă Hugh.

O să fie suspicioasă dacă ne întâlnim în felul acesta. Inima femeii este influențată de aprobarea prietenelor.

Cross îl privi aspru, dar Hugh îl ignoră și își văzu de drum prin mulțimea de oameni care părăsea teatrul.

Se gândea la seara aceea și își dădu seama cu oarecare surprindere că fusese mult mai agreabilă decât se așteptase, când cineva îi puse un braț în jurul umerilor.

– Hastings! exclamă o voce la urechea lui. În carne și oase, omule! Ce faci aici?

El râse și ridică din umeri ca să scape de strânsoarea prietenului lui. Robert Fairfield, fratele mai mic al ducelui de Raleigh, îi trase ușor un pumn în umăr, zâmbind larg.

– Sunt bucuros să te văd aici. Nu știam că-ți place opera.

Fairfield făcu o grimasă.

– Nu prea mult. Mama este în oraș. Crede că ar trebui să mă însor sau alte treburi din astea ridicole și mă târăște pe la baluri, la teatru și nu mai știu prin ce alte locuri. Este un miracol afurisit că n-am cedat de plictiseală.

– Tu însurat? *Este* ridicol, încuviință Hugh.

– Adevărat! Prietenul lui făcu o grimasă. Dar tu se pare că nu. Ai pus ochii pe fiica lui Cross cel cu două fețe?

Hugh făcu o pauză, fiind pe punctul de a nega. Nu putea încă să confirme, dar trebuia să pregătească terenul.

– Cross cel cu două fețe? Te referi la Edward Cross?

– Întocmai. A furat o investiție promițătoare chiar de sub nasul lui Raleigh.

– A furat? repetă încet Hugh. Cum?

– Ei bine... *a furat*. Fairfield făcu o grimasă. Fratele meu e furios că a pierdut-o. A dat vina pe Cross. Ceva despre marfa de pe Canal, habar n-am. Tot ce mi s-a spus este că acest Cross joacă murdar și ar trebui să-l urâm de moarte.

Mușchii lui se relaxară. Știa deja că bărbatul juca murdar și nici nu era greșit să spună că-l ura pe individ.

– Atunci, o să am grijă de investiția mea.

– Și de spatele tău, îl avertiză Fairfield. Înainte să-ți dai seama, Cross o să te tragă pe sfoară și o să te lase cu mâinile goale. Apoi făcu o grimasă vicleană. Bineînțeles, dacă tu crezi că o poți cuceri pe fiica lui, o să i-o iei înainte...

– Trebuie să-ți spun că domnișoara Cross pare o față drăguță, replică el, ignorând voit restul poveștii. Surorile mele ar spune că e dulce. Nu seamănă deloc cu tatăl ei.

– Nu? Prietenul lui păru gânditor, apoi ridică din umeri. Mergi la Vega în seara asta?

Sigur că mergea. Dacă printr-un miracol zeii norocului îi zâmbeau, putea să câștige destul încât să-i asigure lui Edith o zestre bună. Bineînțeles, Cross urma să îl aibă în continuare la mână, iar Hugh credea că nici tot norocul din lume nu-i putea permite să câștige destul ca să plătească datoria.

– Ne vedem acolo, îi spuse lui Fairfield, care ridică o mână în semn de rămas-bun și plecă agale alături de alți tineri.

Ei bine, știuse dinainte că avea să atragă atenția. Dacă numai intrând într-o lojă îi atrăsese atenția lui Fairfield, Hugh trebuia să presupună că jumătate din Londra urma să afle povestea până a doua zi dimineață. Trebuia să se gândească la ce să le spună mamei și surorilor lui.

Capitolul 9

Elizei îi era greu să nu se gândească la Lord Hastings.

Nu avusese niciodată această problemă cu alt partener al tatălui ei. Probabil era din cauză că mulți dintre ei nu erau nici chipeși, nici fermecători, în timp ce contele era și una, și alta și chiar mai mult decât atât. Domnul Grenville îi aducea dulciuri, iar Sir David obișnuia să-i spună că arăta ca mama ei, dar era clar că nu erau interesați de ea. De fapt, contele vorbise cu ea, o întrebase despre Willy și îi lăudase vocea. Câteodată, părea mult mai interesat de ea decât de tatăl ei, un lucru neobișnuit. *Papa* avea o personalitate puternică, un zâmbet expansiv și un fel de a fi îndrăzneț, aspru. Își spuse că nu putea să fie adevărat și, fără îndoială, contele era pur și simplu politicos. Georgiana îi spusese de multe ori că adevărații gentlemeni, asemenea logodnicului ei, vicontele Sterling, și cu siguranță asemenea contelui de Hastings, aveau maniere rafinate.

Dar, Dumnezeule, se bucura prea mult de atenția și politețea bărbatului!

Când nu visa cu ochii deschiși la conte, Eliza avea multe pe cap. Prietena ei Sophie nimerise în mijlocul unui scandal. Sophie, care se întreținea jucând la clubul Vega, făcuse un pariu surprinzător cu ducele de Ware, foarte cunoscut pentru că se opunea pariurilor. Georgiana o necăjise pe Sophie în privința fratelui mai mic și mai libertin al ducelui, Lord Philip, despre care credea – sau mai degrabă spera – că era îndrăgostit nebunește de Sophie, dar ea râdea și îl considera o pacoste prea mare. Eliza nu credea că Sophie, care avusese grijă de ea de când rămăsese orfană, la vârsta de 12 ani, avea să-și piardă capul după Lord Philip sau după fratele lui, dar scrisorile îngrijorate ale Elizei rămăseseră fără răspuns, ceea ce nu-i stătea în caracter lui Sophie. Când îi ceruse ajutorul lui *papa*, el îi promise că avea să afle ce putea, dar apoi îi povestise că Sophie nu ieșise prin Londra cum făcea de obicei; credea că era bolnavă. Eliza începea să fie îngrijorată.

Se duse în grădină ca să se gândească, așa cum îi era obiceiul, plimbându-se pe cărări și tăind flori, în timp ce cugeta la ce anume să facă pentru a o ajuta pe Sophie. Domnișoara Jane Harby urma să se mărite a doua zi de dimineață, iar cum Mary, sora lui Jane, era camerista Elizei, se oferise să aducă florile. Mary tocmai luase primul coș cu liliac și toporași proaspăt tăiați când Eliza ridică privirea dinspre straturile îngrijite și îl văzu pe Lord Hastings croindu-și drum spre ea.

Aproape că scăpă foarfeca din mână. Willy, care stătuse la soare pe un petic de iarbă, sări și alergă în salturi spre conte, care îl mângâie pe cap. El era din nou acolo. Cel puțin de data asta era prezentabilă. Făcu o reverență, cu inima bătând nebunește, în timp ce el se apropie.

– Sper că o să mă ierți, domnișoară Cross, spuse el, fluturând din gene într-un fel care o făcea pe Eliza să-și dorească să-i ierte pentru orice. Majordomul tău a fost de acord să vin să mă alătur într-o zi așa de frumoasă.

– Desigur, domnule, spuse ea. Bănuiesc că *papa* este în întârziere. Mi-a spus că azi o să ajungă acasă devreme.

Îi menționase în mod special detaliul în dimineața aceea la micul dejun. Nu îi spusese de ce, dar probabil că îl aștepta pe conte.

– Aveam întâlnire la ora două, îi confirmă el. Pot să-l aștept? Sper să sosească în curând.

Ea zâmbi, pentru moment uitând toate grijile pentru Sophie.

– Bineînțeles.

El făcu un pas spre ea. Willy lătră și îi adulmecă picioarele înainte să fugă și să cerceteze tufele de trandafiri.

– Mă simt ca și cum mi-aș fi impus prezența în ultimul timp, domnișoară Cross. Trebuie să-mi cer iertare.

– Nici vorbă! Simțea cum îi ardea fața, amintindu-și cum visase la el cu ochii deschiși. Dintre toți partenerii de afaceri ai tatei, ești de departe cel mai fermecător și cel mai puțin impunător.

El râse.

– Ești foarte amabilă. Bănuiesc că vă trec încontinuu o grămadă pragul. Bărbați discutând despre locomotive cu abur, baloane și alte investiții?

– Nu chiar încontinuu, nu. Se uită la el. Investești în locomotivele cu abur? Tata crede că sunt mașinării ale morții, gata oricând să explodeze.

– Se întâmplă să fiu de acord cu el, spuse contele făcându-i cu ochiul. Totuși, dacă ar putea să le facă să nu mai explodeze, ar fi cu totul altceva.

– Da, ar fi o îmbunătățire semnificativă să nu ucidă pe nimeni din jur, spuse ea sumbru.

Hastings râse din nou. Inima Elizei părea că îi dansează în piept la auzul râsetului lui.

– S-ar putea să fie zăcăminte pe proprietatea mea din Cornwall, rosti el. Tatăl tău s-a oferit să mă ajute cu expertiza lui. Făcu o grimasă. Eu nu știu nimic despre zăcăminte.

– Nici eu. Dar am auzit că în Cornwall este frumos.

– Este... Cel puțin mica moșie pe care o dețin. O mândrie adevărată îi încălzi vocea. Ai fost vreodată în Cornwall?

– Mi-ar plăcea să merg, spuse ea cu sinceritate. Tata a fost acolo de mai multe ori. Întotdeauna îmi spune că vizitează locuri murdare, dezagreabile și că nu mi-ar plăcea.

El scoase un sunet dezaprobator.

– Atunci nu trebuie să mergi niciodată cu el. Ți-aș putea arăta cel mai frumos loc de pe pământ – moșia Rosemere. Este mai sus de Plymouth Sound, aproape de Saltash. Tata a reconstruit casa, dar există vestigii normande prin zonă. Poți să vezi marea din casă și este un iaz în grădină, care arată ca o hartă a bolții cerești în nopțile senine.

– Ce frumos!

– Este cel mai liniștit loc de pe pământ, continuă contele. A fost numită Rosemere pentru mama mea – un trandafir aproape de mare. El aruncă o privire împrejur. Deși cred că grădinile sunt mai obișnuite decât ale tale, domnișoară Cross. Cu siguranță, ai face minuni dacă ți s-ar da mână liberă acolo.

Ea se învioră de plăcere.

– Mulțumesc, domnule. Sunt sigură că sunt splendide... Eu plantez ce-mi place să văd când mă uit pe fereastră. Nu este nici o artă, doar capriciul meu personal.

El se opri. Eliza ridică privirea surprinsă.

– Nu mai spune niciodată că nu este o artă în asta, îi zise el. Dumnezeule, ochii lui erau întunecați și fascinanți! Recunosc liniștea și frumusețea și sunt mai prezente în această grădină decât în alte locuri prin care am fost.

Eliza știa că era pură lingușeală, știa că nu era adevărat, dar simți încă un iureș de bucurie în piept la auzul vorbelor lui.

– Din cauză că irișii sunt în floare, încercă să spună ea, dar el clătină din cap.

– Nu mă refer la irișii.

El nu se putea referi la *ea*. Tulburată, Eliza o zări pe Mary venind cu coșul gol.

– Te deranjează dacă o să continui să tai flori, milord? O fată din sat se mărită mâine și i-am promis că îi dau câteva pentru biserică.

– Chiar te rog. E o prietenă?

– Nu, este sora cameristei mele, Mary. O să se mărite cu un dulgher din Deptford.

Eliza luă coșul de la Mary și o lăsă să plece. Nu avea nici un motiv să reacționeze așa, cu excepția faptului că voia să-l aibă pe Lord Hastings doar pentru ea.

– Foarte generos din partea ta să trimiți florile, spuse el, în timp ce se plimbau pe alei.

– Generos! Ea râse, făcând un semn de respingere cu o mână. Nicidecum. Am multe, și nici o nuntă n-ar trebui să aibă loc fără flori. Jane a fost aici azi-dimineață ca să aleagă unele pentru buchetul ei. Acestea sunt pentru altar.

Ea îngenunche să taie câțiva crini pe care îi puse în coș. Când Lord Hastings se oferi să țină coșul, în timp ce ea tăie irișii și mai mult liliac, nu putu să-și alunge zâmbetul prostesc de pe față.

– Mulțumesc că mă ajuți, rosti ea după o clipă.

Continuară să vorbească în timp ce ea tăie florile, însă Eliza se pierduse cu totul. Acum coșul era plin, iar ea se apropie ca să-l ia de la el.

– A fost plăcerea mea, domnișoară Cross.

El ținu coșul, așteptând cu răbdare, în timp ce ea își aranjă șalul și își scoase mănușile de grădină. Se întinse spre coș, dar era mai greu decât se așteptase și aproape că îl scăpă. Cu o mișcare rapidă, Lord Hastings îl îndreptă înainte ca florile să se risipească pe jos, pășind astfel foarte aproape de ea.

– Îmi pare rău, spuse ea cu sufletul la gură, în timp ce înălță coșul cu ambele mâini.

El nu-i dădu drumul. Eliza ridică privirea și i se tăie răsuflarea. Contele o privea, iar expresia lui îi făcu inima să bată cu putere și mâinile să-i tremure.

– Domnișoară Cross, începu el. Sper că nu mă consideri îndrăzneț, dar sunt mai degrabă bucuros că tatăl tău a fost reținut astăzi.

Ea nici nu mai putea să clipească. Nu putea să se miște. Bărbatul se apropie și îi așeză ușor șalul pe umeri acolo unde alunecase.

– Mă crezi? întrebă el încet.

– Ce anume?

Vocea ei era scăzută și năucită.

Gura lui Hastings se arcui, iar ochii se micșorară cu un aer de tachinare.

– Mă crezi îndrăzneț, șopti el. Poți să-mi spui asta.

– Nu!

Rosti cuvântul ca un țipăt, dar ea abia dacă mai putea să vorbească în șoaptă.

Ceva sclipi în ochii lui înainte ca el să coboare genele. Îi luă mâna și o ridică. Eliza se cutremură, în timp ce buzele lui îi atinseră încet și delicat degetele. Mâinile lui, încă înmănușate, erau așa de mari și de puternice pe degetele ei firave! Ochii lui se aprinseră pentru o clipă, de parcă îi măsurau reacția, apoi el îi întoarse mâna și își lipi buzele de încheietura ei.

Eliza se gândi că el ar fi putut să-i audă scâncetul. Probabil adormise la soare și avea alt vis cu el, unul în care o privea cu ochii aceia negri, de obsidian, și îi zâmbea ușor, făcând-o să simtă un gol în stomac. Dar nu, totul părea real. Mânerul coșului cu flori i se apăsa în palmă, inima îi bătea atât de tare încât aproape putea să o audă, iar el era atât de aproape încât vedea începutul bărbii nerase de pe maxilar, exact în apropierea gurii lui frumoase...

– Bună ziua, Lord Hastings!

Vocea tatălui rupse vraja. Eliza se sperie atât de tare încât coșul se înclină într-o parte și jumătate dintre flori căzură pe alee. Lord Hastings îi eliberă mâna. Willy lătră fericit și alergă să-l întâmpine pe *papa*.

– Mi-aș cere scuze pentru că te-am făcut să mă aștepți, domnule, dar m-am întors acasă de un sfert de oră sau chiar mai mult.

Papa se apropie de ei și îi zâmbi Elizei.

– Da? Dumnezeule mare! Contele zâmbi absolut dezarmant. Abia dacă am observat cum a trecut timpul. Domnișoara Cross a fost destul de amabilă încât să se ocupe de mine în timpul acesta.

Cross chicoti.

– Atunci nu pot să te învinovățesc că m-ai uitat. Este o companie mai plăcută decât mine.

Hastings o privi cu căldură pe Eliza.

– Nu pot să nu fiu de acord.

Dumnezeule! Se simțea amețită și zăpăcită de felul în care o privea.

– Este întotdeauna o plăcere să-l văd pe Lord Hastings. Nu mă deranjează câtuși de puțin să mă ocup de el, spre deosebire de unii dintre partenerii tăi, *papa*.

Tatăl ei râse.

– Nu mă îndoiesc de asta. Ei bine, Hastings, mergem înăuntru? Să ne întoarcem la munca ingrată, ce zici?

Contele îi aruncă altă privire Elizei, iar ea îi zâmbi neputincioasă. Nu părea entuziasmat de perspectivă.

– La revedere, Lord Hastings. Mulțumesc că ai cărat coșul.

– A fost plăcerea mea, domnișoară Cross.

Făcu o plecăciune și îl urmă pe *papa* în casă.

Eliza îi urmări până ce se făcură nevăzuți, apoi gemu încet. Îngenunche și începu să adune florile înainte ca Willy să calce pe ele. Florile pentru o nuntă, în biserica unde ea stătuse duminică de duminică de când era copilă. Unde o fată îndrăgostită avea să-și dedice viața unui bărbat care o privea cu ochi negri, adânci și zâmbea doar pentru ea. Un ginere care semăna în mintea ei foarte mult cu contele de Hastings.

Acum chiar că imaginația ei nu mai avea opreliști!

Capitolul 10

Hugh putea să simtă cum cele două părți separate ale vieții lui începeau să se unească.

Una dintre ele, cea în care fusese de acord să o curteze pe Eliza Cross, mergea mai lin decât se așteptase. Încă nutrea un resentiment adânc față de Edward Cross, dar se simțea tot mai atras de fiica lui. Tatăl ei calculase totul la milimetru și premeditase să aibă acel milimetru în favoarea lui, în timp ce Eliza tăia florile din propria grădină pentru ca sora cameristei să aibă o nuntă frumoasă. Tatăl plănuise să-și mărite fata cu un aristocrat, în timp ce ea aducea acasă o corcitură pe care o găsise sub un tufiș. Eliza era caldă, generoasă și sinceră, cu simțul umorului, iar Hugh se trezise că aștepta cu nerăbdare să o vadă.

Abia dacă îi venea să creadă că era fiica naturală a lui Cross. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât găsea mai puține asemănări. Probabil Cross o găsise pe marginea drumului, iar între ei nu exista nici un fel de legătură de rudenie. Gândul acelea îl provocă un amuzament sumbru.

Cealaltă sferă a vieții lui nu era ușor de gestionat. Așa cum era de așteptat, oamenii observaseră că petrecuse seara în loja lui Cross la Teatrul Regal; după o zi, mama lui auzise și curând îl trase deoparte.

– Am auzit că ai fost la teatru aseară.

– Am fost. Edith mi-a recomandat opera, iar am vrut să văd de ce se face atâta tam-tam.

Sprâncenele mamei lui se arcuiră.

– Edith crede că este îngrozitoare.

– Serios? Hugh se încruntă. Probabil că am devenit confuz și m-am nimerit la un spectacol nepotrivit...

– Și chiar în loja lui Edward Cross? Ea îl privi dojenitor. Nu este partenerul tău obișnuit, dragul meu.

Hugh nu se simți obligat să vorbească despre bărbatul acela.

– Nicidecum. Dar crede că s-ar putea să fie zăcăminte la Rosemere și este turbat să afle dacă e adevărat. El schiță o expresie dezagreabilă. Nu o să iasă nimic din asta, sunt sigur.

– La Rosemere! Femeia făcu ochii mari și își duse mâna la gât. Doar nu-l lași pe omul ăsta să sape pământurile de la Rosemere, nu-i așa? Este destul de rău că lăsăm arendașii să stea acolo când am putea să ne ducem noi, unde eu și tatăl tău am fost așa de fericiți...

Ea se opri, cu buzele tremurând.

Hugh își aminti că, dacă lucrurile mergeau bine cu Eliza Cross, dacă într-adevăr ajungea să se însoare cu ea, Rosemere nu avea să mai fie în pericol din cauza arendașilor sau a speculanților în căutare de zăcăminte pe câmpuri. Mama lui putea să-și petreacă tot restul vieții acolo, jelind și venerându-l pe tatăl lui, care îl pusese pe Hugh în acea situație imposibilă, iar el nu mai trebuia să-i întineze amintirile despre el.

Dar, pentru moment, trebuia să-și țină promisiunea.

– Sunt sigur că nu o să întâmple nimic, repetă el cu o mișcare a mâinii. Nu te neliniști, mamă!

Ochii ei străluceau de recunoștință.

– Desigur. Trebuia să-mi fi dat seama, dragul meu, iartă-mă... Știu că n-ai face niciodată ceva atât de dezgustător, nu doar pentru mine, ci pentru onoarea familiei Hastings. Rosemere este locul în care te-ai născut.

Rosemere era ipotecată până la streșinile acoperișului de ardezie. Noua aripă elegantă, cu decorațiunile splendide, mobilierul cu tapițerie de mătase și candelabrele de cristal, fusese făcută din zestrea lui Edith. Amenajarea terenului trebuia să fi costat cât zestrea Henriettei, iar cele o sută de hectare pe care le cumpărase tatăl lui cu cinci ani în urmă ca să asigure intimitatea casei cu o priveliște nestingherită de zgomote ar fi susținut alocația de văduvă a mamei lui. Hugh nu simțea că Rosemere ar fi fost a lui.

Pentru o clipă, se gândi ce ar fi făcut Eliza cu moșia. Grădina ei era o explozie de culoare, de la trandafirii care se întindeau peste fiecare spalier și gard la irișii și crinii care își ridicau capetele regale printre ierburile obișnuite și ferigi. Lui Hugh îi plăcea ideea. Rosemere, cu toată frumusețea ei, avea grădini precise, îngrădite, care se potriveau în preajma unei bucătării în stil Tudor, unde te simțeai constrâns și limitat, nicidecum confortabil.

– Sunt hotărât să fiu un bun administrator la Rosemere, îi spuse mamei.

Ea zâmbi ușurată.

– Știu, dragul meu. La fel ca tatăl tău.

Ea se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, iar Hugh închise ochii în fața valului de ură ce îl cuprinse. Era sătul să tot audă cum fusese tatăl lui, în special de la oameni care nu știau cât de mult se înșelau.

Gândul acela îi permise să spună cu mai multă ușurință ce avea de zis.

– Trebuie să-ți mărturisesc alt motiv pentru care m-am alăturat lui Cross în acea seară. Fiica lui era cu el, iar ea m-a invitat.

– Fiica lui? Contesa ridică bărbia, cu o sclipire de teamă în ochi. Doar nu vrei să spui că...

– Mamă! O luă de mână. A fost o surpriză pentru mine, dar nu seamănă deloc cu tatăl ei. Cred că ți-ar plăcea foarte mult dacă ai întâlni-o.

– Fiica omului care vrea să sape pe iubita mea moșie de la Rosemere? Crezi că ar trebui să o primesc în vizită?

El ignoră tonul ei surprins.

– Nu ai încredere în părerea mea? El zâmbi strâmb. S-au schimbat lucrurile de când te-am asigurat că Robert Fairfield era un bărbat decent și nu o să mă bage în nici un bucluc la școală.

Chipul ei se îmblânzi.

– Erați băieți amândoi! Băieții sunt plini de vervă, iar orice mamă care crede că copilul ei n-o să intre în belele nu merită să aibă un fiu. În plus, o cunosc pe mama lui.

– Nu-mi amintesc să fi fost atât de înțelegătoare când am dat foc rufelor preceptorului, spuse el râzând. Dar acum poți să ai încredere în mine.

Încă zâmbind, ea oftă și îi atinse brațul.

– Așa o să fac. Dar sper să te gândești bine ce ar însemna să introduci o fată ca ea în cercul nostru.

– Dumnezeule mare, nu voiam să sugerez să o adoptăm! rosti el cu falsă indignare. Am spus doar că că ți-ar plăcea de ea, dacă se întâmplă vreodată să o întâlnești.

– Știu foarte bine ce înseamnă asta, replică ea. La fel le-am spus și eu părinților mei când l-am întâlnit pe tatăl tău prima dată.

El se dădu înapoi de parcă primise o lovitură.

– Pentru Dumnezeu, mamă! Vrei să sugerezi că am întâlnit-o pe femeia visurilor mele și sunt prea încăpățânat să-mi dau seama de asta?

– Fiica unui speculant de rând ar fi o alegere foarte ciudată, sublinie ea. Sper că nu ești influențat de vreun interes trecător.

Dimpotrivă, avea un interes profund ca să-și salveze averea. O sărută pe obraz.

– Doar mă cunoști! Plec la Tattersall și mă întorc târziu acasă.

Încă își petrecea zilele de parcă n-ar fi avut nici o grijă legată bani sau de orice altceva.

Ea își luă rămas-bun și plecă, având o expresie liniștită pe chip. Hugh știa ce însemna asta – credea că el nu avea să facă niciodată ceva atât de șocant sau de grosolan încât să curteze fiica unui negustor. Putea doar să spere că mama lui avea să fie cucerită de bunătatea evidentă și de căldura domnișoarei Cross când avea să vină vremea să-i spună mamei că nu era vorba doar de curtarea ei, ci și de căsătoria cu ea.

Florile o surprinseră pe Eliza. Era doar despre un buchet mic, înfășurat cu o panglică de mătase, dar cu un bilețel care amenința să-i întoarcă lumea cu susul în jos.

Acestea sunt nimic în comparație cu frumusețea din grădina ta, dar m-au făcut să mă gândesc la tine.

Al tău,

Hastings

Îl citise de aproximativ cincisprezece ori înainte să creadă că era adevărat. Puse ea însăși buchetul într-o vază pe care o așeză pe pervazul ferestrei de lângă pian, unde putea să-l vadă în timp ce cânta. Dar degetele ei păreau să fi pierdut simțul clapelor și, în cele din urmă, închise capacul.

Bilețelul nu-i dădea pace, fiind așezat lângă partituri. Îl ridică și îl citi din nou. Contele de Hastings îi trimisese flori. Era ceva greu de explicat, exceptând șansa incredibilă de mică, practic imposibilă ca el să flirteze cu ea.

Eliza mai primise flori înainte. În timpul sezonului, *papa* închiriase o casă exact în centrul Londrei ca ei să-i fie mai ușor să participe la baluri și serate și să se plimbe prin parc cu gentlemenii. Iar

gentlemenii veniseră în vizită, o invitaseră la dans, la plimbare. Unii îi trimiseseră flori. Dar Elizei nu-i trebuise mult să înțeleagă că fiecare era acolo pentru zestrea ei. Bărbatul care o ceruse de soție la a doua întâlnire. Baronul care îi spunea „draga mea Emily". Elegantul căpitan de armată care îi trimisese un sonet în care elogia ochii ei negri, fără să fi observat că ea avea ochii verzi. Chiar unul dintre asociații tatălui, din fericire unul dintre cei mai tineri, o vizitase, deși considerase că se potriveau tocmai pentru că se înțelegea atât de bine cu tatăl ei.

De îndată ce Eliza începuse să stea departe de vânătorii de avere, încetase să mai primească vizitatori. Suspiciunile o făcuseră chiar mai reticentă și sfioasă când vorbea cu orice bărbat care se apropia de ea la vreun bal, iar în curând gentlemenii se încetaseră să o mai facă. Eliza aproape că sărise în sus de ușurare când sezonul ei se terminase și reveniseră la Greenwich.

Lord Hastings era totuși diferit de acei vizitatori. Era conte, ceea ce însemna că, dacă voia să se însoare cu o moștenitoare, putea să găsească o fiică de duce și să fie primit cu brațele deschise. O văzuse în cea mai proastă ipostază, udă leoarcă și urât mirositoare, și nu se ferise cu dezgust. Avea chiar o modalitate fermecătoare de a o face să nu mai scoată acel chicoit emoționat și oribil, care părea să-i scape printre buze de fiecare dată când un bărbat frumos vorbea cu ea. Iar el era cel mai atrăgător bărbat pe care îl văzuse vreodată, darămite să-i vorbească!

Ce puteau să însemne florile trimise ei?

În acea seară, îi spuse lui *papa:*

– Lord Hastings mi-a trimis azi un buchet de flori, spuse ea pe deasupra peștele gătit, cât mai discret cu putință.

Furculița tatălui rămase suspendată în aer.

– Ți-a trimis? Erau drăguțe?

– Da.

– Ți-au plăcut?

– Bineînțeles.

– Care e problema atunci?

Cross luă o nouă îmbucătură de pește și o privi în timp ce mânca.

Eliza se încruntă.

– Nu e nici o problemă, *papa.* Am fost doar surprinsă.

– Credeam că-ți place.

Gura ei dădu să se deschidă, apoi se închise. Chiar îi plăcea conte-le, foarte mult. Înșfăcă paharul și bău zdravăn.

– Este foarte fermecător. Are maniere elegante.

– Asta-i tot? El se aplecă în față, privind-o cu ochi pătrunzători. Dacă nu-ți place...

– Nu! Ea strânse din buze. Îmi place foarte mult, *papa*. E fermecător și amuzant, dar sunt uimită că mi-a trimis flori.

În cele din urmă, bărbatul zâmbi – afișa zâmbetul acela atotștiutor.

– Ești uimită? Eu nu sunt.

Bănuitoare, Eliza se încordă brusc.

– De ce nu?

– Cum ar putea să nu te admire? Ești cea mai bună fată din Anglia, și un bărbat ar trebui să fie idiot să nu simtă dorința de a-ți trimite flori.

– *Papa!* Ea își dădu ochii peste cap. Încetează! Știi la fel de bine ca mine că este ridicol...

– Nu, nu știu asta, insistă el. Este un bărbat cumsecade, îți garantez, de ce n-ar trebui să te admire?

Ea lăsă jos paharul.

– Nu vorbim despre admirație, iar tu știi asta. Vorbim despre motivul pentru care un bărbat ca el, un conte, mi-ar trimite flori.

– Ascultă-mă, Lilibeth! Îndreptă spre ea furculița, devenind dintr-odată foarte serios. Să nu crezi niciodată că un titlu face un bărbat mai bun decât alții. Ce a făcut ca să-l merite? Nimic; s-a născut în familia unui bărbat care moștenise poziția. Dă la o parte poziția și aroganța, iar un conte devine doar un bărbat ca oricare altul.

– Nu chiar, replică ea. Ar putea să se însoare cu fiica altui conte, sau duce, sau cu oricine ar alege...

– Ducele de Exeter s-a însurat cu o femeie de rând, spuse tatăl ei nepăsător.

– Însurat...

Eliza clătină din cap. Îi fusese teamă că tatălui ei îi putea veni o astfel de idee și, cu toate acestea, părea liniștit. După ce se gândise o zi ce putea să însemne acel buchet, doar auzindu-l pe *papa* spunând-o cu voce tare, Eliza înțelese limpede cât de ridicol era gândul. Gheara pe care o simțea în piept se strânse.

– Lord Hastings nu o să se însoare cu mine!

El ridică din umeri.

– Nimic nu spune că nu poate să o facă.

– Îmi pare rău că am deschis acest subiect, spuse ea exasperată. A fost un simplu buchet. Putea să fi trimis buchete la o mulțime de fete.

– Dacă ar trebui să pun pariu pe asta, aș zice că nu. Tatăl îi aruncă o privire vicleană. O să așteptăm să vedem, nu-i așa?

Capitolul 11

Lui Hugh îi luă ceva timp să urce scările. De îndată ce urma să intre în sala de bal și să danseze cu Eliza Cross în fața întregii Londre, avea să fie mult mai greu să se retragă.

Gazda acelui bal era vechiul lui prieten, vicontele de Thayne. Îl știa de când fuseseră colegi la Eton, dar mult mai important era că Thayne îi datora o favoare. În seara aceea, fusese achitată: Thayne îi spusese soției lui să trimită o invitație familiei Cross.

Buchetul fusese primit bine. Eliza îi mulțumise din suflet la următoarea lui vizită în Greenwich, aparent făcută domnului Cross, dar în realitate făcută ei. Se întreba dacă Eliza începuse să aibă bănuieli pentru că apărea întotdeauna prea devreme sau prea târziu ca să-l mai prindă pe tatăl ei acasă. Dacă era așa, nu trăda asta în nici un fel. Până acum, Hugh era convins că ea chiar nu știa ce punea Cross la cale, iar asta îl făcea să se simtă atât ușurat, cât și furios. Era o ușurare să creadă că ea era așa cum părea, dar cu cât o plăcea mai mult, cu atât i se părea mai puțin cinstit că era păcălită astfel. Iar Hugh nu era vreun căpcăun căruia să nu-i pese de sentimentele ei.

Ba dimpotrivă, o plăcea foarte mult. Spre deosebire de multe fete din înalta societate, Eliza nu se comporta de parcă orice gentleman din preajma ei era obligat să o amuze. Arăta atâta bucurie pentru un simplu buchet, încât el nu reuși să se abțină să nu se gândească ce ar fi spus dacă i-ar fi oferit un cadou adevărat. Părea foarte mulțumită să petreacă timp în grădină, împreună cu câinele ei, și nu dădea nici cel mai mic semn de plictiseală fiindcă locuia la Greenwich, departe de nebunia societății. Hugh se gândi că trebuia să fie ușor, cu averea mare a lui Cross la dispoziția ei; nu trebuia să o îngrijoreze salonul întunecat și mohorât, cum făcea Edith, sau să se plângă de lipsa rochiilor noi, așa cum făcea Henrietta. Însă, cumva, știa că nu era vorba doar despre bani. Eliza nu era genul care să se plângă. În schimb, le dădea tuturor impresia că era mulțumită de traiul ei și că se bucura de micile plăceri ale vieții.

În seara aceea, urma să vadă cum se comporta ea în societate. Dacă avea să devină soția lui, trebuia să participe și să găzduiască evenimente precum acela. Văzuse ce emoționată fusese prima dată când el fusese în vizită la Greenwich; avea să fie la fel în seara aceea, într-o casă plină de necunoscuți eleganți? Pentru el, nu avea să se schimbe nimic, dar se trezise sperând din suflet ca ea să fie stăpână pe ea și liniștită. Toată lumea avea să bănuiască faptul că se însura cu ea pentru bani, dar, dacă ea era un eșec total în înalta societate, toți aveau să fie siguri de acest lucru.

Ajunse în sala de bal și o găsi aglomerată și sufocantă. Lady Thayne nu era mulțumită dacă petrecerile ei nu erau descrise ca întruniri zgomotoase, așa că avea grijă să invite prea mulți oameni. Hugh rătăci prin mulțime, salutând cunoștințe la fiecare pas, inclusiv mulți prieteni de-ai mamei lui. Nu-i spusese că participa în seara aceea la bal, așa că avea să-l certe a doua zi. Continuă să înainteze până când dădu cu ochii de familia Cross.

Pentru o clipă, se uită la ea. Și-o fixase în minte ca pe o fată simplă, dar, când îl văzu pe Edward Cross, avu nevoie de puțin timp ca să-și dea seama că acea lady de lângă el era Eliza. În seara aceea, arăta mai degrabă splendid, dacă era să fie sincer. Părul ei de culoarea mierii nu era ridicat în împletituri și linii răsucite, ca la alte fete, ci era strâns într-un coc delicat la ceafă. Rochia era de un albastru-închis profund, făcând ca pielea ei să arate la fel de sclipitoare ca perlele din jurul gâtului. În timp ce el îi privea, ea își întoarse capul ca să-i zâmbească tatălui ei și safirele îi licăriră la urechi.

El făcu un pas spre ei.

– Dumnezeule mare, domnule Cross! spuse el arătând surprins când ajunse la ei. Și domnișoară Cross! Bună seara.

Eliza făcu o reverență frumoasă.

– Lord Hastings! Ce bucurie să te văd.

– Vezi, ți-am zis eu, spuse tatăl ei cu căldură. Eliza era îngrijorată că nu o să cunoaștem pe nimeni! Nu voia să vină.

Ea îi aruncă o privire plină de reproș voalat.

– *Papa!*

– Sunt bucuros că ai venit.

Hugh îi zâmbi. Ea îi zâmbi înapoi fericită, iar el avu o senzație ciudată în piept. În seara aceea, Eliza era departe de a fi simplă.

Vorbiră nimicuri câteva minute, până când muzicienii începură să-și acordeze instrumentele, iar cuplurile merseră pe ringul de dans.

– Domnișoară Cross, îmi acorzi onoarea acestui dans?

Ea se înroși ușor, obrajii căpătându-i o nuanță trandafirie. Îi oferi mâna, abia fluturând din gene.

– Desigur, milord.

Hugh putea să simtă privirea satisfăcută a lui Cross în spate. Îl ignoră. Era un dans country ritmat, ce nu lăsa timp de discuții. Ea dansa bine – altă ușurare. Hugh o aduse înapoi la tatăl ei și se scuză câteva momente. Își găsi un loc lângă ușile terasei și un pahar de vin cu care să-și ocupe mâinile.

– Simt o preferință evidentă, rosti tărăgănat de lângă el Robert Fairfield. Mai întâi la teatru, acum în sala de bal a lui Thayne.

– Da? Hugh sorbi din vin. Și ce părere ai despre asta?

Prietenul lui râse.

– Nici una! Doar te atenționez că am mai văzut acea expresie pe chipul unui bărbat, iar eu știu ce înseamnă asta.

Hugh încremeni.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Nu poți să-ți iei ochii de la fiica lui Cross. Fairfield clătină din cap. Sper să ajung la timp ca să fac primul pariu cu privire la ziua nunții tale.

– Ce șanse sunt ca asta să se împlinească? întrebă Hugh, cântându-i în strună.

– Îndrăznesc să cred că am toate șansele în clipa asta. Mâine nu o să mai fie așa de ușor. Prietenul lui șovăi, apoi se aplecă mai aproape. O alegerea ciudată, dar inteligentă. Londra a uitat de ea, dar ce moștenitoare, nu-i așa?

Hugh doar îl privi. Zâmbetul lui Fairfield se accentuă. Îl bătu ușor pe umăr.

– Foarte bine, amice.

– Taci din gură, replică Hugh.

Fairfield plecă, râzându-i în spate.

„Asta clarifică totul", se gândi el. Fairfield glumea probabil în legătură cu pariul despre căsătoria lui, dar, după ce avea să danseze cu ea a doua oară, mulți aveau să observe. În special Eliza însăși.

Cu acest gând în minte, își croi din nou drum spre ea și o invită la dans.

*

Eliza încercă să nu se uite la Lord Hastings sau cel puțin să nu se uite *numai* la el. Ochii ei păreau totuși incapabili să îl evite, indiferent cât de nevinovată încercase să-i privească pe ceilalți oaspeți și dansatori.

Papa fusese încântat să primească acea invitație. Când îl întrebase dacă îl cunoștea pe Lord Thayne, el fluturase din mână și spusese că se mai întâlniseră. Eliza știa din experiențele trecute că asta însemna că jucase pichet sau alt joc cu vicontele la clubul Vega. Bănuia că invitația sosise pentru vreo datorie pe care Thayne o avea la tatăl ei. Bărbatul se pricepea de minune să obțină ce își dorea de la ceilalți și spunea adesea că nu avea nevoie de mai mulți bani.

Dar, în timp ce tatăl era încântat, Eliza vedea totul prin vălul emoției, amintindu-și de sezonul ei singuratic la baluri precum acela. Apariția lui Lord Hastings și salutul lui fuseseră o surpriză uriașă și o enormă ușurare, pentru că măcar cunoștea pe cineva care se oprea și vorbea cu ea.

Apoi, el o invitase la dans. Un dans country, dar simpla strângere a mâinilor încurajă imaginația ei mistuitoare. Ochii lui zăboveau asupra ei? Îi ținea mâna mai mult cu o secundă decât era necesar? Își închipuise ea puțin mai multă ardoare și afecțiune în felul în care el îi pusese mâna pe brațul lui?

Da. Cu siguranță, ea își închipuia toate acele lucruri, dar se simți copleșită de atâta fericire și nu-i mai păsa.

Papa era foarte satisfăcut când contele se întoarse cu ea și apoi plecă. Pentru prima dată, Eliza nu mai avea chef de ceartă pe tema aceea. Amândoi erau mulțumiți să stea într-un colț al sălii, să admire oaspeții și să-și savureze gândurile intime. Eliza se gândea că de astă dată ea și *papa* puteau chiar să împartă același vis cu ochii deschiși.

Iar apoi Lord Hastings se întoarse și o invită din nou la dans.

Nu mai fusese invitată de la ultimul lor dans. De astă dată, aproape că uită să mai respire, pentru că era un vals.

Era pentru prima dată când el îi atingea mai mult decât mâna sau brațul. O conduse și își lipi mâna de spatele ei. Ea zâmbi emoționată, în timp ce orchestra începu să cânte; el zâmbi larg și o trase mai aproape, până când sânii îi atinseră pieptul și putu să-i simtă coapsa lipită de a ei.

Dacă era să fie fulgerată pe drumul spre casă, hotărî Eliza, atunci avea să moară fericită.

– Dansezi minunat, îi spuse Hastings în timp ce alunecau pe ringul de dans.

– Mulțumesc, domnule. Eliza exersase cu perseverență ore întregi la școală, cu profesorul de dans și apoi cu prietenele ei. Până atunci, avusese puțină experiență cu domni chipeși și buni de însurătoare. Aș putea să spun același lucru despre tine.

El râse.

– O să iau asta ca pe o mulțumire specială, căci sala asta de bal este atât de aglomerată, încât nu sunt sigur că n-am călcat pe picioare vreo cinci persoane.

– Pe mine nu, spuse Eliza serios.

Ea n-ar fi observat chiar dacă el ar fi călcat-o.

– Lady Thayne este pasionată de sălile de bal aglomerate, dar eu nu pot să-i împărtășesc entuziasmul.

Hugh făcu o grimasă ușoară în timp ce un cuplu se apropie foarte mult de ei. Contele o prinse mai bine, scurtă pasul și o învârti cu grație în jurul cuplului. Pieptul Elizei se strânse când simți cât de ușor o trase mai aproape de el.

– Mărturisesc că ar fi fost înțelept să fie un pic mai mult spațiu, dacă își dorea să permită lumii să danseze.

Cineva se ciocni de ea în spate, iar Hastings se încruntă fioros spre individ.

– Este ridicol! Ți-ai dori să ieși pe terasă?

Era posibil ca fulgerul să o fi lovit deja. Eliza simțea fiecare bătaie a inimii ca pe un tunet ce îi reverbera pe piele. Reuși cumva să încuviințeze din cap, iar Lord Hastings, fără să întrerupă pasul de dans, o întoarse cu grijă pe lângă draperiile albastre de catifea și prin ușile franțuzești deschise, care dădeau spre terasă.

Era mult mai răcoare pe terasă și nu erau oaspeți afară, probabil din cauza unei burnițe ușoare. Lord Hastings o luă de mână și o conduse spre un adăpost superb acoperit de glicină, care urca pe un perete și pe o coloană din apropiere. El se sprijini de coloană, cu spatele la ploaie, și își încrucișă brațele la piept.

– Este mai bine?

Ea zâmbi.

– Mult mai bine. Mulțumesc.

Venea destulă lumină dinspre ușile franțuzești ca ea să-i vadă zâmbetul, inclusiv gropița din obraz.

– Arăți minunat în seara asta.

Fără voia ei, Eliza simți un fior de disperare, o certitudine că el nu vorbea serios. Accepta ca vânătorii de avere să-i facă uneori complimente seci, dar nu putea suporta ideea de a o auzi de la el.

– Știu că nu sunt frumoasă, domnule.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– De ce ai spune asta?

Ea își strânse buzele cu exasperare. De ce trebuia să spună ceva prostesc și să strice momentul?

– N-am fost niciodată. Te rog, nu spune lucruri pe care nu le crezi.

Pentru o clipă, el fu luat prin surprindere.

– Îmi cer iertare.

Ea oftă.

– Nu sunt frumoasă. Îmi plac hainele frumoase, iar *papa* insistă să-mi cumpere bijuterii frumoase – își atinse perlele de la gât –, dar mă trezesc punând la îndoială vederea sau sinceritatea oricui îmi spune că *eu* sunt frumoasă.

Trecu o clipă până ca el să răspundă. Eliza simți un gust amar. Era Lord Hastings la fel ca toți ceilalți idioți care o curtaseră? Ce mare păcat...

El își drese glasul.

– Nu ți-am spus că *ești* frumoasă. Am spus că *arăți* minunat în seara asta. O diferență subtilă, dar importantă.

– Da, rochia, dădu ea să spună.

El veni mai aproape.

– Mă înșală privirea? Lasă-mă să studiez mai în detaliu. El mai făcu un pas, până când ea fu nevoită să se lase capul pe spate ca să-l privească. Nu te mișca, spuse el, pe un ton cumva amuzat.

El îi atinse bărbia.

Eliza încremeni.

Ușor, contele îi înclină fața dintr-o parte în alta, cu ochii lui negri fixați asupra ei.

– Câțiva pistrui, spuse el încet. Dar mi se par încântători. Degetul lui mare alunecă de-a lungul obrazului ei, făcând-o pe Eliza se strângă mâinile în pumni în cutele fustei. Genele tale sunt foarte lungi, murmură el. Iar ochii... Ochii sunt minunați. Parcă ar fi câmpiile de la Rosemere sub cerul verii, când ierburile sunt înalte și verzi, iar cintezele aurii intră și ies din ele. El atinse o șuviță de păr care îi aluneca în valuri peste tâmplă. Părul tău are culoarea mierii și este

moale, asemenea unei cămăși preferate care a fost spălată de o sută de ori. Buzele tale... El făcu o pauză, degetul lui zăbovind pe colțul gurii ei, făcând-o pe Eliza aproape să scâncească. Vreau să te sărut, spuse el aproape șoptit.

Ei i se tăie răsuflarea și încuviință din cap. Urma unui zâmbet arcui gura lui Hugh, apoi el aplecă ușor capul. Eliza rămase nemișcată, în timp ce buzele lui le atinseră pe ale ei, mai delicat decât o adiere de vânt, și trecură aproape la fel de repede ca ea. Înălță capul și o privi.

– Ai mai fost sărutată vreodată?

Ea se înroși și fu nevoită să-și umezească buzele înainte să vorbească.

– Nu *prea bine* sărutată...

Umerii lui se cutremurară.

– Domnișoară Cross, mă lași fără cuvinte. El îi cuprinse bărbia în palmă, în timp ce puse cealaltă mână pe spatele ei și o trase mai aproape. O să încerc să fiu mai bun, șopti el peste gura ei, apoi o sărută din nou.

Dacă ea se așteptase la o altă atingere blândă a buzelor lui peste ale ei, se dovedi că se înșelase. De astă dată, gura lui se apăsă peste a ei cu intenție, hotărâtă și insistentă. Când fu uimită de noul sărut, limba lui se strecură printre buzele ei întredeschise și o dezmierdă până când ea gemu. O sărută de parcă voia să o cucerească, iar Eliza era foarte fericită să se predea. Mâinile lui se mișcară peste ea, prinzându-i talia, alunecând apoi peste umeri ca să-i cuprindă ceafa, în timp ce gura lui trecu dinspre buze în jos spre maxilar. Ea scânci, în timp ce dinții lui îi atinseră ușor lobul urechii, făcându-i cercelul să se clatine, apoi aproape că se topi când mâna lui îi atinse sânii. Fusese un accident, se gândi ea înnebunită, pentru că erau atât de aproape unul de celălalt... Cumva, mâinile ei se înfășurară în jurul pieptului lui, pe sub haină, dar apoi el repetă gestul.

El mormăi ceva profan și își scoase mănușa, apoi mâna lui goală se lipi de sânul ei, cuprinzându-l în palmă, degetele lui trecând peste marginea corsajului până când... Oh, Dumnezeule, degetul lui mare ajunse exact pe sfârc! Șocul Elizei se transformă într-un fior de plăcere, în timp ce el mângâie din nou mica ridicătură tare. O trase cu putere mai aproape, până când coapsele lui se întâlniră cu ale ei, iar Eliza ea îi simți erecția inconfundabilă. Gura lui era fierbinte și umedă pe gâtul ei, iar Eliza se gândi în treacăt că, dacă el i-o cerea, putea să-și scoată rochia și să i se ofere chiar acolo, pe terasa lui

Lady Thayne, în ploaie, la zece metri depărtare de o sală de bal plină de oameni. Iată ce însemna să dorești pe cineva cu o pasiune arzătoare. Mulțumită tuturor sfinților din cer, ea avusese șansa să simtă asta o dată în viață...

El o eliberă brusc, prinzându-i coatele ca să nu se dezechilibreze. Arăta ușor sălbatic, cu părul ciufulit și ochii înflăcărați. Fremăta la fiecare respirație, iar Eliza nu putu decât să-l privească fix. O sărutase până când mintea i se topise, iar limba preluase controlul. Dumnezeule mare, își dorea ca el să o facă din nou!

– Eliza... El se opri și își drese glasul. Domnișoară Cross. Între sprâncenele lui apăru o mică linie, ca și cum ceva îl deruta. Am mers mai departe decât am prevăzut, spuse el în cele din urmă, cu vocea scăzută și încă răgușită de dorință.

Ea abia reuși să clatine neputincioasă din cap și să ridice o mână într-un gest zadarnic de iertare. Îl străbătu fior și îi dădu drumul. Se întoarse pe jumătate și își trecu mâna goală peste față. După o clipă, o privi iar, dar expresia lui avea ceva sălbatic și neliniștit.

– Ar trebui să te duc înapoi în sala de bal. Tatăl tău o să se întrebe unde ai plecat.

„*Papa*. Oh, Dumnezeule!" Eliza își împreună mâinile. Dintr-o singură privire aruncată spre chipul ei, tatăl avea să știe cu siguranță ce se întâmplase. Ea credea că avea să fie mulțumit, chiar entuziasmat, dar ea nu voia să audă cum îi spunea că avusese dreptate și că ea nu se bucura de asta. Simțea acel sărut, acel sărut devastator, captivant, minunat încă prea proaspăt și prea viu pe buzele ei. Bucuria lui *papa* putea să-l amărască; el urma să se gândească la nuntă și la nepoți, în timp ce ea voia doar să savureze gândul că i se păruse atrăgătoare contelui de Hastings. Voia să o sărute. Și chiar să facă dragoste cu ea.

Eliza bănuia că unii bărbați simțiseră același lucru pentru ea și mai înainte, dar era prima dată când voia să răspundă la sărutul unui bărbat. Și își dorea ca acel bărbat să se îndrăgostească de ea și chiar să facă dragoste cu ea până când murea de fericire.

Hastings se aplecă și își recuperă mănușa. Eliza își aranjă părul cu mâinile tremurânde, amintindu-și cum își scosese mănușa ca să o atingă. Privirea lui se ațintì spre pieptul ei în timp ce se ridică, iar ea observă, stânjenită, că rochia îi era strâmbă. Se întoarse cu spatele, dar el o cuprinse în brațe.

– Permite-mi mie.

Mâinile lui erau sigure din nou – își trecu palmele peste corsaj pentru a-i aranja rochia. Nu se grăbi, cu obrazul pe tâmpla ei, iar Eliza încercă să nu tremure ca o frunză când degetele lui îi atinseră sfârcul pentru ultima dată înainte ca mâinile lui să alunece pe șoldurile ei.

Hugh își lipi gura de urechea ei.

– Ar trebui să-mi cer iertare pentru ce s-a întâmplat?

Ea nu reuși nici măcar să clatine din cap.

Buzele lui atinseră pielea sensibilă din spatele urechii.

– Pot să te vizitez pe tine... doar pe tine, nu pe tatăl tău?

Aproape că i se opri inima în piept. Avea să leșine și să alunece din brațele lui ca să se prăbușească inertă la pământ.

– Da, șopti ea.

– Îți mulțumesc.

O întoarse cu blândețe. Eliza îl privi fix și se întrebă dacă el putea să își dea seama doar uitându-se la ea că era pe punctul de a se îndrăgosti de el. Un zâmbet ușor înflori pe buzele lui, plin de uimire, dar încurajator.

– Pe curând, draga mea. Îi ridică mâna și o sărută înainte de a-i oferi brațul, așa cum se cuvenea. Ar trebui să ne întoarcem înainte ca tatăl tău să mă caute.

Un râset nesigur țâșni dinăuntrul ei. Dacă ar fi știut cu câtă disperare își dorea tatăl ei ca ea să aibă un pretendent!

– O să-l conving să nu facă asta, milord.

El râse.

– Sper să pot să fac asta singur, dar nu o să refuz niciodată ajutorul tău.

O duse înapoi în sala de bal, care acum părea incredibil de gălăgioasă, fierbinte și aglomerată. Eliza deschise repede evantaiul și-l flutură nebunește, încercând să alunge roșeața pe care încă o simțea pe față.

Contele de Hastings o sărutase. O atinsese așa cum ar fi făcut-o un iubit. O ținuse lângă el de parcă ar fi vrut să o devoreze. Și apoi îi ceruse permisiunea să o viziteze. Un val de bucurie îi răsuna în minte și abia auzi cuvintele de rămas-bun ale contelui.

Papa dispăruse, dar curând îl zări în spatele sălii, adâncit în conversație cu domnul Grenville. Eliza își făcu drum spre el, iar el încuviință neatent din cap. Domnul Grenville o privi și flutură un zâmbet

cu subînțeles, ca și cum știa ce se întâmplase. Bărbatul era un crai, iar ea se rugă să nu-i spună nimic lui *papa*.

Rămase o vreme liniștită alături de tatăl ei, zâmbindu-le absentă celor care dansau și complet neafectată de faptul că nimeni altcineva nu o mai invită la dans. Fiecare moment al valsului ei, iar apoi acel sărut se dezvăluiau în mintea ei ca și cum încă se întâmplau la nesfârșit.

– Mi-a ajuns. Mergem?

Vocea lui *papa* o făcu să tresară.

– Oh! Dacă vrei tu, *papa*.

Trecură prin mulțime și chemară trăsura. Eliza nu zări nici urmă de Lord Hastings.

– Te-ai simțit bine? întrebă *papa* când erau deja în trăsura întunecată, în drum spre casă.

Eliza zâmbi în sinea ei.

– Da, *papa*. Foarte bine.

Hugh rătăci prin sala de bal, vorbind cu prieteni și cunoștințe fără să-și amintească un cuvânt din ce spusese. Câțiva comentară surprinși alegerea partenerei lui. Avusese de gând să-i facă o declarație Elizei și înaltei societăți și, pentru Dumnezeu, reușise!

Problema era că n-ar fi vrut să facă mai mult decât să îi ofere un sărut nevinovat. Suficient cât să-și declare intențiile și să-i studieze reacția. În schimb, aproape că ajunsese să o seducă pe terasa reședinței, la câțiva pași de o sală de bal plină de oameni. Ce era în neregulă cu el?

Îl făcuse să râdă, bineînțeles, spunând că nu fusese sărutată niciodată bine. O glumă fermecătoare spusă de o fată bătrână. Așa că o sărutase din nou, iar cumva, slabele gemete senzuale și felul în care degetele ei se cufundaseră în cămașa lui de parcă ar fi vrut să o rupă în bucăți îl înnebuniseră. Îi avusese sânul în palmă, pentru numele lui Dumnezeu!

Amintirea aceea îl făcu să simtă broboane de sudoare la ceafă. Plin și ferm, cu un sfârc teribil de întărit. Voia să-l guste. Voia să o dezbrace, să o întindă pe spate și să guste fiecare centimetru din ea, în special sânii aceia rotunzi, ademenitori. Era o virgină timidă; poate că era inocentă, dar Eliza se apăsase pe el și îi răspunsese la sărut până când uitase complet că o seducea din cauza manipulărilor tatălui ei.

Acel gând îi răcori oarecum sângele. Edward Cross voia ca el să-i curteze fata și să se însoare cu ea, nu-i așa? Hugh zâmbi sinistru. Cross era pe cale să primească exact ce își dorea.

La fel și el. Nu numai banii lui Cross, dar și pe însăși Eliza.

Capitolul 12

În dimineața următoare, el se duse în căutarea mamei și o găsi în salonul ei de zi, alături de Edith.

– Bună dimineața, dragule. Rose înclină capul ca să primească sărutul lui pe obraz. Te-ai trezit devreme.

– Aș putea să spun același lucru despre tine. Își privi sora cu îngrijorare. Este sănătos? Credeam că doamnele evită soarele de dimineață, de teamă să nu cumva să nu mai fie la modă.

Edith își dădu ochii peste cap și râse.

– Noi n-am întârziat ca tine noaptea trecută, prostuțule.

Noaptea trecută, după ce plecase de la Thayne, Hugh trecuse pe la clubul Vega mai mult din obișnuință decât pentru altceva. Firește, norocul revenise și plecase de acolo mai bogat cu aproape 3 000 de lire, acum când era pe cale să pună mâna pe o sumă de douăzeci de ori mai mare.

– De parcă aș fi avut mai multe opțiuni! N-am auzit decât discuții despre cumpărături și panglici sau despre ce a purtat doamna nu știu care la balul de seara trecută. Se cutremură în derâdere. Prea multă vorbărie despre dantelă între acei pereți! Este mai mult decât poate suporta creierul meu.

Edith aruncă o pernă spre el.

– Creierul tău de bărbat este slab, într-adevăr.

Hugh prinse perna și zâmbi cu gura până la urechi.

– Am venit să vorbesc cu mama, obrăznicătură mică! Nu mă descurc să vorbesc cu două femei deodată, cu creierul meu slab de bărbat.

– Foarte bine, o să plec. Edith își luă broderia și se ridică. Înainte să plec, am o întrebare pentru tine Hugh. Reggie a încercat să te viziteze de două ori, dar erai plecat de fiecare dată. Când să-i spun că o să fii acasă, ca să poată veni din nou?

Hugh îl evitase intenționat pe Reginald Benwick. Tânărul îi trimisese și două mesaje, insistând pentru o negociere rapidă

a contractului de căsătorie. Era nemulțumit de avocatul familiei Hastings, care din fericire urma ordinele de a fi cât mai încet și mai apatic cu putință. Hugh plănuia să-l amâne pe Benwick cel puțin încă două săptămâni.

– Reggie? Oh, da, tânărul Benwick. O să-l văd la un moment dat. Am fost ocupat în ultimul timp, Edith.

Fruntea ei se încruntă a frustrare.

– Dar, Hugh...

– În curând, spuse el hotărât. Nu mă bate la cap.

Edith se întoarse spre mama ei cerându-i ajutorul, dar Rose se uita pur și simplu spre ușă.

– Fratele tău ți-a răspuns, Edith.

În ochii surorii lui se citi mâhnirea, dar fata întoarse capul.

– Da, mamă. Totuși este așa de greu să ai răbdare!

– Desigur, este când ești îndrăgostit, spuse mama lor cu afecțiune. Trebuie să înduri.

Edith încuviință din cap și plecă, închizând ușa în spatele ei.

– Există vreun motiv pentru care nu vrei să rezolvi lucrurile cu Benwick? întrebă mama lui.

– N-am avut timp, răspunse Hugh cu o voce care o avertiză să nu insiste. O să mă ocup de el cât de curând. Am nevoie de o favoare, mamă.

Ea nu era mulțumită de răspunsul despre Benwick, dar chipul i se îmblânzi la auzul rugăminții lui.

– Desigur, dragule, orice.

– Invit-o pe Elizabeth Cross la ceai.

– Pe cine? Femeia trase brusc aer în piept. Nu... Pe fiica lui Edward Cross? Nu se poate să vorbești serios!

– Chiar ea, iar eu sunt foarte serios. O fixă cu privirea. Te rog!

Ea sări în picioare, frecându-și mâinile.

– Nu. Nu! Nu se poate așa ceva. Chiar mă întrebam când ai vorbit cu atâta căldură despre ea zilele trecute, dar, Hugh, te-am avertizat că nu înțelept să te atașezi ...

– Mamă, încerc să nu te deranjez des. Acum te rog ceva și mă aștept s-o faci. Hugh nu-și exercita deseori autoritatea de cap al familiei, dar de astă dată trebuia să o facă. Trimite-i invitația azi!

Gura ei se desenă într-o linie răzvrătită.

– Nu sunt încântată.

– Mulțumesc, mamă. El se ridică. Chiar cred că o s-o placi. Este o fată drăguță, caldă și bună la suflet.

– Nu-mi place treaba asta, îl avertiză ea.

– Să fii amabilă cu ea! replică el. Pentru mine.

„Pentru noi toți", adăugă el în gând.

Ea se încruntă, dar făcu un semn cu mâna.

– Foarte bine.

Primise dovada că o făcuse a doua zi de dimineață. Edith era pe coridor când el coborî să-și facă plimbarea de dimineață. La apropierea lui, îi ieși înainte și îl apucă de braț.

– Spune-mi că este o farsă! Când el se încruntă, ea îl strânse mai tare. Eliza Cross. Este o glumă, nu-i așa? Ai pierdut un pariu sau...

El intră în camera de zi, cu sora lui încă agățată de el, și închise ușa.

– Nu este nici o glumă sau vreo farsă. Ce ai împotriva domnișoarei Cross?

– Pe lângă faptul că este un nimeni, un șoricel de la țară, care nu ar atrage nici o privire fără o zestre enormă? Chipul lui Edith deveni aspru. Tatăl ei este cea mai mare canalie din Anglia, iar tu vrei ca mama să-i servească ceaiul.

– Ea nu este ca tatăl ei.

– Reggie este îngrozit. Abia a mai putut să vorbească despre altceva toată seara trecută la serata lui Lady Brewster, chiar dacă l-am asigurat că nu vreau să am de-a face ce ea.

Hugh oftă. Nu avea răbdare pentru asta, dar rezistă tentației de a-i spune că bărbatul ar fi trebuit să-și vadă de treburile lui. În primul rând, Benwick era o parte din motivul pentru care el făcea asta – acel Benwick care aștepta o zestre frumoasă de la el pentru Edith.

– Calmează-te, Edith. Este doar un ceai.

Ea îl privi lung.

– Nu este, spuse ea cu vocea scăzută. N-ai rugat-o niciodată pe mama să invite altă tânără la ceai. Ai stat în loja ei la teatru. Aș putea să râd de așa ceva, dar apoi ai dansat cu ea... *de două ori*. Toată lumea vorbea despre asta aseară, toată lumea!

– Nu exagera.

La auzul tonului lui, ochii ei se umplură de lacrimi.

– Te rog, Hugh, îl imploră ea. Te rog! Eu... eu nu o să stau cu ea!

– Am rugat-o doar pe mama să facă asta.

– Nici Henrietta!

– Dacă nu vrea ceai, nici Henrietta nu trebuie să se alăture mamei.

Edith își frecă mâinile, evident, căutând un argument prin care să-l descurajeze.

– Tatăl ei este îngrozitor. Înspăimântător! Nu pot să cred că ai vrea să ai o legătură cu cineva ca el.

Hugh putea să fie de acord cu toate acuzațiile, dar vehemența lui Edith era surprinzătoare.

– Ce știi tu despre tatăl ei?

– Lord Livingston îl disprețuiește. Reggie nu mi-a spus de ce, dar m-a asigurat că este groaznic. Acum înțelegi motivul?

Ar fi trebuit să știe că nu avea să fie ușor ca Eliza să fie primită cu căldură în familia lui.

– Livingston poate să-l disprețuiască, dar eu nu l-am invitat pe domnul Cross, ci doar pe domnișoara Cross. Nu îți stă în fire să fii atât de rece cu cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată.

Pieptul lui Edith se umflă.

– Iar ție nu îți stă în fire să fii atât de... atât de încăpățânat! Și de prost! Ce vezi la ea?

Mai mult decât se așteptase. Pentru o clipă, mintea îi fu invadată de amintirea zâmbetului încântat al Elizei, a gemetelor ei scoase printre răsuflări întretăiate, a senzației sânului ei sub palma lui. Era surprinzător că acelea erau detaliile care i se năzăriseră mai întâi în minte, nu averea uriașă pe care i-o promisese Cross, dar nu putea să-i spună surorii nici unul dintre motivele lui.

Slavă Domnului că nu trebuia să-i spună nimic!

– Gata, Edith!

El se răsuci pe călcâie și ieși din cameră. Ea fugi după el, încă bombănind, dar Hugh ridică o mână și o opri.

– *Gata*, Edith, repetă el încet, dar hotărât.

Își luă pălăria și mănușile de la majordom și o lăsă să se uite după el cu o furie disperată.

Eliza urcă scările reședinței Hastings calmă și politicoasă pe dinafară, dar clocotind de emoție în interior.

Invitația lui Lady Hastings o surprinsese de-a binelea. Sperase să fie vizitată din nou de conte la Greenwich, dar în schimb primise un bilețel de la mama lui, scris pe hârtie groasă și purtând sigiliul

Hastings pe ceara de culoare roșie ca sângele. Eliza i-l arătase lui *papa*, mută de neîncredere.

– Eliza! El o privise plăcut surprins. Contesa de Hastings?

– M-a invitat să iau ceaiul cu ea.

– Ei bine, trebuie să mergi! Încântat, o sărutase pe ambii obraji. Ce onoare... Pentru Lady Hastings, bineînțeles. Sper să te simți bine.

O făcuse să râdă în momentul acela, dar acum simțea furnicături pe gât. Dacă spunea ceva greșit? Dacă vărsa ceai pe ea? Dacă...

– Domnișoară Cross. Vocea lui Lord Hastings fu o întrerupere bine-venită a gândurilor ei. El traversă holul și făcu o plecăciune înainte să-i ofere brațul. Eliza, spuse el, mult mai blând. Este o plăcere să te revăd.

– Mulțumesc, domnule. Sunt încântată de invitație.

El zâmbi, în timp ce o conduse pe scări.

– Mama este nerăbdătoare să te cunoască.

Eliza nu îndrăznea să se gândească prea mult ce însemna asta pentru că ajunseră repede la ușa salonului și fu nevoită să se concentreze pe bunele ei maniere. Contesa stătea în fața unei ferestre înalte cu vedere spre St. James's Square, iar pe masă era deja aranjat un delicat serviciu de ceai. Era o femeie minionă, frumoasă. Îi zâmbi grațios când o prezentă contele.

Vizita se petrecu asemenea unui vis. Contesa era formală, dar amabilă, iar Lord Hastings întreținu conversația. Subiectele de discuție erau aceleași ca la orice altă vizită de curtoazie, dar Eliza se simți copleșită de experiența în sine. În ciuda emoțiilor, nu chicoti nici măcar o dată, iar contele chiar râse la ceva spus de ea.

Lord Hastings o conduse afară din salon când vizita se termină, după ce Lady Hastings îi mulțumise foarte frumos pentru prezență.

– S-a terminat, îi șopti el, în timp ce coborau scările largi.

Eliza răsuflă și zâmbi nesigură.

– A fost minunat.

– Da, spuse el amuzat, dar mi-am dat seama că aveai emoții. Mamei i-a plăcut de tine.

– Da? Eliza nici nu știa de ce își dorea cu disperare să fie adevărat. Sper.

– N-aș spune-o dacă nu aș crede asta.

Ajunseră la baza scărilor, unde aștepta majordomul, fără nici o expresie și întors cu spatele la ei. Cu un deget pe buze, contele o luă de mână și se furișară într-o salonaș de zi. Încet, el închise ușa.

– Ce... începu ea, dar el își puse mâinile pe șoldurile ei și o împinse în spate până când se lipi marginea mesei.

Cu o singură mișcare, o ridică pe masă, îi cuprinse fața în mâini și o sărută. Eliza oftă, își înfășură brațele în jurul gâtului lui și îi răspunse la sărut.

– M-am gândit neîncetat la asta după balul lui Thayne, șopti el. M-am gândit la tine și la asta... El o sărută din nou, cu mâna odihnindu-se pe genunchii ei. Picioarele Elizei se desfăcură din instinct, în timp ce ea se arcui spre el, în căutarea acelei apropieri de care se bucuraseră pe terasă. El mormăi ceva și își trecu palma peste fusta ei – o atingere ușoară o făcu să se cutremure de nerăbdare. Exact așa, da, spuse el pe nerăsuflate, dându-i genunchiul la o parte până când se apăsă cu șoldurile între coapsele ei.

Poate că Eliza era virgină, dar nu era vreo ignorantă. Fără o mamă care să o instruiască, ascultase cu atenție orice frântură de informație despre bărbați și femei, cerând cu îndrăzneală prietenelor ei măritate mai multe detalii când avea ocazia. Începuse să creadă că nu aveau să-i folosească niciodată, dar pentru prima dată după mulți ani, era foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce știa. Îl prinse de haină ca să-și mențină echilibrul și ridică privirea spre cea a contelui.

– Asta este ceva foarte îndrăzneț, domnule.

– Da? Ochii lui negri străluceau. Mâinile lui alunecară pe șoldurile ei. Ar trebui să mă opresc?

Eliza înghiți în sec.

– Nu.

Gura lui se arcui într-o expresie senzuală, periculoasă.

– Mi se pare că ar trebui, draga mea Eliza. Dar mâna continua să se miște în sus pe spatele ei. Dacă nu mă opresc în curând... Nu vreau să mă opresc deloc. Îi cuprinse maxilarul cu ambele mâini, ridicându-i fața pentru a o săruta. O simțea tremurând. Dacă nu mă opresc acum, o să vreau să te înnebunesc până când mă implori să nu mă opresc.

Eliza se cutremură. Își dorea deja ca el să nu se oprească, deși nu putea să vorbească, nu putea să gândească...

– Visez să te înnebunesc de plăcere, spuse el pe nerăsuflate, respirația lui fiind fierbinte pe gâtul ei, în timp ce îi atinse ușor urechea cu nasul.

„Sărută-mă!", gândi ea nebunește.

El nu o sărută. Încet, își retrase mâinile ușor, o coborî de pe masă și o așeză înapoi în picioare. Apoi, o mai sărută o dată tandru și dulce. Ea reuși doar să se uite la el, îmbujorată și tulburată, încă tremurând de dorință. Zâmbetul confuz se șterse de pe buzele lui, iar fruntea i se încruntă pentru o clipă.

– Sunt o bestie, spuse el cu voce groasă. Ar trebui să mă plesnești.

Ea clătină din cap în tăcere. Niciodată. Nu când îl dorea atât de tare.

Hastings trase adânc aer în piept.

– Trăsura ta așteaptă. Aș vrea...

– Ce? șopti ea.

Încă nu îi venea să creadă că era adevărat. Cu siguranță, în orice clipă se putea ca el să clatine din cap și să se retragă dezgustat fiindcă o sărutase pe fata simplă și ciudată, fără legături cu lumea bună.

La întrebarea ei, el făcu o grimasă și încercă să-i îndepărteze câteva șuvițe ciufulite de pe tâmplă.

– Îmi doresc să fi avut mai mult timp cu tine. Vino, draga mea!

Ea ieși la brațul lui, cu inima bătând nebunește. „Mai mult timp cu tine." O ajută să urce în trăsura care aștepta și făcu o mică plecăciune, în timp ce lacheul închise ușa. Rămase pe trepte, urmărind trăsura care se îndepărta. Eliza continuă să se uite la el până când cotiră, apoi se cufundă pe bancheta de catifea, își puse brațele în jurul ei și izbucni într-un râset amețitor de bucurie.

Era îndrăgostită iremediabil, fără speranță.

Hugh zăbovi la parter câteva minute după ce trăsura dispăru după colț. Își dorise să o sărute din nou, să vadă dacă fusese adevărat ce simțise la balul lui Thayne, iar acum se simțea chiar mai derutat. Ea îl sărutase cu dorință și plăcere, iar lui îi fusese foarte greu să-și ia mâinile de pe ea.

Când sângele nu-i mai clocotea în vene, se întoarse la etaj și o găsi pe mama lui lângă fereastră, privind afară. Se îndoia că o urmărise plecând pe Eliza, dar bănuia că observase cât timp îi luase să ajungă la trăsură.

– Mulțumesc, mamă.

El închise ușile în spatele lui.

Femeia rămase încremenită de furie.

– Aș vrea să înțeleg.

Hugh îi ignoră remarca. Dacă totul mergea conform planului, ea nu avea să își dea seama niciodată.

– Ce părere ai despre ea?

– Este așa cum ai spus – caldă, dulce, un pic timidă. Nu este o frumusețe, dar s-a dovedit a fi foarte elegantă. Făcu acea mărturisire cu șovăială. Ai spus că poate să danseze și să cânte. Presupun că asta înseamnă ceva.

– Grădina ei este un loc fermecat, afirmă el. Ar putea să transforme complet Rosemere dacă ar avea ocazia.

Contesa se întoarse spre el, cu dezaprobarea imprimată pe fiecare linie a chipului.

– De asta ai ales fiica unui pungaș de rând?

Nu era prima dată când Hugh trebuia să-și țină în frâu iritarea.

– Nu este ca tatăl ei, repetă el.

– Edith este foarte supărată, continuă femeia. Benwick i-a spus câteva ceva despre Edward Cross, iar ea a refuzat să fie azi aici. Știi că Henrietta face exact ca Edith. Sper că-ți dai seama ce faci aducând-o pe fata asta în familia ta.

Hugh se cam săturase de tonul plângăcios al lui Edith în privința lui Benwick.

– Așa ai fi reacționat dacă o curtam pe una dintre surorile lui Thayne?

– Sigur că nu! Le cunoaștem!

– Cu timpul, o s-o cunoașteți și pe Eliza. Mamă, fă un efort! Te asigur că este nerăbdătoare să-ți intre în grațiii.

Ea strânse din dinți, iar lacrimile îi licăriră în ochi.

– Îmi doresc ca tatăl tău să fi fost aici ca să discute serios cu tine.

Și Hugh își dorea ca tatăl să fi fost acolo, să-l scutească de efortul de a redresa corabia lor în derivă. Dar, oricum, Joshua era cel care aproape că o scufundase. Se îndoia că tatăl lui ar fi fost de vreun ajutor pentru oricare dintre ei.

– Cât de repede te aștepți să faci asta? întrebă ea când el nu spuse nimic.

– În două săptămâni, sper.

Mama lui tresări.

– Așa de repede!

Nu avea de ales. Când se gândea la Eliza, se simțea aproape mulțumit de căsătorie. Dumnezeu știa că era gata să o ducă în pat și că aveau să se înțeleagă foarte bine ca soț și soție. Dar cerințele familiei lui și zâmbetul îngâmfat al lui Edward Cross îl făceau să-și arate colții și să urle. Îl făceau să gândească prea lucid și cu asprime din cauza modului în care fusese manipulat să o curteze.

Din nou își înghiți furia și făcu exact ce trebuia.

– Cât de repede reușesc.

Capitolul 13

Acum, în sfârșit, nu mai era nici un motiv de ceartă când *papa* făcu aluzie la interesul contelui. Eliza nici măcar nu voia să se certe. Nu îi fu greu să relateze fiecare detaliu – ei bine, aproape fiecare detaliu – al vizitei ei în St. James's Square. Tatăl ei nu trebuia să știe că Lord Hastings o sărutase, o atinsese și o făcuse să aibă gânduri păcătoase și desfrânate. Doamna Upton, profesoara ei foarte decentă, ar fi fost îngrozită că îi permisese asemenea libertăți.

Totuși, *papa* era încântat. Ascultă, oferindu-i un zâmbet cald, în timp ce ea îi povesti despre frumusețea lui Lady Hastings, bunătatea ei, calitatea ceaiului servit.

– Ți-am spus că te admiră, o tachină Cross. Recunoaște, am avut dreptate.

Eliza râse.

– O fac cu plăcere. Îmi... îmi place foarte mult de el, *papa*.

El se aplecă în față.

– Foarte mult? Cum îți plac căpșunele cu frișcă? Sau corcitura aia de câine?

– Mai mult decât căpșunele, dar mai puțin decât Willy.

Papa se încruntă, iar ea strâmbă din nas și râse.

– Nu este același lucru, și tu o știi. Îl iubesc pe Willy.

– Cum rămâne cu Hastings? Bărbatul arcui o sprânceană. Ai putea să-l iubești?

Eliza își mușcă buza. Credea că răspunsul era *da*. Dar, spre deosebire de Willy, pe el îl cunoștea doar de câteva săptămâni. Și nu era un câine a cărui inimă putea fi câștigată cu mâncare și bunătate și care îi întorcea dragostea pentru totdeauna. Lord Hastings nu spusese niciodată că o iubea sau măcar că ținea la ea. Ceruse să o viziteze și o sărutase. Spusese că voia să o înnebunească de plăcere. Eliza nu ratase faptul că omisese asta, dar nici ea nu-i dezvăluise vreodată sentimentele ei.

– Cred că da, murmură ea ca răspuns la întrebarea lui *papa*.

Chipul lui se relaxă.

– Bine. Zilele trecute, mi-a dat de înțeles că ar vrea să discute cu mine ceva mai important decât afacerile.

Oh, Dumnezeule! Putea însemna doar că...

– Vrea să se însoare cu mine? reuși ea să întrebe.

Gura lui *papa* se arcui într-un zâmbet.

– Mă tem că da, Lilibeth. Să trimit beleaua să-și vadă de drumul lui, cu inima frântă și respins?

– Nu!

El chicoti.

– Atunci trebuie să-i dau binecuvântarea?

Degetele ei tremurau.

– Da, spuse ea încet. Dacă o cere.

– O să ceară, draga mea, spuse *papa* încrezător. O să ceară.

În ciuda propriilor îndoieli, Eliza începu să creadă la fel.

Le povesti prietenelor ei. Sophie o încurajă, asigurând-o că Lord Hastings era cel norocos, și o rugă să-i povestească fiecare detaliu din ziua în care se cunoscuseră. Se dovedise chiar că Sophie însăși se îndrăgostise de ducele de Ware. Pariul lor fusese mai scandalos decât îi spusese tatăl Elizei, dar dusese la fericitul deznodământ, iar Sophie își pierduse inima chiar dacă era îngrijorată că ducele nu avea să se însoare cu ea. Nu numai că se întreținea singură din ce câștiga la mesele de joc, dar nu avea nici o rudă cu care să vorbească.

Încă îmbujorată de propria ei dragoste neașteptată, Eliza o rugase să-i spună totul ducelui. Cine nu putea să o iubească pe Sophie, cu felul ei curajos, inteligent de a fi și firea neîmblânzită? Iar dacă o iubea, ducele putea trece peste orice obstacol ca să se însoare cu ea, Eliza era sigură de asta. Însuși Lord Hastings trecuse cu vederea diferența de rang dintre ei doi. Elizei i se făcea pielea de găină la gândul că urma să fie contesă, iar Sophie ducesă.

Georgiana reacționase chiar mai bine. Când Eliza coborî din trăsură ca să o întâlnească pentru plimbarea lor în parc, prietena ei veni valvârtej spre ea, în ciuda observațiilor dezaprobatoare ale lui Lady Sidlow. Ea o trase pe Eliza prin porțile de la St. James's Park.

– Trebuie să-mi spui tot, îi ceru ea, luând-o pe Eliza de braț. Să nu omiți nimic!

Eliza râse. Cotiră spre promenadă. Trăsura lui Lady Sidlow le urma la mică distanță; femeii nu-i plăcea să meargă pe jos, dar Georgiana îi spusese că avea să înnebunească dacă nu făcea mișcare. Compromisul era că i se permitea să se vadă cu o prietenă de trei ori

pe săptămână și să înconjoare parcul de câte ori voia. Eliza știa că nu era prietena pe care Lady Sidlow o voia pentru Georgiana, dar îi interzisese să o vadă pe Sophie după acel pariu scandalos, iar Georgiana declarase că celelalte prietene ale ei, membre ale înaltei societăți, nu erau destul de active.

– Nu sunt prea multe de spus, răspunse Eliza cu modestie.

Georgiana rosti neîncrezătoare:

– Nu sunt multe de spus! Îmi trimiți un bilețel neînsemnat, în care scrii că, brusc, contele de Hastings *ar fi* pe cale să te ceară în căsătorie. Mai aveam puțin și leșinam de uimire. Nu i-ai menționat niciodată numele! Iar conții nu fac cereri în căsătorie dintr-o toană, asta știu sigur. Așa că spune-mi totul!

Eliza se înroși.

– Îl cunoști?

– Nu am vorbit, dar l-am văzut. Este absolut minunat, ca bărbat, desigur. Le cunosc puțin pe surorile și pe mama lui.

– Am întâlnit-o pe mama lui. Eliza nu-și putu abține un zâmbet când Georgiana fu luată prin surprindere și o strânse de braț încântată. Este atât de grațioasă! Lord Hastings a spus că mă place.

– Sigur te place! Cine nu te place pe tine? Georgiana râse. Dar vorbește-mi despre el... Știu destule despre contesă. Cum l-ai cunoscut?

Eliza putea să-și simtă zâmbetul fericit și stupid care i se forma pe chip.

– Are afaceri cu tata. A venit o dată în vizită.

Amintirea primei lor întâlniri o făcu să se cutremure puțin.

– A fost dragoste la prima vedere? întrebă Georgiana.

– Oh, nu! admise Eliza. Îi făceam baie lui Willy, iar cățelul a scăpat. L-am întâlnit pe Lord Hastings căzând grămadă la picioarele lui, încercând să-l țin pe Willy ca să nu-l lingă.

Hohotele de râs ale Georgianei atraseră mustrarea lui Lady Sidlow.

– Dar a venit la cină în seara următoare și am reușit să fiu prezentabilă, continuă Eliza. M-a lăudat când a auzit cum cânt, adăugă ea cu un zâmbet timid și vinovat.

– Și bine a făcut. Vocea ta este minunată. Dar, Eliza, nu este nimic neobișnuit! Spune-mi cum ți-a cucerit inima!

– Ei bine, el... Eliza clipi, în timp ce se gândea. Hastings *nu* făcuse nimic îndrăzneț și deosebit, cum ar fi fost să o salveze de pe un cal

în galop ori să o scape de un partener de dans imoral. Mi-a trimis flori. Și a dansat de două ori cu mine.

Sprâncenele Georgianei coborâră neîncrezătoare.

Eliza se îmbujoră.

– M-a sărutat, șopti ea. Și nu doar o dată.

Prietena ei se învioră.

– Și a fost minunat?

– Divin, răspunse ea suspinând de bucurie. Tot ce ar trebui să fie un sărut și mai mult decât atât.

– Mai mult? Georgiana chicoti. Atunci este un lucru bun că e pe cale să-i vorbească tatălui tău.

Eliza încuviință.

– Așadar, este vorba de pasiune nebună. Georgiana îi zâmbi fericită. Pot să spun că te-ai îndrăgostit de el.

Eliza încuviință din nou din cap, conștientă că zâmbea ca o prostuță.

– Este secret? Pot să-i spun lui Lady Sidlow?

Fata aruncă o privire peste umăr spre însoțitoarea ei. Contesa Sidlow era verișoara mamei ei și fusese de acord să-i fie însoțitoare la debutul în societate, dar Georgiana nu ținea prea mult la ea. Contesa era severă și corectă și îi interzicea deseori să facă lucruri pe care le considera indecente sau prea palpitante.

– Nu pentru că îmi doresc să am încredere în ea, ci pentru că îmi spune tot timpul care tânără este curtată de vreun burlac din oraș. Georgiana își dădu ochii peste cap. Zilele trecute, a spus că pentru Lord Hastings ar fi potrivită Catherine Thayne, iar mie mi-ar plăcea să-i spun că el a găsit pe cineva mult mai bun.

– Oh, nu! Eliza puse mâna pe brațul Georgianei. Te rog, nu spune nimic nimănui, nu încă. Dacă greșesc cumva? Ar fi umilitor dacă încetează să mă viziteze, iar totul se dovedește că a fost în doar imaginația mea.

Georgiana pufni.

– Îndrăznesc să spun că nu este. Ești ultima persoană care să-și imagineze interesul unui domn, așa că dacă *tu* crezi că este pe cale să te ceară, mă aștept să aibă deja licența în buzunar.

– Georgiana! rosti Eliza pe nerăsuflate.

Prietena ei zâmbi.

– N-o să spun nimic. Dar *o să încep* să mă gândesc ce rochie să port la nunta ta.

*

Lui Hugh îi luă ceva timp să se apropie de casa familiei Cross.

Nu o făcu pentru a-și da timp să analizeze și să se răzgândească. Timpul acela deja trecuse. Lipsise de la clubul Vega și se dusese singur la operă cu o seară înainte, unde se lăsase cuprins de valurile muzicii. Ce s-ar fi întâmplat dacă decidea să curteze o fată bogată înainte de a-și aranja surorile? Acum ar fi fost însurat cu o fată de rangul lui. Probabil ar fi fost un mariaj de conveniență; mireasa lui – nu tatăl ei – ar fi știut exact cine era în avantaj. Dar nu își căutase mireasă în înalta societate pentru că nu fusese dispus să o facă.

În schimb, era pe cale să se însoare cu Eliza Cross, fiica unui negustor manipulator, care făcuse avere prin mijloace necurate, speculând diverse mărfuri în timpul războiului. Iar ea credea că se căsătoreau din dragoste.

Acela era gândul care îl ținuse treaz noaptea trecută. Nu era ca și cum Eliza era la fel ca tatăl ei, calculată și cinică. Eliza era... Ei bine, pe lângă părintele ei, ea era minunată. Sinceră, caldă și bună. La început, Hugh fusese sigur că Edward Cross avea să îi spună sau cel puțin să bată apropouri la ceea ce făcuse, iar el fusese cu ochii în patru ca să surprindă vreun semn care să-i dea de înțeles că Eliza știa că tatăl ei îl constrângea.

Faptul că nu văzuse nici un semn era bine, dar și rău. Bine pentru că Hugh nu voia să se însoare cu o mincinoasă intrigantă. Dacă emoțiile ei fuseseră false, dacă încântarea de a fi curtată de el era planificată, totul avea să se transforme într-o fisură majoră în mariajul lor. Hugh se simțea extrem de ușurat că Eliza era exact așa cum părea.

Dar, în adâncul sufletului, știa că era foarte rău că ea nu știa. Asta îl făcea *pe el* mincinos, un trișor și un manipulator la fel de rău ca tatăl ei. Cu cât o cunoștea mai bine pe Eliza, cu atât o plăcea mai mult. Era doar aranjamentul lui Cross, dar Hugh nu avea nici o îndoială că Eliza avea să fie teribil de afectată dacă descoperea vreodată adevărul.

Majordomul, obișnuit de acum cu el, nu clipi când îi ceru să o vadă pe domnișoara Cross, nu pe domnul Cross. Considera că era un semn bun faptul că nu fu lăsat nici măcar să aștepte, ci invitat direct în salon.

Eliza lua ceaiul cu altă femeie. O fetiță stătea pe canapea, între ele, iar alta mai mică era chiar în brațele Elizei. În clipa în care se deschise ușa, iar majordomul îi anunță prezența, Hugh o zări în treacăt

râzând, plină de o bucurie pură, în timp ce fetița încerca să-i dea un biscuit.

– Contele de Hastings, domnișoară, spuse majordomul.

Eliza se înroși. Însoțitoarea ei icni cu voce tare, întinzându-se imediat după copilul din brațele Elizei. Ambele femei se ridicară și făcură câte o reverență, deși copilul de pe canapea abia dacă se uită la el cu ochi căprui și mari. Hugh clipi spre ea când făcu o plecăciune.

– Iertați-mă că vă întrerup ceaiul.

– Nicidecum, rosti Eliza, cu fața ei drăguță și trandafirie. Avea o pată de gem pe corsaj, exact lângă sân își scutură câteva firmituri de pe fustă. Se uită la prietena ei. Doamnă Reeve, vi-l prezint pe contele de Hastings. E partener de afaceri cu *papa*. Milord, doamna Reeve, soția vicarului nostru, și cele două fiice ale lor, Cassandra și Jane.

– Este o onoare, doamnă, spuse Hugh.

Femeia murmură ceva politicos, chiar dacă privirea îi deveni tăioasă și curioasă.

– Luam ceaiul ca să sărbătorim cea de-a cincea aniversare a domnișoarei Cassandra, spuse Eliza.

Pulsul i-o luă la trap, dar rămase calmă.

– Într-adevăr, o ocazie foarte fericită. La mulți ani, domnișoară Reeve!

El observă târziu buchetul mic de flori pe masă, prăjiturile frumos decorate și o păpușă nouă, frumoasă care stătea pe o bucată de hârtie argintie în capătul canapelei. Eliza pregătise petrecerea pentru copila prietenei ei.

– Vă mulțumesc, milord. Doamna Reeve făcu încă o reverență. Noi trebuie să plecăm, Eliz... domnișoară Cross. Mulțumesc. Luă fetița din brațele ei, care îi mulțumi Elizei cu o voce firavă. Hai, Cassandra!

Copila alunecă de pe canapea și ridică privirea spre Eliza înainte de a-și arunca brațele în jurul genunchilor ei.

– Mulțumesc, domnișoară Cross, spuse ea.

Chipul Elizei se îmblânzi și își lăsă mâna pe capul fetiței.

– Cu multă plăcere, Cassandra.

Fetița își luă păpușa și florile, doamna Reeve își luă copiii și plecară.

Hugh se întoarse spre ea când rămaseră singuri.

– Sper că nu le-am speriat.

– Oh, nu! Deloc. Era fâstâcită, încerca să se scuture discret de firimituri. Nu te așteptam...

El zâmbi larg.

– Data viitoare o să dau de veste înainte ca să nu mai întrerup altă petrecere.

– A fost o petrecere mică, zise ea zâmbind. Ai venit să-l vezi pe *papa*? Mi-e teamă că nu este acasă.

Hugh trase aer în piept.

– Nu. Am venit să te văd pe tine. Îți displace? întrebă el surprins de expresia ei.

– Nu! Ea traversă încăperea și trase de cordonul clopoțelului. Lasă-mă să cer să ni se aducă o tavă cu ceai proaspăt...

– Nu ai vrea să ne plimbăm prin grădină?

Brusc, își dorea să iasă din casa lui Cross, să fie departe de orice îl făcea să se gândească la individul care îl adusese în situația aceea. Grădina era a Elizei, unde plantase ceea ce iubea și unde se simțea relaxată.

Ea aruncă o privire disperată spre haosul de pe tava de ceai, apoi zâmbi larg.

– Desigur.

Ieșiră la lumina soarelui. Hugh îi oferi brațul, iar ea îl luă imediat. Era un început bun. Nu se îndoia că ea voia să-l accepte, dar nu putea lăsa nimic la voia întâmplării. Willy sări să li se alăture după câteva minute, iar Hugh putea să simtă cum încordarea o părăsea pe femeia de lângă el. Ea se aplecă și mângâie câinele.

Se aplecă și el. Willy îi linse mâna și apoi se tăvăli pe spate, cu burtica în sus. Hugh îl scărpină zdravăn, până când lăbuța din spate a lui Willy începu să zvâcnească în aer.

Eliza râse.

– Știi să te porți cu el, milord.

– Este un câine bun.

Hugh își scoase mănușile și le îndesă în buzunar. Willy sări în patru labe, iar el îl bătu ușor pe o parte și de alta, apoi îl mângâie pe spate. Willy se învârti de mai multe ori, scoase un lătrat fericit și fugi după ceva care foșnea printre crini.

– Te place, spuse Eliza cu căldură, iar Hugh își aminti de Cross, care îi spusese că trebuia să ia și câinele.

El făcu o grimasă.

– Sper că nu este singurul.

Ea făcu ochii mari și se întoarse repede ca să se uite la câine, care adulmeca ceva pe marginea aleii. Hugh o luă de mână.

– Eliza. Te fac să te simți nervoasă?

Ea zâmbi emoționată, fără să-i întâlnească privirea.

– Nu. Încerci cumva?

Hugh râse.

– Dimpotrivă. Îi puse mâna în jurul brațului lui și începură din nou să se plimbe. Îmi pare foarte bine că te cunosc.

– Și eu pe tine.

Ea răsufla întretăiat. Asta era bine.

– Și mama la fel.

Nu era chiar adevărat. Mama lui îl încolțise chiar de dimineață și încercase să-l convingă să se răzgândească. Hugh o asigurase că știa ce face.

Dar avu efectul dorit – Eliza se înroși de plăcere.

– A fost onoarea mea să o cunosc.

Înconjurară fântâna din centrul grădinii. Hugh descoperi o căsuță din piatră albă, ascunsă după un colț la poalele dealului.

– Ce este acolo?

– Este un foișor, milord. E foarte liniștit, are vedere spre grădină.

– Foarte bine.

El își îndreptă pașii într-acolo. Eliza îi spusese că tatăl ei nu era acasă, dar Hugh nu putea să scape de sentimentul că Edward Cross privea de undeva din spate, împingându-l să avanseze. Cu cât era mai departe de omul acela, cu atât mai bine. Avea nevoie de intimitate pentru momentul acela cu Eliza.

Capitolul 14

Foișorul era ca un mic templu, cu două canapele și mese mici aranjate în centru și cu draperii strânse. Avea o vedere splendidă spre grădini și spre reședința care se ivea undeva sus pe deal. Era perfect. Hugh lăsă mâna Elizei și începu să dezlege draperiile.

– Arătai foarte atrăgător cu fetița pe genunchi.

– Oh! Ea se îmbujoră și atinse din nou pata de gem de pe corsaj. Sunt fetițe adorabile.

El schiță un zâmbet cald.

– Sunt, dar ai fi mult mai atrăgătoare cu propriul copil în brațe. Ar trebui să ai copiii tăi.

– Oh, eu... Sper să am într-o bună zi...

El desfăcu nodul ultimei draperii; când o trase peste fereastră, rămaseră singuri în acel mic templu.

Eliza era în mijloc, părând nesigură. Hugh se îndreptă spre ea.

– Domnișoară Cross. Eliza... El îi luă mâinile tremurânde într-ale lui. Ești încă nervoasă.

– Ei bine... Ea îl privi printre gene. Da, acum mă faci un pic nervoasă.

– Nu trebuie.

Își trecu degetul mare peste obrazul Elizei, lipindu-și palma de bărbia ei. Ea clipi și lăsă obrazul în palma lui.

– Nu vreau, șopti el, apropiindu-se. Nici nu încerc.

– Eu... știu.

Își umezi buzele, iar Hugh simți un val neașteptat de dorință. Aceea era viitoarea lui soție, mireasa pe care fusese constrâns să o curteze... Pentru Dumnezeu, o dorea dezbrăcată sub el! Era un semn bun.

– Ce te neliniștește?

El veni și mai aproape, plutind cu mâna peste talia ei. Eliza își ținu respirația, dar nu se împotrivi.

– Tu, șopti ea. Tu ești... foarte chipeș, milord... Mult prea elegant pentru o fată ca mine.

– Serios? Putea să-i simtă răsuflarea rapidă, întretăiată pe piele. Pare nedrept.

– Nedrept? Mâinile ei plutiră o clipă, apoi se odihniră ușor pe pieptul lui. Lăsă capul pe spate, parcă implorându-l să o sărute. Cum așa?

Hugh își trecu degetele prin părul ei, țintuind-o pe loc. Era fascinantă când ochii ei deveneau plini de pasiune, iar buzele îi erau întredeschise de dorință.

– Ai decis că sunt prea mult pentru tine. Nu știi că vreau să te sărut din nou?

– Fă-o, imploră ea numaidecât, iar el se supuse.

Îi acoperi gura cu a lui și o gustă adânc și pe deplin. Ea scoase mici gemete senzuale, apăsându-se pe el fără șovăială, până ce Hugh înălță capul și își odihni fruntea pe a ei.

– Eliza... Lui i se tăie răsuflarea. Se simți din nou luat prin surprindere de faptul că o dorea atât de mult. Ar trebui să fac asta așa cum trebuie... O îndepărtă ușor și puse jos un genunchi. Draga mea Eliza, vrei să-mi faci onoarea de a deveni soția mea?

Fața ei era palidă, ochii strălucitori, zâmbetul în extaz.

– Da, Lord Hastings, vreau!

El se ridică în picioare și o prinse în brațe, legănând-o. Eliza răsuflă întretăiat, apoi râse, cu brațele în jurul gâtului lui. El o sărută din nou apăsat pe buze – exuberant, dar și ușurat.

O dorea. Fiecare terminație nervoasă din trupul lui îl îndemna să o sărute din nou. Iar o mică parte, rece, calculată din mintea lui îi șoptea că seducerea ei avea să pecetluiască pentru totdeauna afacerea. Cross nu putea să se împotrivească, nu mai putea să se sustragă, să se răzgândească ori să impună alte condiții de îndată ce ea avea să fie însărcinată cu copilul lui.

O lăsă jos și îi cuprinse fața într-o mână; ea îl privi cu adorație. Hugh își înăbuși tresărirea conștiinței. Avea de gând să fie un soț bun, credincios și amabil. Era tot ceea ce putea să ofere cuiva. Dragostea era prea riscantă ca bază pentru un mariaj. Dar pasiunea... Pasiunea putea să-i țină pe amândoi satisfăcuți mult timp.

Începând din acea clipă.

Mâna lui se apropie de corsajul ei.

– Asta m-a tentat de când am venit. Își trecu degetul peste pata de gem și simți sfârcul tare sub atingerea lui.

Fața ei se aprinse.

– Ar fi trebuit să mă schimb...

– Nu, îmi place, șopti el și se aplecă.

Ușor, linse materialul, rotindu-și limba peste țesătura îmbibată de căpșune.

Eliza se gândise că acea după-amiază era un vis. Nu doar că venise să o vadă, dar și îngenunchease și îi ceruse mâna, fiind cel mai romantic petitor posibil. Iar acum o săruta, atingând-o așa cum o mai făcuse, când aproape că își pierduse rațiunea de dorință.

Dar de data asta era logodnicul ei. Nu exista nici o șansă ca tatăl ei să-l refuze, ceea ce însemna că în curând aveau să se căsătorească. Era îndrăgostită până peste cap, iar când buzele lui îi atinseră sânul, orice gând rațional și reținut din mintea ei se risipi ca fumul.

Cu o mișcare bruscă, o luă în brațe și o duse spre canapea. Eliza își ascunse fața în umărul lui, rușinată că brusc tremura de dorință, dar el o așeză cu grijă pe o grămadă de perne, în timp ce o întinse pe spate.

– Iubita mea, șopti el cu buzele pe gâtul ei. În curând, o să fii soția mea.

Eliza se înfioră la auzul cuvântului *soție*. Mâna lui Hastings trăgea de spatele rochiei – descheia nasturii, își dădu ea seama înfiorată. El o dorea. Trase de partea din față a corsajului, iar Eliza își scoase brațele din mâneci, dintr-odată disperată după atingerea lui, după sărutul lui, după atingerea gurii lui peste tot pe trupul ei. Dinții lui luciră într-un zâmbet strengăresc și îi dădu jos rochia, apoi cămășuța. Expresia lui deveni încordată și aprigă, în timp ce o privea.

– A mea, spuse el încet. A mea, să te am și să te cuprind.

El își așeză ușor o palmă în jurul sânului.

Eliza scoase un zgomot înăbușit, sufocat. Hastings râse în șoaptă și își lăsă capul mai jos. Limba lui era moale și fierbinte, iar ea se arcui pe canapea când îi urmări sfârcul dezgolit.

– Mai bun decât gemul, șopti el, uitându-se la ea printre buclele negre care îi încadrau fruntea.

Eliza era înfiorată de faptul că bărbatul acela chipeș și minunat o dorea, și fără un cuvânt îi lipi capul de sânul ei. Mâinile lui se înfășurară în jurul ei, greutatea lui veni să se odihnească pe ea și începu să sugă.

Ea scoase un zgomot de uimire, dar el o ținu captivă sub farmecul gurii lui. Lacrimile îi umeziră genele, ia Hugh continuă să o guste, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, până când sânii ei deveniră fragili și umflați, sensibili la cea mai mică atingere.

– Eliza, șopti el, prinzându-i pentru o clipă sfârcul între dinți. Te doresc cu disperare! Cred că sunt nebun după tine...

Eliza își desfăcuse picioarele când se întinsese pe canapea, iar acum, șocată, îi simțea mâna care se așeza între coapsele ei, exact acolo unde avea cea mai insistentă durere dintre toate. Încet, degetele lui se mișcară, apăsându-i-se între picioare. Eliza înghiți în sec.

– Mă vrei și tu, iubito?

Mâna lui se mișcă înainte și înapoi, făcând-o să se cutremure la fiecare dezmierdare.

– Nu ar trebui... tu nu... tatăl meu, repetă ea, încercând să înțeleagă.

– Mi-a dat deja binecuvântarea, șopti Hastings, cu limba mișcându-se din nou peste sânul ei. Singura dorință care contează acum este a ta...

Cumva, mâna lui ajunse sub fustă, alunecând pe genunchiul ei și oprindu-se ca să-i desprindă jartiera.

Un iureș învolburat îi umplu mintea cu totul. Nu simțise niciodată o dorință așa de disperată pentru cineva. Părea că avea să moară fără atingerea lui. Când mâna lui alunecă în sus pe coapsă, ea își desfăcu mai mult picioarele fără să se gândească. Când degetele lui atinseră buclele care o acopereau acolo, își arcui spatele și se apăsă mai mult spre atingerea lui. Apoi simți șuieratul mulțumit al răsuflării lui peste pieptul ei gol, îi trase capul mai aproape de ea și încetă să se gândească la altceva în afară de el.

Fustele îi erau strânse la talie. El își frecă palma între picioarele ei, făcând-o să tresară.

– Atât de moale, spuse el, părând încântat. Și atât de umedă... Mă dorești, nu-i așa?

Voia să facă dragoste cu ea. Eliza aproape că renunțase la speranța de a fi obiectul dorinței vreunui bărbat, darămite al unuia la fel de chipeș ca el.

– Da, bolborosi ea. Te doresc. Te rog!

– Te-am avertizat data trecută... Degetele lui se strecurară delicat printre bucle feminității ei, mai jos și mai jos, apoi se opri. Dacă m-ai implora, te-aș lua și te-aș face a mea. Aici, așa!

Ușor, el își apăsă degetul înăuntrul ei.

Gândurile Elizei se risipiră în patru zări. El era înăuntrul ei. Nu partea lui bărbătească, dar el putea să simtă cât de umedă era doar ascultându-l cum îi spunea că o dorea. Își pusese o mulțime de întrebări – faptul că trupul ei era umed și alunecos însemna că era pregătită pentru un bărbat, flămândă după el. Belinda Reeve îi spusese că femeile puteau să se simtă așa și cu bărbatul nepotrivit, dar acela... acela era *Hastings*, care urma să se însoare cu ea. Hastings, care era tot ceea ce visase vreodată.

– Da, reuși ea să spună. Sunt a ta.

El ridică ochii spre ea.

– Da?

Ea încuviință cumva din cap.

– Da. *Te rog!*

Gura lui se arcui într-un zâmbet galeș, păcătos. Degetul lui alunecă mai adânc. Eliza se zvârcoli împotriva furtunii pe care o iscase înăuntrul ei. La un moment dat, el se mișcă, alunecând între genunchii ei, acum larg desfăcuți într-un abandon nesăbuit. El o mușcă de buză.

– Se spune că s-ar putea să doară.

Inima ei aproape că explodă de dragoste față de grija lui tandră. Îi cuprinse chipul între palme și zâmbi.

– Nu-mi pasă, dragostea mea.

Ochii lui sălucira. El se puse deasupra ei, iar ea simți cum se apăsa pe centrul acela dureros al feminității ei. Se încordă și se împinse cu putere. Eliza tresări speriată, tulburată de pasiune și amețită de durere.

– Șșșt, murmură el mângâietor și se împinse din nou, până când ea crezu că avea s-o sfâșie.

El inspiră adânc, strângând-o în brațe. Deschise ochii negri și înflăcărați de pasiune și spuse:

– Asta-i cel mai rău.

– Asta e tot?

Pulsația era de o sută de ori mai rea – și nu era deloc plăcută. Ea încercă să se miște, iar el îi spuse ceva scandalos în șoaptă, țintuind-o.

– Nici pe departe.

Se trase înapoi și se împinse din nou. Eliza scoate un suspin de disconfort, dar el o sărută, iar ea uită de toate. Hugh se mișcă din

nou înapoi și înainte, până când coapsele ei se arcuiră spre el din instinct. Încă o durea, dar... Oh, nu era chiar durere, nici chiar plăcere... Se încolăci în jurul lui, agățându-i-se de umeri și încercând să simtă satisfacție din evidenta plăcere pe care el o simțea. Fața lui era întunecată, aproape sălbatică; ochii îi străluceau ca niște cărbuni. Îi ridică apoi genunchii peste talia lui și alunecă mai adânc în interiorul ei.

– Cât de frumoasă ești, șopti el răgușit. Aici!

El se trase înapoi și se împinse din nou.

– Cum?

Ea se simți febrilă și naivă, incapabilă să înțeleagă vorbele lui.

El își arătă dinții într-un râset flămând, apoi îi luă mâna și îi supse degetele. Încetini, se opri, apoi îi puse mâna, cu degetele împletite cu ale lui, sub fusta ridicată, exact în locul unde se uniseră trupurile lor.

– Atinge, spuse el cu o voce aproape de nerecunoscut. Simți cât de bine ne potrivim?

Îi strânse fusta și se împinse în poziție verticală ca să vadă cum îl cuprindea cu degetele.

Dumnezeule mare! Îl simțea enorm, cufundat înăuntrul ei. Mâna Elizei începu să tremure, în timp ce degetele îi alunecau în jurul mădularului. Enorm, dar... potrivit. El se trase înapoi și o pătrunse din nou adânc, alunecând printre degetele ei până când le umezi dovada dorinței pe care o simțeau unul pentru celălalt.

– Eliza...

Cuvântul era aproape o poruncă aspră și imperioasă. Rămase deasupra ei.

Ea se atinse ușor în punctul care vibra exact deasupra locului unde el o pătrunsese. O cuprinse un val de senzații și simți de parcă mușchii i se încordară. Hastings gemu, mișcându-și șoldurile. Eliza se frecă din nou cu degetul, privindu-i fața în tot acel timp. De fiecare dată când ea simțea o strălucire în abdomen, el părea să se întărească mai mult în ea, iar tensiunea de pe chipul lui creștea. Brațele îi tremurau lângă ea, dar nu se mișcă, lăsând-o să exploreze.

Totuși, în cele din urmă, șoldurile se arcuiră spre ale ei. Eliza se simți sălbatică; își desfăcu mai larg picioarele și își apucă fustele cu mâna. Hastings își uni degetele cu ale ei, pătrunzând-o puternic, în timp ce se mișca în interiorul ei. El își coborî capul și îi prinse sfârcul între dinți, suficient de tare încât să o facă să se zvârcolească

și să țipe. Mușchii o dureau, oasele i se înmuiaseră. Se uită lung, într-o adorație feciorelnică, la contele, iubitul ei, viitorul ei soț și apoi...

Totul încremeni într-un întuneric și într-o plăcere incandescentă. O clipă mai târziu, simțurile ei explodară din nou, de zece ori mai ascuțite, și simți cum i se prelingeau lacrimi pe obraji, în timp ce se întinse spre Hastings. El se împinse puternic înăuntrul ei, cu fața întunecată și fioroasă, încă o dată înainte să atingă punctul culminant. Cu ochii închiși și răsuflând greoi, își lăsă fruntea pe pieptul ei gol.

Inima ei bătea de o mie de ori pe minut. Abia venindu-i să creadă că era adevărat, își odihni mâna în părul lui. Buclele negre erau umede. Cu o senzație de neîncredere, își dădu seama ce se întâmplase – fusese a lui, iar el fusese al ei. Consumarea căsătoriei înainte de nuntă o făcea obligatorie.

Un zâmbet naiv înflori pe buzele ei. Hastings își înălță capul, minunat de ciufulit și cu gura ciudat de satisfăcută.

– Milady, spuse el, cu buzele peste ale ei.

– Milord, rosti ea, încă uluită peste măsură.

– Hugh. El o sărută mai tare. Numele meu este Hugh.

Desigur, ea știa. Se interesase după prima zi în care se plimbase în grădină cu ea.

– Hugh, repetă ea cu blândețe.

Zâmbetul lui era intim și complice.

– O să vorbesc imediat cu tatăl tău ca să stabilim data nunții.

Eliza se îmbujoră toată. Probabil că el ghicise ce îi trecea prin cap pentru că își apăsă un deget pe buzele ei.

– Numai despre nuntă, spuse el hotărât. Nici o vorbă despre asta.

Ea îi zâmbi în semn de recunoștință. Hugh se ridică, iar Eliza simți răcoarea fără trupul lui peste al ei, în interiorul ei. Scoase o batistă și o apăsă cu grijă între picioarele ei. Ea se înroși când el luă batista pătată cu sânge.

– Lasă-mă să o spăl, spuse ea, aplecându-se după batistă, în timp ce își lăsa fustele în jos.

El doar îi făcu cu ochiul și o îndesă în buzunar.

– Dovada că ești a mea și numai a mea.

O ajută din nou să-și aranjeze rochia, profitând de fiecare ocazie să-i atingă sânii. Eliza se întrebă amețită cât de repede putea să se mărite ca el să facă din nou dragoste cu ea.

El își băgă cămașa în pantaloni și se încheie, arătând aproape la fel cum fusese mai înainte, cu excepția părului minunat de ciufulit. Eliza îndrăzni să întindă mâna și să-i netezească buclele rebele, iar el o lăsă. O traversă un fior de fericire – ca soție a lui, putea să-l atingă de fiecare dată când își dorea.

– Ne întoarcem?

El îi oferi brațul. Eliza nu voia să se întoarcă. În primul rând, știa că era răvășită, cu rochia mototolită și cu părul ciufulit, nemaivorbind despre zâmbetul strălucitor de pe fața ei. Stomacul i se strânse de emoție la fiecare mișcare pe care o făcea. În loc să se întoarcă în casă, voia să rămână acolo, în mica ei lumea în care existau doar ei doi. Hugh putea să o țină în brațe, să o sărute și să facă iar dragoste cu ea, iar de astă dată avea să fie pregătită pentru...

– Eliza?

El aștepta, urmărind-o întrebător.

Ea se înroși și își spuse să nu fie prostuță. Puse mâna pe brațul lui așa cum se cuvenea, de parcă nu i se oferise pe o canapea, și îl lăsă apoi să o conducă în casă. La urma urmelor, urmau să aibă ani și ani la dispoziție ca să facă dragoste, să fie îndrăgostiți și să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe.

Capitolul 15

Hugh nu pierdu timpul și îi trimise vorbă lui Edward Cross că oferta îi fusese acceptată și că dorea să stabilească data pentru nuntă. Acum că fapta se întâmplase, nu mai era nici un motiv de tărăgănare.

Îl rugă, de asemenea, pe Cross să-i dea 10 000 de lire din zestrea Elizei. Benwick devenise enervant și era timpul să lămurească lucrurile cu el. Edith refuzase să-i mai vorbească din ziua în care Eliza venise la ceai, iar el spera ca propria ei logodnă fericită să-i înseninеze sentimentele față de viitoarea ei cumnată.

Prima parte a planului merse bine. Cross răspunse imediat, sugerând o dată în mai puțin de două săptămâni pentru nuntă și spunând că avocații lui aveau să-i dea fondurile imediat. Încheiase misiva cu o urare nepăsătoare pentru fericirea lui Lady Edith. Hugh se încruntă la citirea cuvintelor. Era sătul de amestecul lui Cross în viața lui și simți o dorință copleșitoare de a-și ține mama și surorile departe de individul acela.

Ultimul pas era să dea vestea familiei lui. Mama știu de îndată ce el intră în cameră; își dădu seama după chipul ei. Surorile lui îl priviră surprinse, din moment ce nu obișnuia să li se alăture la micul dejun.

– Hugh! Henrietta sări și traversă încăperea ca să-l îmbrățișeze. Ce surpriză!

– Bună dimineața și ție, spuse el râzând. De ce ești atât de surprinsă? Nu fi niciodată surprinsă de un bărbat care vrea să ia micul dejun, Hen! Chiar și cei mai buni frați trebuie să mănânce uneori. Se așeză pe scaunul lui, în timp ce mama turnă o ceașcă de cafea, iar un lacheu puse o farfurie în fața lui. Bună dimineața, mamă.

Zâmbetul mamei era puțin cam încordat.

– Bună dimineața, dragă.

– Bună dimineața, Edith, îi spuse el apăsat celeilalte surorii, a cărei atenție se îndreptase spre micul ei dejun.

– Bună dimineața, Lord Hastings, răspunse ea liniștită, atentă la ouăle ei.

– Edith, murmură mama lor.

Henrietta aruncă doar o privire spre chipul rigid al surorii ei, apoi se întoarse spre Hugh, foarte fericită.

– Când o să fie nunta lui Edith, Hugh? Îmi doresc o rochie nouă pentru asta, dar mama spune că e posibil să nu fie nevoie pentru sezonul ăsta. Nu e drept... Domnul Benwick este atât de nerăbdător să se însoare cu ea, cu siguranță nu o să-i faci să aștepte până anul viitor.

– Întâmplarea face, îi răspunse Hugh, că tocmai i-am trimis un mesaj domnului Benwick ca să aranjeze o întâlnire cu avocații.

Edith ridică brusc capul și îl privi cu ochi mari.

– Cât despre rochii noi, n-am nici o părere, dar dacă poți să-ți faci una repede...

El se opri pentru că Edith sări de pe scaun țipând de încântare și alergă să-și arunce brațele în jurul gâtului lui.

– Îți mulțumesc, Hugh, îți mulțumesc! Îl sărută pe obraz. O să-i scriu imediat lui Reggie. Mamă, putem să facem nunta aici? Sau este timp să mergem la catedrala St. George?

Contesa luă o înghițitură de ceai.

– Poți să pui o întrebare la biserică. Presupun că depinde de ce vrea domnul Benwick.

Edith râse.

– Reggie o să dorească orice este mai curând. Oh, măcar dacă mi-ai fi spus mai devreme, Hugh... îți mulțumesc!

– Ce altă alegere aveam? exclamă el cu falsă indignare. Tot ce-am văzut sunt priviri acre și fețe triste prin jur. Sunt suficiente ca un bărbat să fugă de acasă...

– Prostuțule! Ea se așează la loc pe scaun, încă zâmbind fericită. Tot ce trebuia să faci era să te vezi cu Reggie astfel încât să putem stabili o dată. Numai tu ești de vină pentru că ai fost atât de lent în povestea asta.

– Da, da, înțeleg că noi, bărbații, suntem începți la toate. El își luă ceașca de cafea. Poate că, atunci când o să mă însor, soția mea o să mă facă să nu mai întârzii.

– Sărmana fată, îl tachină Henrietta. Cine ar accepta provocarea asta?

Edith râse, gândind, desigur, că vorbeau în glumă. Contesa îi aruncă lui Hugh o privire grăitoare și se întinse după ceașca de ceai.

– Ar putea să fie un șoc pentru tine, dar cred că am găsit o fată dispusă să accepte asta. El arcui sprâncenele, în timp ce Henrietta și Edith rămaseră cu gura căscată de uimire. Încercați să nu leșinați de uimire.

– Cine? solicită Henrietta. Este Catherine Thayne?

– Fanny Martin, bănui Edith.

– Domnișoara MacMurray? Spune-ne, Hugh! îi ceru Henrietta nerăbdătoare.

– Elizabeth Cross.

În cameră se așternu tăcerea. Edith se uită la el îngrozită. Confuzia străbătu chipul Henriettei înainte să se așeze cu ochii mari și fără glas.

Mama lui fu singura care reacționă.

– Ți-a acceptat cererea?

– Da. El vorbi din toată inima, încercând să transmită veștile cu plăcere. Când nimeni nu se mișcă, el întinse mâinile. Haide, n-are nimeni un cuvânt de felicitare?

– Felicitări, Hugh, murmură Henrietta, privind șovăitoare spre sora ei.

– Nu, spuse Edith brusc. Nu o să spun nici un cuvânt de laudă pentru așa o nebunie. Cum ai putut să faci asta?

– M-am așezat într-un genunchi, iar ea a spus da.

Își împietri inima în fața revoltei de pe chipul ei.

Fata se întoarse rugătoare spre mama lor.

– Cu siguranță nu poți accepta asta, nu?

Contesa nu se uită la Hugh.

– Fratele tău este cel care face alegerea, Edith. Noi trebuie să fim amabile și drăguțe cu soția lui.

Gura lui Hugh se înăspri. El știa că „amabile și drăguțe" nu era ceea ce voia Eliza. Ea spera să le cucerească pe mama și pe surorile lui. Dar lăsă nespusă orice mustrare; avea să vină vremea ca familia lui s-o accepte pe Eliza. De îndată ce vedeau cât de caldă și de sinceră era, Hugh era sigur că aveau s-o accepte.

Nu că mai conta. Peste zece zile, Eliza și zestrea ei aveau să fie ale lui, înaintea lui Dumnezeu și a legii.

*

Următoarele două săptămâni trecură într-o explozie de bucurie pentru Eliza.

Și nu doar pentru ea. Așa cum sperase, Sophie îi mărturisise totul ducelui, iar drept răsplată, ducele o convinsese să se mărite cu el. Nunta lor fusese mică, dar frumoasă și nici măcar zvonurile înrăite ale Georgianei despre un ultim scandal de la clubul Vega nu reușeau să o facă pe Eliza să nu zâmbească. Ea spera să strălucească de fericire la fel ca Sophie în ziua propriei nunți, chiar dacă nu putea să fie la fel de frumoasă.

Și apoi veni ziua nunții ei. Își dorise ceva mic și intim și așa fusese. Soarele strălucea pe un cer albastru fără cusur, iar Willy purta un papion galben la gât. Mary îi aranjă părul în cea mai elegantă coafură cu bucle și îi puse o coroniță de boboci de trandafir abia deschiși pe cap. Eliza recunoscu cu greu fata din oglindă – în acea zi, era frumoasă.

Tatăl ei o aștepta să coboare scările. Îl văzu cum își ștergea o lacrimă când ieși din camera ei și o sărută pe obraz cu o neobișnuită blândețe.

– Mai frumoasă decât mama ta, spuse el supărat. Să fii la fel de fericită cu Hastings așa cum am fost eu cu ea!

– Îți mulțumesc, *papa!* șopti ea. Pentru tot.

Domnul Reeve îi căsători în salon, cu Belinda stând fericită lângă el, iar Cassandra și Jane ținând buchete asortate lângă ea. *Papa* făcuse, în sfârșit, donația pe care Eliza și-o dorise, iar vicarul zâmbea de fericire în timp ce rostea cuvintele care o făceau soția lui Hugh. Ea putea cu greu să se uite în altă parte decât la mirele ei. Avea părul dat pe spate și purta o haină verde care îi amintea de grădina ei acoperită cu mușchi și plină de viață. El repetă jurămintele cu voce clară, hotărâtă, în timp ce Eliza abia reuși să le șoptească pe ale ei, dar apoi el îi puse inelul de aur pe deget și fură căsătoriți.

– Eliza! Georgiana o cuprinse într-o îmbrățișare când totul se încheie. Îți doresc toată fericirea de pe pământ!

– La fel și eu, zise Sophie, acum ducesă de Ware. Nu te-am văzut niciodată mai fericită.

– N-am fost niciodată mai fericită, spuse ea cu sinceritate. Nu doar pentru mine...

Georgiana își arcui sprâncenele, cu ochii strălucind...

– Pentru noi toate, continuă Eliza. Își împreună mâinile cu ale prietenelor ei. Nu-mi imaginam niciodată...

Georgiana râse.

– Eu da! Ți-am spus acum doi ani că o să găsești pe cineva care să te adore.

– Și căruia nu o să-i pese de lipsa ta deplorabilă de talent la calcule matematice, interveni Sophie, făcându-le să râdă.

– Nu știu ce să zic, spuse Eliza înroșindu-se de dragoste. Hastings încă nu m-a întrebat de fonduri...

– Nu. Pun pariu că el se gândește la ceva complet diferit când se uită la tine, murmură Sophie, uitându-se la Hugh.

El stătea de cealaltă parte a camerei și vorbea cu mama și cu surorile lui.

Starea de spirit a Elizei se schimbă puțin când îi văzu. Lady Hastings, acum contesă văduvă, îi trimisese un zâmbet grațios și îi urase bun venit în familie, dar cu o rezervă de o politețe exagerată. Lady Edith și Lady Henrietta fuseseră cel mult politicoase. De fapt, Lady Edith fusese aproape rece, iar Lady Henrietta încercase să evite să se uite la ea. Eliza nu avusese niciodată surori și nu-și amintea de mama ei. Sperase să fie ca niște surori, dar era limpede că ele nu simțeau același lucru.

– Da, ca o doamnă măritată, acum trebuie să înveți să recunoști ce înseamnă când un domn te privește așa.

Georgiana aruncă o privire scurtă peste umăr, dar Lady Sidlow, însoțitoarea ei, vorbea cu soțul lui Sophie. Ducele discuta cu Lady Sidlow cu o aroganță ducală, dar Eliza observase că arăta așa până când Sophie trecea prin fața lui. Apoi ochii lui albaștri deveneau înflăcărați și gura relaxată, putând să jure că ducele se imagina făcând lucruri păcătoase cu soția lui.

– Adică așa cum Excelența Sa o privește pe Sophie?

În timp ce ele se uitau spre el, Ware aruncă doar o privire în direcția lor, iar privirea mistuitoare pe care i-o adresă lui Sophie le făcu să roșească.

– Da, murmură Sophie, cu fața trandafirie. Așa.

– Știu, șopti Eliza. Știu despre toate astea. N-am crezut niciodată că o să vreau să știu, dar...

– Lady Hastings. Vocea lui Hugh din spatele ei o făcu să tresară. Ea se întoarse și îl văzu făcând o plecăciune. Pot să te duc la micul dejun organizat cu ocazia nunții?

Ea se înroși.

– Da.

Prietenele ei îi făcură un semn cu mâna, Sophie se întoarse la ducele ei, iar Georgiana se îndreptă spre fetele Hastings cu o expresie hotărâtă. Eliza nu putu să nu observe că fețele lor deveniră cu mult mai binevoitoare la apropierea ei.

– De ce ești atât de necăjită? Hugh îi cuprinse bărbia în mână și îi studie chipul. Deja regreți?

Ea râse stânjenită.

– Nu! Brusc, mă simt copleșită... Nu mai sunt simpla domnișoară Cross, ci contesa de Hastings, ceea ce sună mult mai grandios.

El zâmbi.

– Așa? Iar eu am de gând să o duc pe contesă în pat, să o fac să ofteze și să geamă în extaz în noaptea asta, ceea ce sună mult mai bine decât a fi grandios.

– Încetează!

Roșie la față, ea îl strânse de braț. Nimeni nu era destul de aproape să-i audă, dar când el îi spunea asemenea lucruri se simțea cuprinsă de un fior.

– Atunci nu te mai uita așa la mine!

El coborî vocea, iar ochii lui rătăciră peste ea. Eliza se simțea minunat în rochia de mătase de culoarea piersicii cu dantelă albă, dar când Hugh o privea în felul acela, pur și simplu voia să o smulgă.

– Mă face să-mi doresc să te fur înapoi în foișor, și să-i las pe toți ceilalți cu fripturile lor reci.

– N-am putea, șopti ea, cu toate că aș prefera asta.

Lady Edith o urmărea cu o expresie asemănătoare cu repulsia.

Hugh oftă.

– Atunci mai târziu.

El îi ridică mâna și îi sărută degetele exact acolo unde strălucea noul inel.

– Da, spuse ea fericită. Mai târziu.

Plecară de la Greewick câteva ore mai târziu. *Papa* aranjase o barcă menită să-i ducă înapoi în inima Londrei, unde îi aștepta vizitiul lui Hugh. Sophie și ducele plecară cu trăsura lor. Pentru că nunta avusese loc mai devreme cu câteva zile, trecură pe la reședința de la țară a ducelui din Chiswick, iar Sophie îi murmură că ar fi putut să nu se întoarcă niciodată la Londra. Și Georgiana își dorise să plece

cu barca, dar Lady Sidlow se împotrivise cu tărie. Trăsura era destul de bună, declară ea, iar Georgiana își luă rămas-bun de la Eliza într-o ploaie de îmbrățișări și promise că avea să o viziteze cât mai curând posibil.

– Până la urmă, Lady Sidlow nu poate să-mi reproșeze că o vizitez pe contesa de Hastings! șopti ea cu bucurie.

Însoțitoarea ei era insuportabil de mândră, spre dezgustul Georgianei.

Eliza râse și flutură mâna de despărțire. Hugh așteptă în spatele ei, dar se întoarse, el ridică o sprânceană.

– Pot să te duc acum acasă, doamnă?

– Desigur. Eliza se înroși, în timp ce Roberts îi aduse pelerina și boneta. Dintr-un impuls, ea apucă mâna bărbatului mai în vârstă. Rămas-bun, Roberts. Ai grijă de *papa*, te rog?

Majordomul, care fusese în casa lor de când putea ea să-și amintească, zâmbi.

– Da, doamnă.

Papa îi conduse până la doc. Mary, camerista ei plecase mai devreme la Londra cu bagajul Elizei, ca să pregătească totul în casa cea nouă. Contesa văduvă și fiicele ei erau deja la bordul bărcii, iar Hugh aștepta ca s-o ajute să urce.

Eliza îl luă pe tatăl ei în brațe.

– Nu pot să cred că plec, spuse ea suspinând. Rămas-bun, *papa!*

– Liniștește-te! El îi mângâie părul. Fără lacrimi! M-ai făcut atât de fericit, Lilibeth. Un soț nobil pentru frumoasa mea fată... Mama ta ar fi atât de mândră și de încântată! Spune-mi dacă Hastings nu te face fericită, o necăji el cu un fals ton aspru. Amintește-i că vreau mulți nepoți și nu-mi place să aștept...

Cu un râset rușinat, ea îl sărută de rămas-bun și îl lăsă apoi să o ajute să treacă peste marginea bărcii în brațele lui Hugh. Se opriră pe punte și îi făcură semn cu mâna până când *papa* dispăru în zare. Doar atunci se sprijini de mirele ei și oftă.

– Poți să-l vizitezi oricând vrei, îi spuse el.

– Știu. Mi se pare atât de ciudat să-l părăsesc!

Își simțea ochii înlăcrimați la gândul că tatăl ei urma să fie singur în casa aceea mare în fiecare zi. Știa că era o prostuță; cu siguranță, el avea să petreacă mai mult din timp în Londra, jucând cărți cu domnul

Grenville și vizitându-și văduva de la Portland Place. Spusese întotdeauna că nimic nu l-ar fi făcut mai fericit decât să o vadă măritată – și trebuia să fi avut multe motive întemeiate pentru asta.

– O să te obișnuiești, o asigură Hugh. Lasă-mă să o văd pe mama. Nu-i plac bărcile.

El se duse la mama și la surorile lui, lăsând-o cu gândurile ei.

Capitolul 16

Când debarcară la Whitehall Stairs, o trăsură aștepta doamnele, iar un cal fusese adus pentru Hugh. El o ajută să urce scărița și îi făcu cu ochiul.

– Aproape că am ajuns acasă, spuse el cu un zâmbet.

Eliza zâmbi, dar tremura de emoție. Acasă. Abia își amintea de casa familiei Hastings aflată în apropiere de St. James's Square. Fusese atât de neliniștită când o întâlnise pe mama lui, încât nu reținuse mare lucru, dar acum era casa ei. Încercă să fie mai atentă în timp ce porniră la drum.

Casa nu era atât de mare pe cât își amintea. Doar cinci ferestre mari – era mai mică decât cea vecină, fiind construită din cărămidă roșie, veche. Eliza se gândise că arăta încântător și pitoresc prima dată când vizitase, dar acum îi părea și un pic neîngrijită.

Desigur, nu era nimic rău în asta. Totul putea să fie curățat, iar acum că era stăpâna casei, avea responsabilitatea să vadă curățenia terminată.

Lady Edith și Lady Henrietta abia se opriră să-și lase bonetele și pelerinele în hol, înainte să pornească pe scări. Lady Hastings murmură ceva despre scrisul unor scrisori înainte de a intra în salonașul de zi în care o sărutase Hugh. Eliza știa că femeia era nepoliticoasă, dar habar nu avea de ce. Poate că ea și fiicele ei se simțeau puțin melancolice la gândul că Hugh era însurat sau poate că erau extenuate după nuntă. Spera că aveau să devină prietenoase cu ea în timp, hotărând să fie pe cât de veselă și de înțelegătoare cu putință. Din fericire, Hugh urcă și o liniști, prezentându-i-l pe Wilkins, majordomul, și pe doamna Greene, menajera.

– Ai vrea să-ți vezi camera acum? îi șopti el la ureche. Trebuie să fii obosită.

Eliza se înroși la tonul vocii lui.

– Da, mulțumesc, răspunse ea, chiar dacă nu era prea obosită.

El îi aruncă o privire vicleană, care promitea că nu o să doarmă deloc, și se întoarseră amândoi spre scări.

Niște zgârieturi disperate o făcură să se oprească pe a doua treaptă.

– Willy! strigă ea de bucurie.

Câinele ei fusese trimis înainte cu Mary, iar animalul se ivi în fugă de după colț, urmărit de un lacheu. Eliza se aplecă și îl îmbrățișă pe Willy, care purta încă papionul galben, acum mai degrabă murdar. El o luă razna, lingând-o pe față și urechi până când ea râse din tot sufletul.

– Ce...? Lady Hastings stătea în cadrul ușii, cu o mână pe piept. Ce este ăsta?

Eliza se ridică – o încercare dificilă cu Willy, care căuta să muște din dantela rochiei ei.

– Acesta este Willy, doamnă.

Ea se întoarse spre fiul ei consternată.

– Un câine?

– Willy este un câine, mamă, dar unul bine-crescut.

Willy, firește, alese tocmai acel moment să sară și să fure batista din buzunarul lui Hugh. Eliza tremură când auzi cum se sfâșie haina. Lady Hastings păru îngrozită cu adevărat. Hugh pur și simplu râse și împinse câinele înapoi pe podea.

– Bine-crescut, în mare parte.

– Eu nu... Văduva se opri. O privi pe furiș pe Eliza și oftă. Nu contează.

– Nu vă faceți griji, se grăbi Eliza să spună. Este cel mai fericit în grădină. O să mă asigur că nu deranjează pe nimeni.

– Ce drăguț din partea ta, rosti văduva, dar nu există nici o grădină. Wilkins o să pună pe cineva să-l plimbe.

Eliza voia să-l plimbe chiar ea, dar expresia soacrei ei o făcu să tacă. Era limpede că Lady Hastings nu iubea câinii. Ea făcu o reverență politicoasă.

– Da, doamnă.

– Mulțumesc, draga mea.

Văduva se întoarse și reveni în camera de zi. Eliza își strânse mâna în blana lui Willy ca să-l țină și să nu fugă după femeie.

– Hai! o grăbi Hugh, cu mâna pe spatele ei. Să mergem sus.

Eliza nu spuse nimic până când nu fură singuri în dormitorul principal. Era mai mic decât camera ei de acasă și fu surprinsă

întunericul dinăuntru. Mobilierul era din lemn negru cu tapițerie roșie ca sângele, covoarele aveau o culoare nedefinită de maro și chiar și pereții erau acoperiți cu un tapet posomorât. Era hidos.

Dar Hugh era acolo, iar când închise ușa și o luă în brațe, nimic nu mai contă. Eliza își puse obrazul pe pieptul lui și se simți liniștită pentru prima dată în toată ziua.

– Un pic cam mult, nu-i așa? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– Mi-e teamă că mamei și surorilor tale nu le place de mine.

Cuvintele îi scăpară înainte să le poată opri.

– Poftim? Nu, sunt doar rezervate, zise el. Poate și agitate. Nu apare în fiecare zi o nouă doamnă în casă. Fii tu însăți, iar mama o să ajungă să te iubească.

– Cum rămâne cu Edith și Henrietta? îndrăzni să întrebe.

El se enervă.

– Edith este supărată pe mine de ceva timp. O să treacă peste asta. Iar Henrietta o copiază întotdeauna. Pe lângă asta, Edith este ea însăși logodită. Acum că povara nunții mele s-a dus, poate să simtă fiorul propriei nunți, ceea ce o să ridice moralul ambelor mele surori.

– Povară?

El râse.

– Nu-i așa? Toată vorbăria și prostia m-au ținut departe de asta. El îi luă fața în mâini și o sărută. Când Willy scheună, Hugh înălță capul. Willy, coșul! spuse el autoritar.

Spre surprinderea Elizei, câinele își înclină capul, apoi plecă repede spre coșul bine-cunoscut de lângă șemineu și se instală acolo.

– Ce câine cuminte, zise Hugh înainte să o cuprindă în brațe.

El îi scoase rochia și jupoanele și o răsuci în brațele lui îmbrăcată doar în cămășuță, în timp ce o săruta în sus și în jos pe corp, când se auzi o bătaie în ușă. Hugh mârâi, dar când se auzi a doua oară, strigă:

– Da?

Cu părul pe față, inima bătând nebunește și pielea înfiorată de sărutările lui, Eliza nu auzi ce îi spuse intrusul. Dar Hugh murmură o înjurătură și se ridică în picioare. Nu mai avea haina și pantofii, iar când deschise ușa, blocă privirea Elizei – sau mai degrabă posibilitatea vizitatorului de a o vedea. După o scurtă discuție, Hugh închise ușa, cu o scrisoare în mână. El rupse sigiliul și o citi, încruntarea

adâncindu-se pe chipul lui. Când termină de citit, se duse la fereastră și privi afară, bătând cu scrisoarea în coapsă.

Eliza se strecură din pat.

– Ce este asta? întrebă ea.

– Nimic.

Tonul lui tăios o opri. Își mușcă buza și își luă halatul, aranjat cu grijă de Mary. Se înfășură și se duse lângă Hugh.

– Sunt vești foarte proaste?

El nu spuse nimic. Chipul lui era dur și părea să fie adâncit în gânduri. Eliza aștepta pur și simplu. Trebuia să fie ceva foarte șocant sau alarmant, dar până când nu afla, era cel mai bine să nu spună nimic.

– Trebuie să plec, rosti el brusc.

Acum? Inima ei se frânse la gândul că nu aveau să savureze clipele foarte plăcute din pat.

– Te pot ajuta cu ceva? îndrăzni ea să întrebe.

El o privi în treacăt, iar ea făcu un pas în spate la expresia de pe chipul lui. Era amară, aproape supărată, dar se schimbă de îndată ce ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Un zâmbet jalnic îi atinse buzele.

– Poți să mă aștepți așa, Lady Hastings. Acest gând o să mă aducă înapoi cât de repede cu putință.

– Oh! Ea zâmbi ușurată. Dacă dorești...

– Doresc. O trase spre el și îi dădu încă un sărut mistuitor. Știi, este noaptea nunții mele.

– Nu este noapte încă, spuse ea cu sufletul la gură.

– Și regret să pierd chiar și o oră din ea pentru altcineva. Își recuperă haina de pe podea și își încălță pantofii. Ai putea să tragi un pui de somn cât mai poți.

Eliza se înroși de fericire când el plecă. Încă era lumină afară, așa că sună după Mary ca să o ajute să se îmbrace din nou. Putea la fel de bine să își vadă noua casă, iar menajera, amabilă, îi făcu un tur din pivnițe până în camerele servitorilor de la mansardă.

Hugh nu veni acasă nici când sosi ora cinei, iar Mary îi spuse că doamnele comandaseră tăvi în camerele lor. Eliza bănuia că planificaseră să ofere noului cuplu ceva timp, așa că ceru și ea o tavă cu cina. Îl luă pe Willy la plimbare cu un lacheu pe jumătate prezent, pe jumătate îndrumând-o spre piața din apropiere. Willy părea amarnic de nemulțumit pentru că era ținut în lesă, iar Eliza se simți ușurată să se întoarcă acasă și să-l trimită la bucătărie să mănânce.

Dar Hugh nu revenise. Când felinarele se aprinseră, ea urmări o mulțime de trăsuri care veneau și plecau de la casele din apropiere, minunându-se cât de luminată și de aglomerată era Londra în comparație cu Greenwich.

Iar el nu se întorsese nici când ea se trezi, căscând și moțăind în fotoliul ei. Cu un oftat, o chemă iar pe Mary și se pregăti de culcare. Willy o privi trist, așa că bătu salteaua de lângă ea. Dintr-o singură săritură, el urcă în pat, învârtindu-se de mai multe ori înainte de a se încolăci într-un bulgăre de blăniță lângă ea. Eliza îl mângâie pe cap și zâmbi, dar oarecum cu tristețe. Nu se așteptase să își petreacă noaptea nunții cu Willy.

Hugh era gata să zdrobească fața frumoasă a lui Reginald Benwick.

Era pe punctul să facă dragoste cu mireasa lui, să savureze unul dintre cele mai neașteptate și mai minunate aspecte ale situației în care se afla, când primise biletul tânărului. Clocotind practic de indignare și de aroganță, îi cerea să fie informat dacă era adevărat că Hugh avea de gând să se însoare cu fiica lui Edward Cross. Dacă era așa, scria Benwick, decizia avea să afecteze sever intenția lui de a se lega de familia lui și îi cerea să-l viziteze imediat ca să-i explice problema.

Edith refuza să-i vorbească de aproape o săptămână. Venise la nuntă doar pentru că mama lor îi ceruse asta. Hugh știa că, dacă nu acționa imediat, furia ei avea să fie de două ori mai groaznică. El putea să trăiască așa, dar nu avea cum să-i ceară Elizei să facă la fel. Văzuse felul rece în care o privea pe Eliza, iar asta pusese capăt răbdării lui. Edith se comporta ca un copil, iar cel mai bun mod să îmbunătățească situația era să o domolească și să grăbească logodna cu Benwick. De îndată ce Edith era și ea o doamnă măritată, avea să uite nemulțumirile legate de mariajul lui Hugh.

Așa că își lăsase soția, încântător de răvășită și aproape dezbrăcată, și plecă spre Curzon Street. Benwick îl aștepta împreună cu tatăl lui, vicontele de Livingston. Și amândoi izbucniră furioși când Hugh îi informă că se căsătorise cu Eliza Cross în dimineața aceea.

– Intolerabil! se dezlănțui vicontele cu fața de un roșu aprins. Credeam că ai discernământ! Ce-ar spune tatăl tău?

– Presupun că m-ar felicita, replică Hugh indiferent.

– Nu pentru nunta cu fiica acelui ticălos... Nu, nici pentru toți banii din lume!

Livingston era un bărbat înalt, plinuț și cu o coamă de păr cărunt. Fiul lui stătea în spatele scaunului, cu nasul pe sus, de parcă Hugh căpătase mirosul lui Edward Cross.

– Asta a fost, nu-i așa? insistă Livingston. Banii?

– Nu este treaba ta. Hugh își ține cumpătul, dar abia dacă mai răsufla. Nu reușesc să văd cum te afectează pe tine. Își întoarse atenția spre Benwick. Tu ai făcut asta?

– Nu mi-a plăcut niciodată interesul tău pentru femeie aia, veni răspunsul înfumurat.

– Atunci ce noroc că vrei să te însori cu sora mea, și nu cu mine! răspunse Hugh. Îndrăznesc să spun că tu și Edith nu o s-o vedeți pe soția mea mai mult decât o dată sau de două ori pe an.

Livingston mormăi.

– O să fie rude. Aia, fetișcana născută în mocirlă, o să poarte în pântec moștenitorul familiei Hastings. Cum, domnule, o să mai evite fiul meu asta? E de așteptat ca el să recunoască plodul!

Hugh se ridică în picioare.

– Livingston, ai grijă, zise el cu răceală. Limitează-ți remarcile la aranjamentele căsătoriei sau nu o să mai vorbim decât prin avocați.

– La naiba cu aranjamentele, declară Livingston. Și cu avocații!

Hugh clipi.

– Poftim?

Doar cu câteva zile înainte, trimisese vorbă avocatului să întocmească un aranjament cu 10 000 de lire pentru Edith. Cross se ținuse de cuvânt, iar banii erau în contul lui, gata să-i fie trimiși lui Benwick.

Ochii lui Livingston scânteiau.

– Acel individ m-a înșelat cu 20 000 de lire. Cross este o viperă – dacă nu știi încă, o să afli. Ia asta ca pe un avertisment bine intenționat, Hastings. Găsește o cale de anulare a mariajului. Trimite-o înapoi înainte să fie prea târziu!

– Să o trimit... Hugh îl privi neîncrezător. Eu *m-am însurat* cu ea. Nu pot s-o trimit înapoi.

Livingston flutură mâna.

– Găsește o cale. Aș invoca o înșelătorie dacă aș fi în locul tău. Dacă tu crezi că tatăl ei încă nu te-a înșelat, asta înseamnă că nu ți-ai

dat seama până acum. Repudiaz-o și trimite-o înapoi. Nu o să permit ca fiul și moștenitorul meu să fie legat în vreun fel de individul ăla.

Intenția vicontelui începea să devină neclară. Hugh se întoarse spre Benwick, căutând un aliat de astă dată.

– Benwick, este o nebunie. Mi-ai spus că o iubești pe Edith. Ea te iubește! Cu siguranță, nu o să fii atât de exagerat încât să strici totul.

Benwick nu părea fericit, dar încuviință din cap cu hotărâre.

– Nu mă pot însura cu o femeie care are asemenea legături de rudenie.

Hugh era uluit. Șocat. Îngrozit.

– Rupi logodna, spuse el cu neîncredere. O părăsești pe sora mea?

Benwick tresări la cuvântul acela, dar tatăl lui încuviință din cap, cu fața înflăcărată de răutate.

– Nu poate să o părăsească. N-ai semnat niciodată vreun aranjament... Nici n-ai discutat vreodată unul! Nu există o logodnă pe care să o desfaci.

Privind încă lung spre Benwick, Hugh își încleștă maxilarul.

– O părăsești pe sora *mea,* repetă el. Din cauza căsătoriei *mele.*

Tânărul șovăi. Tatăl mormăi. Benwick se stăpâni și spuse hotărât:

– Trebuie.

Hugh plecă. Umblă năuc, zdruncinat până în măduva oaselor de întâlnirea aceea. Ce să-i spună lui Edith? Nu, nici nu putea să se gândească. Avea să-i zdrobească inima. Iar ea avea să fie groaznic de disperată. Și avea să-l urască pentru totdeauna.

Cu siguranță, Benwick avea să se mai gândească. Livingston urma să se îmblânzească de îndată ce se mai liniștea. Cu siguranță, în dimineața următoare cei doi aveau să-și amintească de zestrea de 10 000 de lire; avocatul fusese clar în privința termenilor aranjamentului pe care îl oferea Hugh. Cu siguranță...

Ce se întâmpla dacă nu avea să fie așa?

Trebuia să o scoată imediat pe Eliza în societate, ca toată lumea să vadă că nu era ca tatăl ei. Poate că prietenele ei o ajutau să dobândească puțină încredere și rafinament, chiar să organizeze un bal pentru ea. Nimic nu îmbunătățea statutul unei femei ca un bal strălucitor în casa unui membru din înalta societate. Un bal organizat de ducesa de Ware avea să-i confere Elizei eleganță... Dar apoi Hugh își aminti că ducesa fusese o figură obișnuită

a clubului Vega până de curând. Și ea era acceptată cu greu de înalta societate. Iar Lady Georgiana încă era nemăritată, incapabilă să impună opinia societății.

Nu putea să suporte gândul de a se duce acasă. Pe Piccadilly, coti spre est și se trezi urcând scările clubului Vega. Era un loc la fel de bun ca oricare altul să stea să-și cântărească necazurile. Hugh bea rareori, dar în seara aceea găsi un loc în spatele salonului și comandă o sticlă de vin. Noaptea aceea era bună ca să se îmbete.

Când ajunse clătinându-se acasă, luna era sus pe cer. Hugh își pipăi buzunarele în căutarea cheilor de rezervă, dar nu erau acolo; nu planificase să întârzie atât de mult. Bătu la ușă – binecuvântată fie mama lui care pusese un lacheu să-l aștepte, ca de obicei.

– Să trimit după domnul Bernard? întrebă servitorul, în timp ce încuia ușa.

Hugh dădu din mână.

– Nu.

Nu avea nevoie de valetul lui. Urcă scările, trăgând de lavalieră. Eliza trebuia să fi adormit deja – nu putea să-i spună ce se întâmplase. Își scoase hainele în garderoba îngustă și intră în liniște în dormitor.

Draperiile erau netrase, iar lumina felinarelor de afară se reflecta de-a lungul patului. Când intră, Willy își înălță capul din pat... De fapt, de pe perna lui. Gura lui Hugh se schimonosi.

– Willy, în coș, ordonă el încet.

Câinele îl privi o clipă, apoi se întinse ca să ocupe jumătatea de pat. Păturile se mișcară, iar brațul Elizei se odihni peste gâtul lui Willy. Câinele suspină și dădu din coadă o dată, ca și cum ar fi spus: „Ea mă are pe mine. Tu nu ești dorit".

Își privi lung soția adormită. Era inocentă în toată povestea aceea – poate singura. Tatăl ei putea să fie un păianjen veninos, corupând tot ce prindea în plasă, dar Eliza nu era așa. Hugh nu putea desface căsătoria. În realitate, nu voia să o desfacă. Nu numai pentru averea uriașă pe care i-o adusese, ci pentru că ajunsese să țină mult la soția lui. Avea să fie îngrozită și umilită dacă descoperea că logodna lui Edith era în pericol din cauza ei. Nimeni nu merita așa ceva. Observase cum se comporta Eliza cu mama și cu surorile lui; își dorea ca ele să o placă. Iar el îi promisese că aveau să o facă... în timp.

Totuși, dacă Benwick mergea până la capăt și o părăsea pe Edith, se gândi că era posibil ca ele să o deteste pe Eliza. Hugh nu știa cum avea să împiedice așa ceva.

Dar nu accepta să fie dat afară din propriul lui pat de un câine.

– În coș, repetă el și făcu un semn.

De astă dată, Willy se strecură jos din pat și se duse la coșul lui. Hugh se relaxă între pături, întrebându-se de ce merseseră atât de prost toate încercările lui de a-și salva familia.

Capitolul 17

Eliza se trezi când cineva o sărută pe gât.

Însă nu era Willy.

– Bună dimineața, murmură Hugh, plimbându-și mâinile în sus și în jos pe brațele ei. Pot să-ți spun că te-ai trezit, Lady Hastings.

Ea încercă să-și înăbușe râsul.

– Cum poți să spui asta?

– Pentru că încerc să-ți explorez trupul de ceva timp, să învăț fiecare mic lucru care te face să zvâcnești, să oftezi și să gemi. Mâna lui se așeză pe pieptul ei și îi mângâie sfârcul cu degetul mare. Ca soț al tău, ar trebui să știu aceste lucruri.

Asta explica de ce inima ei bătea tare și simțea o căldură peste tot pe piele. Eliza se întinse și descoperi cu uimire cămașa de noapte ridicată deasupra coapselor și chiar mai mult decât atât – soțul ei era gol. Imediat ce ea își mișcă picioarele, el se strecură între ele, puternic și viril, și mult mai mare decât ea. Era splendid, excitat și atât de uluitor, încât ea spuse primul lucru care îi veni în minte.

– Unde este Willy?

Pieptul lui fu cutremurat de un râset mut.

– A plâns să meargă afară mai devreme. Bernard l-a dus la bucătărie.

– Oh! Eliza își dorea să nu fie atât de prostuță încât să întrebe de câine când soțul ei făcea dragoste cu ea. Îți mulțumesc.

– A trebuit să-l arunc din pat noaptea trecută.

El strecură mâna în jos peste pântecul ei, exact între coapse. Pulsul ei era sălbatic. Hugh făcea tot ce voia cu trupul Elizei, iar ea aștepta cu înfrigurare ca el să o facă mai repede și mai puternic.

– Nu vreau să ne începem căsnicia stabilind reguli, dar asta este una dintre ele: câinele doarme în patul lui, iar eu în al meu. O mușcă ușor de ureche. Cu soția mea.

– Dacă insiști...

Degetele lui cercetau cu îndrăzneală locul dintre coapsele ei, iar Eliza își desfăcu picioarele ca o invitație.

– Insist. El gemu, cu gura deschisă pe gâtul ei, în timp ce introduse unul, apoi două degete înăuntrul ei. Soția *mea*, repetă el, cu un glas ciudat.

Eliza simțea că era ceva în neregulă, dar el îi depărtă picioarele cu ambele mâini și o tortură până când nu mai putu să gândească, darămite să vorbească.

Stătea să explodeze, implorându-l cu o voce pe care nici nu și-o mai recunoștea, când Hugh în sfârșit o întoarse. Chipul lui era întunecat. Se mută deasupra ei și o pătrunse cu atâta forță încât trupul ei fu secerat de un tremur. Eliza scoase un strigăt de eliberare. El își lipi brațul de ceafa ei, cu mușchi precum oțelul, și începu să se miște tare și adânc. Eliza credea că avea să leșine – nu putea să respire, nu putea să vadă altceva decât pe el, care o pătrundea atât de furios, încât își strânse picioarele în jurul coapselor lui. El mormăi încântat de gestul ei, o sărută până ce o ameți și atinse culmile plăcerii cu un țipăt, dând capul pe spate.

– Soția mea, spuse el. Pentru totdeauna.

Eliza întinse mâinile pe pieptul lui gol și asudat. Inima ei era atât de plină de iubire, încât o durea. Își apăsă buzele pe pielea lui.

– Și tu ești al meu, pentru totdeauna, șopti ea cu tandrețe.

Rămaseră așa câteva minute. Eliza se minuna de greutatea lui; acest bărbat superb era soțul ei. *Al ei.* Era încântat de trupul ei și o găsea atrăgătoare. Își trecu mâinile în jos pe spatele lui musculos, încă neîncrezătoare că putea să-l atingă. El se mișcă atât cât să-i pună o mână pe sân, iar ea fu cutremurată de intimitatea gestului. Erau căsătoriți. Putea să existe un copil – sau patru – care să-i lege. Era tot ce-și dorise vreodată.

– Te iubesc, spuse ea ușor.

– Bine, murmură el.

Eliza scoase un suspin râzând stânjenită, iar Hugh se ridică în coate, somnoros, cu o expresie satisfăcută pe față.

– Ce o să facem azi?

Ea observă că nu-i răspunse la declarație, dar o lăsă baltă. Astfel de lucruri erau greu de spus pentru bărbați, iar Hugh își demonstrase din plin afecțiunea.

– Când a fost casa asta zugrăvită ultima dată?

El rămase nemișcat.

– Zugrăvită? Habar n-am.

Eliza încuviință din cap. Casa era întunecată și învechită. Era mai veche și mai mică decât casa tatălui ei și nu avea nici avantajul de a fi pe vreo colină, deasupra unui râu în plină lumină a soarelui. Însă nu exista nici un motiv să se păstreze stilul de acum cincizeci de ani.

– Vreau să vorbesc cu mama ta. Este o doamnă foarte elegantă și mă gândesc că poate nu are timp sau nici interes pentru zugrăvit. Pentru că salonul este sumbru, iar camera asta ar băga pe oricine într-o stare de depresie.

– Ah! Hugh se rostogoli de pe ea și se uită fix în tavan, trecându-și degetele alene prin părul ei, care era răsfirat sălbatic pe perne. Tatălui meu nu-i plăcea la Londra, așa că veneam rar înainte de sesiunea parlamentară. Casa a fost lăsată în acești ultimi ani de izbeliște și cu siguranță are nevoie de o împrospătare.

– Da! Ea veni nerăbdătoare mai aproape, lăsându-și obrazul pe umărul lui. Atunci mama ta n-ar considera că este o ofensă dacă o invit să facem schimbări împreună?

Degetele lui făcură o pauză.

– Sper că nu. Tu ești stăpâna casei acum, Eliza.

Eliza știa asta.

– Dar nu vreau să o insult. Eu... eu nu-mi aduc aminte deloc de mama și mi-ar plăcea să mă iubească.

Hugh își trase brațul de sub ea și se ridică, legănându-și picioarele la podea.

– Nu o să opună dacă vrei să redecorezi.

El se ridică și își puse halatul. Eliza strânse așternuturile la piept, mută de dezamăgire.

– Am unele probleme de rezolvat azi, dar o să mă întorc la cină.

– Desigur, murmură ea, dar el se îndrepta deja spre garderobă.

Ușa se închise în spatele lui, iar ea se întrebă ce anume spusese greșit.

Hugh se spălă și se îmbrăcă, apoi îl trimise pe Bernard să-l ia pe Willy din bucătărie pentru Eliza. Mamei lui nu-i plăceau câinii, iar Edith era speriată de ei, dar soția lui merita să aibă animalul de companie cu ea.

Într-un cotlon al minții știa că trebuia să stea acasă ca să ajute la netezirea drumului miresei lui spre inima familiei, iar Eliza

îi sugerase calea perfectă prin care să o facă. Când ajunseseră la Londra, mama lui își dorise, desigur, să arunce draperiile prăfuite din salon și să cumpere mobilier nou, dar Hugh se împotrivise pentru că nu putea să plătească, dar acum existau mulți bani de cheltuit pentru casă. Mama lui avea să fie încântată să aibă o noră care nu voia numai să redecoreze, dar avea și fonduri și gust ca o să facă. Tot ce trebuia era să caute modul potrivit să-i spună mamei lui despre planul Elizei, și cele două femei aveau să facă asta bucuroase.

Dar obiectivul lui principal în acea zi, lucrul pe care trebuia să-l facă înainte de orice altceva, era să repare fisura cu Livingston și Benwick. Trebuia să-și păstreze cumpătul, bineînțeles, și să nu reacționeze la orice urmă de dispreț pe care Benwick putea să o afișeze când venea vorba de Eliza. Dacă Edith nu ar fi fost îndrăgostită nebunește de Benwick, nici nu s-ar fi deranjat, dar dintre toate lucrurile pe care le făcuse pentru a le proteja și a avea grijă de surorile lui, acela putea fi cel mai important. Pentru Edith, putea să-și țină gura.

Calmul lui primi o lovitură directă când coborî scările și îl văzu pe Edward Cross. Individul tocmai intrase – majordomul încă îi ținea pălăria și pelerina –, iar când îl văzu pe Hugh pe scări, zâmbi batjocoritor. Nu era cu putință să nu-și arate instinctiv dușmănia.

– Bună dimineața, Lord Hastings, spuse Cross cu un zâmbet larg.

– Domnule Cross. Hugh înclină capul. Nu te așteptam.

Cross ridică o sprânceană.

– Nu? Dar suntem o familie acum.

Ultima urmă de răbdare se risipi ca fumul.

– Hai, atunci, spuse el cu răceală.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre biroul lui.

– Nu-i nevoie să fii furios, zise Cross când ușa fu închisă. Ți-am adus un cadou de nuntă.

El scoase un pachet din buzunar și i-l întinse.

Hugh știu ce era chiar înainte de a-l deschide. Bilete la ordin, ipoteci și chitanțe, pe toate notate *plătit integral*. Vederea semnăturii tatălui lui trezi în el un iureș de furie și de suferință care aproape rivaliza cu ceea ce simțise când îl văzuse pe Edward Cross.

– Mulțumesc, spuse el rigid.

– Așa cum ne-am înțeles. Cross îi zâmbi ușor. I-am anunțat deja pe avocații mei și i-am instruit să plătească restul fondurilor din zestrea Elizei.

Era exact cum se înțeleseseră – amândoi onoraseră înțelegerea făcută cu mai puțin de o lună înainte. Cu doar câteva cuvinte spuse cu o zi în urmă, el ajunsese de la aproape falit și înglodat în datorii la bogat și prosper, cu perspectiva unor bogății uriașe pe viitor. Datoriile lui erau plătite și conturile lui urmau să se umple curând cu alte 40 000 de lire. Și totuși Hugh se simțea gol, ca și cum câștigase o victorie cu un preț prea mare.

Ușor, el împături documentele și le puse în sertar. Se întoarse cu fața spre cu socrul lui și își înăbuși furia.

– Domnule Cross, spuse el, poți să o vizitezi pe Eliza oricând dorești. Ești bine-venit aici atât timp cât ea o să te primească.

– Ce generos, remarcă bărbatul, încă zâmbind.

– Afacerea noastră oricum este încheiată. Încă de la prima noastră discuție, mi s-a amintit în repetate rânduri și în mod constant că nu ești un om sincer și că ai dușmani.

– Fiecare bărbat are dușmani. Îndrăznesc să spun că există cineva care urăște locul și puterea ta în lume.

Cross își încrucișă brațele la piept.

Hugh trase aer în piept, ținându-și cumpătul în frâu.

– Ce s-a întâmplat între tine și vicontele de Livingston?

Cross arăta ușor surprins.

– Nimic important. Am avut niște afaceri miniere.

– Pretinde că l-ai înșelat.

– Chiar așa? Cross ridică un umăr. Este un dobitoc. Credea că fiecare investiție pe care o făcea se tripla. După cum s-a dovedit, a greșit.

Și Hugh credea că Livingston era un dobitoc, dar era prea mult ca să spere că socrul lui avea să mărturisească unele ticăloșii pe care Hugh să-l convingă să le îndrepte.

– Nu pari îngrijorat pentru că ești numit escroc.

– Nu de cei asemenea lui Livingston, zise Cross cu un dispreț glacial.

Cei asemenea lui Livingston, care avea să fie – Doamne ajută! – socrul lui Edith, dacă Hugh reușea să-l convingă să ignore faptul că Edward Cross era socrul *lui*.

– Cei *asemenea lui Livingston* formează societatea în care trăiesc eu. Nu sunt atât de nepăsător în ce privește opiniile lor.

Cross îl privi pentru o clipă.

– N-aș putea să fac nimic ca să câștig opinia bună a lui Livingston. Chiar dacă profita de pe urma asocierii noastre, tot ar fi gândit că eu sunt un individ comun, vulgar, nepotrivit să intru în societatea lui. Poate că asta ai crezut și tu, milord.

– Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la tine înainte să dai buzna în viața mea și să mă constrângi.

Cross râse batjocoritor.

– Și n-a ieșit prea rău pentru tine.

Hugh ura faptul că bărbatul avea dreptate.

– Sper să se termine bine, întrucât partea mea de învoială este pentru restul vieții.

Zâmbetul batjocoritor al celuilalt bărbat dispăru.

– Ce vrei să spui?

Adevărat. Individul nu era subtil, așa că nici Hugh nu trebuia să fie.

– Aș prefera să nu te văd prea des... dacă trebuie neapărat să te văd.

Cross păru oarecum amuzat de cuvintele lui.

– Ah... Pot s-o vizitez doar pe Eliza.

Hugh înclină capul.

– Ar fi cel mai bine dacă ai trimite vorbă înainte de vizită.

– Vrei ca nimic să nu fie întinat de vizita mea? Cross chicoti. Cum o să explici asta soției tale?

– Nu am de gând s-o fac, spuse Hugh. O să aranjez pur și simplu să fiu altundeva, ca tu și ea să puteți conversa în tihnă, fără să fiți deranjați.

Și, mult mai important, putea distrage atenția mamei și surorilor lui. Ele erau politicoase cu Eliza, dar îl priveau pe domnul Cross ca pe un ticălos. Dacă Benwick o părăsea pe Edith din cauza lui, avea să se iște un război civil în casă.

Gura lui Cross se strânse într-o linie aspră.

– Cum rămâne cu copiii?

Hugh își înăbuși instinctul de a refuza.

– O să ne ocupăm de asta dacă este necesar.

– Atunci mă aștept să-mi văd nepoții, zise Cross.

Hugh șovăi, apoi încuviință din cap. Se aștepta să aibă un moștenitor sau, cu puțin noroc, mai mulți. Eliza avea să fie o mamă iubitoare. Dar să fie al naibii dacă tatăl ei urma să aibă vreo influență

asupra copiilor lui! Individul putea să-i vadă și să se joace cu ei, dar nu mai mult.

Pentru moment, rămaseră încremeniți într-o luptă tăcută, privindu-se dușmănos unul pe altul. În cele din urmă, Cross cedă; zâmbetul lui curios îi reapăru și făcu o plecăciune adâncă.

– Cum dorești, milord.

– Domnule Cross. Hugh făcu o pauză, alegându-și cu grijă cuvintele. Nu-mi doresc să fim dușmani. Eliza este soția mea acum, ceea ce înseamnă că suntem o familie. Ieri am jurat în fața lui Dumnezeu să o protejez și să o onorez, și o să respect acest jurământ. Dar îmi displac amestecul tău în afacerile mele și manipularea acțiunilor mele și nu pot să mă conving că îmi ești prieten.

– Nu, acceptă celălalt bărbat. Înțeleg. Eu n-am făcut târgul pentru a fi prieteni, am negociat pentru un soț bun pentru fiica mea. Atât timp cât faci cum ai spus, nu avem nimic de împărțit. O să te scutesc de prezența mea, dacă vrei, și nu o să-ți umbresc numele în fața Elizei.

Hugh încuviință o dată din cap.

– Dar Hastings... Dacă *nu* ești un soț bun – ține bine minte asta –, nu sunt prietenul tău și nu există limită până unde pot merge pentru fata mea.

Cross își luă rămas-bun fără nici o expresie pe chip. Făcu o plecăciune și plecă.

Capitolul 18

Campania Elizei de a le cuceri pe noua ei soacră și pe cumnatele ei nu porni cu dreptul.

Nedorind să pară mândră sau indiferentă, se trezi și coborî la micul dejun. La ușă, reuși să audă murmurul unei conversații, chiar râsete. Își apăsă mâinile tremurânde pe fustă, ridică bărbia și intră cu un zâmbet strălucitor.

– Bună dimineața.

În afară de o lingură scăpată de Henrietta, în cameră se așternu tăcerea. Lady Hastings arăta surprinsă, Henrietta neliniștită, iar Edith se ridică brusc și se duse spre servantă, întorcându-se cu spatele la Eliza.

– Sper că nu deranjez, adăugă Eliza, încercând, dar nereușind să-și păstreze vocea calmă.

– Nicidecum, draga mea. Desigur că ești bine-venită. Văduva se uită la servitor. Geoffrey, pregătește o farfurie pentru Lady Hastings.

Eliza își înăbuși impulsul de a spune că putea să-și ia singură farfuria. Se așeză pe un scaun gol lângă soacra ei.

– Ce porțelan minunat, spuse ea când lacheul îi aduse farfuria. Mulțumesc, Geoffrey.

Tăcerea pluti în încăpere. Eliza încercă să își studieze noua familie, sperând să găsească o modalitate de a le câștiga. Nu era sigură dacă ele erau atât de reținute; le auzise râzând și discutând înainte ca ea să intre, iar Hugh vorbea despre surorile lui cu afecțiune. Poate că era pur și simplu vorba despre prezența unui străin în casă, la masa lor, dar nu păreau atât de formale.

Credea că avea cea mai bună șansă cu văduva, care fusese grațioasă și amabilă, deși rezervată față de ea până acum. Femeia mai în vârstă încă era frumoasă și îmbrăcată la modă. Dungile argintii din părul ei blond erau vizibile doar de aproape. Era subțire și delicată – o lady adevărată. Henrietta, sora mai mică, avea ochii negri

și părul lui Hugh, dar Edith, blondă cu ochii albaștri, era frumusețea familiei.

– Vreau să-mi cer scuze pentru Willy, spuse ea. Nu vreau să deranjeze pe nimeni.

Văduva zâmbi ușor.

– Ce drăguț din partea ta. Nimeni nu m-a prevenit, așa că m-a speriat.

– Este un câine bun, adăugă iute Eliza. Era obișnuit să se joace în grădină acasă, la tatăl meu, dar este instruit să se poarte frumos și în casă.

Un tacâm lovi porțelanul chinezesc. Eliza ridică privirea și văzu cum Edith, palidă la față, se uită lung la ea.

– Ai adus un câine?

– Serios? comentă Henrietta cu mult entuziasm în glas.

– Da.

Eliza zâmbi spre fată, încântată că reușise să stârnească o reacție pozitivă.

Edith aruncă o privire disperată spre mama ei înainte de a se uita din nou în farfurie. Expresia încântată a Henriettei se risipi, iar fata se uită în altă parte. Eliza nu știa ce să spună, așa că rămase acolo și își bău ceaiul, în tăcere și intimidată.

După micul dejun, îl scoase pe Willy la o plimbare lungă. Nu era la fel ca în Greenwich, dar Green Park era în apropiere și o luară pe un drum întortocheat într-acolo. Eliza își dădu seama că putea să se plimbe mai des cu Georgiana acum, iar inima ei se simți mai ușoară până când se întoarse acasă.

Doar ce intră, își pierdu buna dispoziție. Casa era cu fața spre piață, cu vedere la copaci, iarbă și soare, dar părea în permanență cufundată în umbră. Camerele din față erau întunecate și mohorâte. Eliza își aminti să nu fie răsfățată, în timp ce își dădea jos pelerina și îl duse pe Willy în camera de zi. Avea să o invite pe Georgiana cât de repede posibil. Vederea unei prietene o putea ajuta peste măsură.

Scrise un bilet și puse să fie trimis. În casă era liniște.

– Unde este Lady Hastings? îl întrebă pe majordom.

– Este plecată cu Lady Edith, doamnă, răspunse Wilkins.

– Înțeleg.

În impas, Eliza se întoarse în camera de zi. Willy se uită în sus la ea și lătră. Eliza se lăsă pe podea, iar câinele îi sări în brațe, lăsându-și capul pe brațul ei. Ea zâmbi și îl scărpină între urechi.

– Bun băiat, îi spuse. Ce m-aș face eu fără tine?

O bătaie în ușă o făcu să privească în sus. Henrietta se uită în jurul ei.

– Este câinele tău?

Eliza se ridică de pe podea.

– Da! Intră, este foarte prietenos. Willy, șezi, îi spuse ea hotărâtă câinelui.

Dând din coadă, Willy se așeză la picioarele ei. Henrietta intră cu un zâmbet nervos pe față.

– Ce ar trebui să fac?

– Ține doar mâna întinsă și lasă-l să o adulmece.

Eliza își ținu respirația, în timp ce cumnata ei veni mai aproape, cu privirea ațintită spre Willy. Henrietta întinse mâna, iar Willy, slavă Cerului, rămase liniștit pe podea. Adulmecă mâna întinsă, îi linse degetele, apoi se lăsă pe spate și se uită la ea încurajator.

– Este foarte blând, spuse Henrietta încântată și uimită.

– Faci exact ce trebuie. Eliza zâmbi fericită și ușurată. Ai vrea să-l mângâi?

– Oh, da!

– Willy, jos, ordonă Eliza. Câinele se aruncă pe burtă, dar ochii lui negri rămaseră ațintiți spre Henrietta. Continuă, o încurajă ea.

Henrietta se lăsă pe canapea și mângâie câinele pe cap, apoi își trecu degetele prin blana din jurul gâtului.

– Este foarte moale.

– Îi place mult când îl scarpini după urechea stângă.

Fata făcu întocmai, cu un zâmbet surprins pe chip, în timp ce Willy se rostogoli și scoase un oftat de plăcere.

– Îți plac câinii? se aventură Eliza.

Se așeză pe un scaun, lângă canapea.

Încă mângâindu-l pe Willy, Henrietta râse.

– Cred că da. Noi n-am avut niciodată câini. Mamei nu-i plac, iar lui Edith îi este frică de ei.

Își scufundă degetele în blana lui Willy, iar el răspunse întinzându-se peste picioarele ei.

– Sper ca nimănui să nu-i fie frică de Willy, rosti Eliza. Este foarte prietenos.

Încercă să nu lase teama să-i coloreze glasul. Nu i-ar fi plăcut să aleagă între câinele ei, soacră și cumnate.

– Oh, este!

Toată șovăială dispăruse din vocea Henriettei, cuprinsă de încântare.

– De ce îi este frică lui Edith de câini?

Asta nu explica dușmănia lui Edith față de ea, dar Eliza voia cu disperare să o înțeleagă.

Henrietta făcu o grimasă.

– Un câine mare a doborât-o la pământ și a mușcat-o când era copil. După asta, țipa de frică ori de câte ori un câine venea lângă ea, ceea ce a neliniștit-o pe mama, așa că tatăl nostru a interzis toți câinii de pe moșie. Câinii de vânătoare erau ținuți la un vecin.

– Ce înfricoșător! Eliza o înțelegea. Willy nu este așa de mare să o dea jos. Sper să-l îndrăgească.

Henrietta își dădu ochii peste cap.

– Edith nu se răzgândește ușor. Ei deja nu-i place...

Ea se opri brusc, iar Eliza avu o presimțire teribilă că fata se pregătise să spună *de tine*.

Atitudinea lui Edith era prea rece ca să fie doar rezervată.

– Sunt atât de bucuroasă că ai venit să-l cunoști! Eliza se aplecă și își trecu degetele prin blana negru cu alb a lui Willy, mângâindu-l pe burtică, unde îi plăcea. O să fie prietenul tău pentru totdeauna dacă îl hrănești cu o bucată de șuncă.

– Serios? Henrietta zâmbi. O să încerc.

– Ți-ar plăcea să te plimbi cu el și cu mine mai târziu? Am descoperit Green Park de dimineață, iar Willy a fost încântat.

Henrietta își mușcă buza. Își puse mâna înapoi în poală.

– Poate.

Risca dacă insista. Eliza sări pe picioare.

– Ai vrea să-l vezi cum face giumbușlucuri?

Așa cum sperase, fata se însufleți.

– Oh, da!

După ce ceru niște brânză, una dintre bunătățile preferate ale lui Willy, Eliza îl puse să facă toate giumbușlucurile. Stătea pe picioarele din spate, se rostogolea, găsea și aducea batista Elizei după ce ea o ascundea sub o pernuță. Îl îndemnă chiar să sară peste canapea și să se târască pe sub ea, ceea ce o făcu pe Henrietta să aplaude încântată. Willy veni și își odihni capul pe genunchiul fetei, cu limba scoasă, iar Eliza îl hrăni repede cu o bucată de brânză.

– Hugh spune că o să-ți faci debutul anul viitor.

Eliza căuta un subiect sigur de conversație.

Spre ușurarea Elizei, Henrietta zâmbi și încuviință din cap cu nerăbdare.

– Abia aștept! Edith mi-a tot povestit despre balurile și petrecerile la care a mers. Mi-a promis că o să fie însoțitoarea mea în sezonul următor, alături de mama. Am început să visez la rochia de debut la curte, iar Hugh spune că ăsta este un semn că o să calc pe trenă sau o să fac ceva la fel de umilitor.

– Nu, declară Eliza. Sunt sigură că n-o să faci.

Henrietta chicoti.

– Sper că nu! Hugh poate să te tachineze îngrozitor de tare. După ce a spus asta, i-am zis că o să-l oblig să exerseze totul cu mine.

– Înțeleg că sora ta o să se mărite în curând, îndrăzni să spună Eliza. Ce minunat pentru ea!

Poate că reușea să ajute cu organizarea nunții lui Edith și împărtășirea acelei emoții.

Ceva se schimbă pe chipul Henriettei, de parcă își aminti ceva neplăcut.

– Da. Fata își drese glasul. Ar trebui să merg să răspund la scrisoarea prietenei mele, Cecily. Este acasă, în Cornwall.

– Locuiește aproape de Rosemere?

– Da. Henrietta se uită la Willy, care era întins pe podea și rodea un băț pe care îl adusese cumva înăuntru. Mulțumesc că m-ai lăsat să-l mângâi.

– Desigur, oricând, spuse ea, dar Henrietta era deja în picioare și ieși pe ușă.

Eliza îl privi neajutorată pe Willy. El se rostogoli cu burta în sus.

– Ce-am făcut? murmură ea, scărpinându-l.

Trebuia să-l întrebe pe Hugh și spera ca el să-i răspundă.

Cu un oftat, ea se uită în jur prin camera de zi. Era mică, cu pereții în culoarea cositorului decolați, podeaua zgâriată sub un covor întunecat. Mobilierul avea nevoie de tapițerie nouă, iar decorațiunile erau aproape inexistente. Să facă un plan ca să îmbunătățească situația era singurul lucru pe care putea să-l facă deocamdată. Se duse să-și ia caietul de schițe și se apucă de treabă.

Capitolul 19

Hugh reuși să-l găsească pe Reginald Benwick la clubul lui și îl forță să intre într-o cameră privată. Își stăpâni mândria și își ceru scuze că-l jignise pe Lord Livingston, dar sublinie că nu putea anula căsătoria. Întrebă ce putea să facă pentru a îndrepta greșeala, având în vedere că nu putea și nu voia să-și repudieze soția.

– Dar asta este problema, susținu Benwick. *Ea* este problema.

– Ea nu este tatăl ei, repetă Hugh. Ce treabă are alegerea soției mele cu sentimentele tale pentru Edith?

Benwick se uită în altă parte.

– Știi că nu este așa de simplu.

– Adevărat.

Respectul lui pentru tânăr scăzuse foarte mult, dar peste noapte își amintise că probabil Benwick încă era dependent de tatăl lui. Furia lui Livingston era cea care îl mâna pe fiul lui, dar dacă le oferea ce trebuia, Benwick avea să se calmeze și să își amintească faptul că fusese nerăbdător să se însoare cu Edith. Cu stimulentul potrivit, nu avea să mai vorbească despre ideea de a o părăsi.

– Înțeleg. Am descoperit recent că cele 10 000 de lire pe care tatăl meu le avea pentru ea reprezintă o zestre modestă pentru fiica contelui de Hastings. 3 000 sau 4 000 în plus ar fi mai potrivite pentru statutul ei.

Benwick șovăi. Se încruntă ușor.

– Oricine o să se însoare cu sora mea o să fie un om norocos, insistă Hugh. Este frumoasă, fermecătoare și inteligentă. Știi asta. Are o inimă iubitoare și o să fie o soție devotată și loială.

Încruntarea se transformă într-o privire mânioasă.

– Cross este un hoț.

Hugh voia să-l strângă de gât pe Benwick.

– Nimeni nu vrea să se însoare cu Cross. Dar gândește-te cum o să te simți să o vezi pe Edith la brațul altui bărbat sau dansând cu el.

Cât o să doară să ți-o imaginezi zâmbindu-i altui bărbat, să știi că o să fie însărcinată cu copilul altuia, nu al tău.

Benwick se frământa cu ochii închiși. Hugh simți o licărire de speranță – bărbatul șovăia.

– O să detest asta, spuse el cu voce îngroșată. Da nu pot să-l oblig pe tatăl meu să aibă vreo legătură cu Edward Cross. Îl privi sfidător pe Hugh. Aproape că l-a distrus pe tatăl meu... Știi asta, Hastings? A provocat necazuri mari familiei mele.

– Toți facem investiții mai puțin înțelepte din când în când, încercă Hugh să argumenteze, dar Benwick clătină din cap, redevenind hotărât.

– A fost mai mult decât neînțelept. Cross a aranjat ca banii tatălui meu să fie investiți, apoi l-a păcălit. Ar trebui să fie în închisoare, nu să-și vadă fiica măritată cu un conte. Aproape că scuipă ultimele cuvinte. Ai băgat o viperă în casa ta, domnule. Țin foarte mult la Lady Edith, dar tatăl meu este neînduplecat. Dacă trebuie să aleg între ea și familia mea, o să fiu alături de familia mea.

– De ce trebuie să alegi? Hugh ridică sprâncenele. Ești bărbat, nu un băiat. Știi că ei nu au nimic împotriva lui Edith. Cu siguranță, meriți să-ți alegi mireasa.

Furia trecu asemenea unui fulger peste fața lui Benwick.

– Mulțumită lui Cross, mariajul meu este la fel de important pentru mine și familia mea. I-am promis tatălui meu jumătate din zestrea lui Edith – a miresei mele – ca să-și plătească datoriile. Privirea lui deveni speculativă. Presupun că, dacă ai fi dispus să-l îndrepți înșelătoria lui Cross, aș putea să mă mai gândesc...

– Poftim?

Hugh se simți ca trăsnit.

– Cross l-a înșelat pe tatăl meu cu 20 000 de lire. Eu îi vreau acum înapoi.

Hugh se lăsă pe spetează și își încrucișă brațele la piept, aparent calm, dar înjurând și înfuriindu-se în sinea lui. Deși se plânsese atât de escroci, se părea că Benwick nu era mai breaz. Totuși... Edith îl iubea. Scrâșnind din dinți, Hugh încuviință din cap.

– Pot să-i fac zestrea 20 000 de lire.

– Nu, jumătatea pe care i-o datorez tatei este de 20 000, replică Benwick. Pentru 40 000, o să trec cu vederea relația ta nefericită.

Hugh se îndreptă de spate într-o indignare ofensată.

– Doar nu vorbești serios.

Benwick ridică bărbia, roșu în obraji, dar cu mâinile tremurânde.

– Foarte serios.

Nu putea să facă așa ceva. I-ar fi rămas numai 10 000 de lire, iar Henrietta își făcea debutul anul următor. Nu era posibil să-i dea unei surori 40 000 de lire și celeilalte doar 10 000, iar el, soția și mama lui să rămână fără nimic.

Îl privi pe Benwick plin de dezgust.

– Deci toată vorbăria ta despre afecțiunea pentru sora mea era lipsită de valoare. Ar fi trebuit să menționezi mai repede că o vedeai doar ca pe o potențială avere. Ți-aș fi arătata imediat ușa și ne-ai fi scutit pe amândoi de o mulțime de probleme.

– Eu țin la Edith! Acum întreaga față a lui Benwick era roșie. Cum îndrăznești, domnule?

– Atunci nu o iubești prea mult, rosti Hugh cu răceală. Treci de la adorație și nerăbdare la declarația că o s-o părăsești, iar acum spui că ai alege familia în locul ei. Dar, pentru generoasa sumă de 40 000 de lire, ai lua-o. Asta nu-i dragoste, domnule Benwick, e o tocmeală de mahala.

– Nu înțelegi. Tu nu trebuie să alegi între a-ți urma inima și loialitatea pentru familia ta! răspunse tânărul. Eu *chiar* o iubesc... *M-aș însura* cu ea, chiar în pofida legăturilor tale. Dar tatăl meu este insistent și nu o să aibă pace până când infracțiunea lui Cross nu o să fie plătită.

Hugh era cât pe ce să-l pocnească în față. Mâna lui era strânsă în pumn, fiind gata să treacă la acțiune. O lovitură puternică, exact în nasul perfect drept al lui Reginald Benwick, l-ar fi făcut să se simtă infinit mai bine. Micul filfizon n-avea nici o idee despre ce vorbea.

– Loialitatea față de familie îți cere să încerci șantajul? Loialitatea față de familie îți cere să rănești o fată dulce și iubitoare? Benwick tresări. Hugh îl privi disprețuitor. Dacă îți vine mintea la cap și vrei o negociere serioasă, știi unde să mă găsești. Până atunci, o zi bună, domnule Benwick.

Trecu pe lângă celălalt bărbat și plecă fără să aștepte un răspuns.

Dar pe stradă realitatea se cutremură din temelii. Edith urma să fie părăsită. Hugh spera ca băiatul să aibă bunul-simț – sau rușinea – să o facă prudent și în privat, dar în lumina comportamentului lui Benwick din ziua aceea, părea puțin probabil. Își apăsă un deget pe frunte. Trebuia să o avertizeze. Chiar dacă avea să-l urască.

Amână cât mai mult posibil, dar în cele din urmă își croi drum înapoi spre acasă. Își dorea să o poată răpi iute pe Eliza în camera lor și să ia cina doar cu ea, apoi să facă dragoste toată noaptea. Își dorea ca Edith să fie cuprinsă în brațe de alt tânăr chiar în noaptea aceea și să-l uite pe Benwick. Poate că aveau să fugă la Rosemere și să scuture praful Londrei de pe hainele lor pentru totdeauna. Existau, cu siguranță, câțiva domni decenți în Cornwall care s-ar fi mulțumit cu o mireasă care avea 10 000 de lire. El avea nevoie de doi, câte unul pentru fiecare soră.

Intră pe coridor și găsi un haos. Willy lătra în timp ce Eliza, în genunchi, îl ținea. Edith era ghemuită pe scări, ținându-se de balustradă, cu fața albă de groază.

– Willy, porunci el. Taci!

Câinele se opri din lătrat auzindu-i vocea, iar Eliza profită ca să-l ia în brațe. Cu o expresie de scuze umile pe chip, ea se grăbi spre capătul holului și dispăru în bucătărie.

Hugh traversă holul și o luă pe Edith în brațe. Tremura ca o frunză în vânt.

– Șșșt, șopti el.

– Făcea prea mult zgomot. Dinții fetei clănțăneau atât de tare, încât el abia reuși să-i audă cuvintele. De ce a trebuit să aducă un câine?

– Ar fi trebuit să te avertizez, îi zise el, mângâind-o pe spate.

Avusese prea multe de care să-și facă griji și nu-i trecuse niciodată prin minte să spună familiei despre Willy. Ele abia toleraseră să le vorbească despre Eliza.

– Oh, Hugh! Ea se uită la el cu lacrimi în ochi. Nu poate să-l ducă înapoi la Greenwich? Doar până când mă mărit cu Reggie și plec din casa asta?

La naiba cu Reginald Benwick!

– O să ne gândim la ceva ca să ținem câinele departe de tine. Aruncă doar o privire spre cealaltă soră, care coborî în fugă scările, palidă și cu ochii larg deschiși. Mama este?

Henrietta încuviință din cap și se grăbi să o cheme. Edith fugi la mama ei, iar Hugh închise ochii, în timp ce umerii surorii lui se cutremurau de suspine tăcute. După câteva momente, văduva îi mângâie părul pe spate și o încurajă să se liniștească.

– Ce s-a întâmplat, scumpo?

Edith se uită la Hugh cu ochii roșii.

– Am fost la Lady Harlow și Millicent, spuse ea numind o vecină care stătea dincolo de piață și pe fiica ei, una dintre prietenele bune ale lui Edith. Am venit acasă, mi-am scos boneta și acel... acel câine m-a atacat!

– Atacat!

Hugh se prinse de nas la auzul exclamației îngrozite a mamei lui.

– Ce a făcut, Edith?

– A fugit pe coridor și a sărit pe mine, spuse ea cu voce tremurândă. Mi-a prins săculețul și a încercat să mi-l scoată de pe braț. A încercat să mă muște.

– Nu a încercat să te muște, zise Eliza. Hugh ridică privirea și o văzu stând în spatele holului, palidă, dar calmă. El n-ar mușca niciodată pe nimeni.

Ochii lui Edith se umplură de lacrimi.

– Ba da! Mi-a mușcat hainele și a lătrat ca un dulău venit din iad.

– Te-a mușcat? întrerupse Hugh.

Dacă acest câine mușcase pe cineva, trebuia să plece, indiferent cât de mult îl iubea Eliza.

– A încercat!

– Îmi pare foarte rău, zise Eliza încet, arătând de parcă stătea să plângă.

– Desigur, dragă, spuse Rose, îmbrățișând-o pe Edith un pic mai tare. Edith a fost mușcată de un câine când era mică. Câinele tău poate că nu a rănit-o, dar ea s-a speriat foarte tare.

– Eu și Eliza o să găsim un mod de a ține câinele departe, Edith, spuse Hugh. Chiar nu ești rănită?

Ea îi aruncă o privire grăitoare, dar clătină din cap. Mama lor o conduse pe Edith la etaj, Henrietta urmându-le tăcută. Hugh se uită la soția lui și întinse o mână.

Eliza veni spre el fără nici un cuvânt. El o împinse în salonul de zi și închise ușa înainte să o strângă în brațe. Ea se cutremură și se agăță de haina lui, iar el își dădu seama că și ea se speriase.

– Willy nu a încercat s-o muște, repetă cu vocea înăbușită în pieptul lui. Săculețul ei i-a atras atenția.

Se dădu înapoi și îi arătă săculețul lui Edith, un lucru mic, frivol, din brocart albastru cu franjuri în partea de jos și un talisman atârnat de șnur. Câțiva franjuri fuseseră rupți de dinții doritori ai lui Willy.

– Asta nu justifică gestul.

Eliza deschise gura indignată.

– Sigur că nu! A fost un câine foarte rău! Am vrut doar să demonstrez că n-a încercat să o muște și că nu a atacat-o! El voia doar asta, spuse Eliza legănând săculețul în aer.

Hugh oftă.

– Știu.

El se trânti pe canapea și își rezemă coatele pe genunchi. Eliza rămase nemișcată o clipă, cu pumnii încleștați pe săculeț, apoi veni și se așeză alături de el. Își puse brațele în jurul gâtului lui. Hugh întoarse capul ca să stea cu obrazul pe pieptul ei generos și gemu de plăcere, în timp ce ea își trecu ușor degetele prin părul lui.

– Ce s-a întâmplat azi? murmură ea. Ești supărat.

Fără să deschidă ochii, el zâmbi.

– Cum îți dai seama?

Ea râse, părând rușinată.

– Pur și simplu. Îmi pare atât de rău că Willy a înrăutățit lucrurile! Nu știam că ușa nu avea zăvorul pus, iar el a ieșit pe neașteptate.

– Ar fi trebuit să o previn pe Edith, iar ție să-ți explic că Willy trebuie ținut departe de ea.

– Nu l-am lăsat să alerge ca un nebun. Henrietta mi-a spus că pe Edith a mușcat-o un câine mare când era copil.

El oftă din nou de plăcere. Eliza își cufundă vârfurile degetelor în mușchii încordați de la ceafă, iar el se simți divin.

– Ea ți-a spus asta?

– Ah... da. A venit mai devreme să-l întâlnească pe Willy. Henriettei îi plac câinii, doar că pur și simplu nu a fost în preajma vreunuia. A văzut că e bine-crescut.

– Trebuia să se fi comportat mai bine când mama și Edith erau în preajmă.

– De ce nu-i plac mamei tale câinii? întrebă ea încet.

El simți cum ea își apasă buzele ușor pe tâmpla lui.

Hugh își se trase înapoi și o privi. Erau atât de multă grijă și compasiune pe chipul ei!

– Pentru ce i s-a întâmplat lui Edith. Câinele care a mușcat-o i-a lăsat o rană pe picior, nu una mare, dar mama a fost îngrozită. Edith putea să facă infecție.

– Iar din cauza asta tatăl tău a alungat toți câinii de pe moșie, murmură Eliza. Ce părinte n-ar face asta?

El era ușor surprins.

– Henrietta ți-a spus și asta, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

– Nu suport ideea de a-l alunga pe Willy, dar există un băiat care lucrează la grajdurile tatălui meu, fiul grăjdarului-șef. Se poartă foarte bine cu câinii, în special cu Willy. Dacă îi scriu tatei și îl rog, sunt convinsă că l-ar lăsa să vină la noi și să se ocupe de Willy ca să nu ne deranjeze, încheie ea un pic nesigură.

Sprâncenele lui Hugh se arcuiră.

– Sunt de acord. Este o ideea foarte inteligentă, Lady Hastings.

Ea zâmbi de fericire drept răspuns.

– Vreau foarte mult să mă îndrăgească surorile tale. Nici Willy nu o să-mi stea în cale. Și după ce se căsătorește Edith, Angus poate să se întoarcă la Greenwich dacă nu mai avem nevoie de el.

Cuvintele se revărsară ca o găleată de apă cu gheață peste fața lui. Hugh o trase mai aproape și își coborî fața pe pieptul ei. Rochia aceea oferea o priveliște splendidă a sânilor ei, iar el o sărută apăsat acolo, exact pe inimă. Petrecuse prea mult timp în ziua aceea gândindu-se la mariajul lui Edith, care se terminase înainte de a începe, și nu se gândise la propria lui căsnicie, care mergea din ce în ce mai bine cu fiecare zi.

– Destul cu toate astea, spuse el. Ai petrecut ceva vreme azi gândind la modurile în care să-l ții ocupat pe soțul tău?

– Hm. Ea își arcui spatele, în timp ce el își plimbă limba pe pielea ei. Am lucrat la un plan de redecorare a acestei camere. Sper să-l arăt în curând mamei tale.

Hugh scoase un murmur de aprobare. Eliza putea să redecoreze toată casa dacă făcea pace cu mama lui. El strecură o mână ca să-i cuprindă sânul.

– Poate că ar trebui *să începi* să te gândești la soțul tău?

Mâinile ei erau încurcate în părul lui. Se mișcă astfel încât să-l încalece, ca el să fie mai aproape de sânii ei.

– Mă gândesc la el toată ziua, spuse ea cu sufletul la gură. Trebuie să-mi distrag atenția cu tapițeria și materialele pentru draperii ca să mă abțin să nu tânjesc după el.

Hugh râse gutural. Era surprinzător cât de mult o dorea, cât de amețitor era că o avea în poala lui, legănându-se înainte și înapoi fără nici un fel de inhibiție.

– Tu te-ai gândit la mine? șopti ea, cu mâini calde și iubitoare pe gâtul lui.

– Da. În acea clipă, nu se putea gândi decât la ea. Cu un dor înflăcărat.

– Atunci lasă-mă să-ți alin dorul.

Mâna ei alunecă în jos peste pieptul lui și trase de nasturii de la pantaloni.

Hugh își ținu respirația.

– Lady Hastings, reuși el să mai spună. Unde ai învățat comportamentul ăsta?

Ea se înroși.

– Mi-a spus Sophie. Îți place?

Drept răspuns, el îi ridică fustele și făcu dragoste cu ea exact acolo, pe canapea, ținând-o călare pe genunchii lui, și îi arătă cum să-l satisfacă. O făcea puternic și repede și avea să se termine în curând, dar în timp ce ea tremura în brațele lui, Hugh o strânse la piept și avu un singur gând.

Ce noroc chior să se însoare cu ea!

Capitolul 20

Eliza se duse hotărâtă să ia micul dejun.

La fel ca prima dată, auzi voci în camera de mic dejun. La fel, intră cu un zâmbet pe față.

– Bună dimineața, zise ea, de astă dată fără șovăială.

Acum aparținea acelui loc. Era contesa de Hastings, chiar dacă nu se obișnuise cu asta în cele câteva zile de la nunta ei, dar își aminti ce îi spusese Sophie odată: „Toți o să creadă în poziția ta dacă tu crezi".

În acea zi, credea că înțelese dușmănia de pe fața lui Edith. Henrietta îi oferi un zâmbet timid, ceea ce era un progres, iar Lady Hastings înclină capul.

– Buna dimineața, dragă.

Eliza își ocupă locul la marginea mesei și se întoarse direct spre Edith.

– Vreau să-mi cer scuze din nou pentru câinele meu, spuse ea cu sinceritate. Nu încerca să te muște, doar să-ți ia săculețul. Asta nu-i o scuză, adăugă ea în timp ce expresia lui Edith deveni ostilă. A fost o greșeală din partea lui, iar eu te asigur că nu este un pericol pentru nimeni. Doar pentru săculețele de care atârnă lucruri fascinante.

Henrietta își înăbuși un zâmbet, iar asta îi mai ridică moralul Elizei.

– Vreau să știi că intenționez să-l țin pe Willy departe de tine, îi spuse lui Edith.

– Cum? întrebă fata rigidă. O să-l trimiți înapoi la Greenwich?

– Nu, l-am rugat pe tatăl meu să-l trimită pe Angus, un băiat de la grajduri de acolo care este foarte bun cu Willy. O să fie treaba lui să aibă grijă de câine. Ea se uită la văduvă. Am vorbit cu bucătăreasa, doamna Greene, și cu Wilkins despre asta. Willy o să doarmă la mine în cameră, iar Angus o să stea în vechea cameră a copiilor, unde poate să-l hrănească ușor și fără să deranjeze pe nimeni.

Femeia mai în vârstă o privi în treacăt pe Edith, cu sprâncenele arcuite. Edith își lăsă privirea în farfurie și murmură:

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, strigă Eliza ușurată. Noi suntem surori acum, Edith.

Dar greși când spuse asta. Edith își încordă spatele și încuviință slab din cap fără să întâlnească privirea insistentă a Elizei.

Ea își înăbuși impulsul de frustrare. Voia atât de mult să fie cordială, dacă nu prietenoasă cu Edith, și habar n-avea cu ce greșea. Se părea că trebuia să fie răbdătoare.

– Lady Hastings. Ea se întoarse spre soacra ei. Hugh mi-a spus că această casă n-a fost zugrăvită de ceva timp.

Chipul celeilalte femei încremeni.

– Nu, murmură ea.

– Mi-a zis că au fost chiriași în ultimii ani, când familia voastră nu venea în Londra. Eliza își păstră vocea calmă și înțelegătoare. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o supere pe văduvă. Presupun că locuința s-a degradat în acel timp.

– Oh, da! interveni Henrietta. Mama tot vorbea de înlocuirea covorului din salon. Se pare că a vărsat cineva cenușă fierbinte.

– Hastings nu și-a dat acordul pentru covoare noi, spuse mama lor privind-o îngrijorată pe fiica ei.

Eliza era pregătită pentru asta. Știa deja răspunsul lui – îl întrebase pe Hugh din nou noaptea trecută dacă putea să cumpere covoare noi și draperii. „Orice dorești", îi spusese el.

– Poate dacă îl rugăm împreună? sugeră ea, cu un zâmbet plin de speranță.

Surâsul contesei fu scurt.

– Poate.

Eliza întinse gem pe pâinea prăjită.

– Mărturisesc că decorațiunile erau lucrurile mele preferate acasă. Am schimbat fiecare cameră din casă, cu excepția biroului tatălui meu, unde îmi era interzis să intervin.

– Oh! Pentru prima dată Lady Hastings dădu dovadă de curiozitate. Tu ai aranjat salonul în care te-ai căsătorit?

– Am ales totul în camera aceea, doamnă.

– Totul? repetă Henrietta uimită. Este o cameră frumoasă!

– Mulțumesc. Mama a murit când aveam trei ani, explică Eliza. Oricând am vrut să decorez o cameră, tatăl meu mi-a dat voie.

– Și camera de zi? întrebă Lady Hastings, aplecându-se în față.

– Și pe aceea.

Femeia mai în vârstă se lăsă pe spate, studiind-o pentru o clipă.

– Ce crezi despre salonul nostru de zi, dragă?

Inima Elizei tresări.

– Nu este o cameră prea luminoasă, așa că m-am gândit la un verde pal sau poate galben. Dar am văzut cel mai frumos brocart violet la Percival și s-ar putea face niște draperii extraordinare. Ar arăta minunat în combinație cu pereții verzi.

Contesa deveni și mai interesată.

– Violet sau lavandă?

– Nici una, nici alta. Ametist. Eliza sorbi ceaiul, încercând să nu pară prea nerăbdătoare. Am făcut câteva schițe. Aș putea să vi le arăt?

Lady Hastings șovăi o clipă.

– Da, draga mea. Aș vrea să le văd.

Aceea era a doua victorie.

A treia veni mai târziu. Lady Hastings ieșise să ajusteze o rochie, iar Edith dispăruse. Eliza ciocăni la ușa Henriettei, ținându-și respirația.

– Henrietta, am nevoie disperată de ajutorul tău, spuse ea când fata deschise ușa. Pot să intru?

Încet, fata o lăsă în cameră, cu ochii zburând pe coridor, de parcă îi era teamă că le vedea cineva vorbind. Eliza avu o presimțire că fata o căuta pe Edith.

– Ce este?

– Mă simt groaznic în legătura cu asta. Eliza îi arătă săculețul lui Edith, cel pe care îl furase Willy cu o zi înainte. Îl cususe, dar dinții lui făcuseră o mică gaură care putea fi cârpită doar distrugând brocartul. Aș vrea să-i dau lui Edith un cadou care să-l înlocuiască, dar nu știu ce gusturi are. Ai putea să vii cu mine pe Bond Street să căutăm ceva?

Henrietta sări în sus.

– Azi?

– Da. Eliza surâse pentru încurajare. Aș vrea să i-l dau în seara asta la cină.

– Ei bine... da. Pentru Edith, adăugă ea repede, ca nu cumva Eliza să creadă că era dorința ei proprie să meargă la cumpărături pe Bond Street.

Plecară puțin mai târziu, cu Mary urmându-le în spate. Henrietta deveni mai vorbăreață de îndată ce ieșiră din casă. Mărturisi că nu vizitau magazinele la fel de mult cât i-ar fi plăcut.

– Edith are nevoie de trusou, desigur, dar mama a șovăit. Bănuiesc că Hugh a certat-o că a cheltuit prea mulți bani.

Eliza știa că tatăl ei îi oferise o zestre enormă, pe care Hugh o avea deja. Totuși, nu voia să facă o problemă din asta.

– Oh, Dumnezeule, nu cred că Hugh ar trebui să plătească pentru asta. Este cadoul meu pentru Edith, să plătesc pentru câinele meu obraznic. O să-mi folosesc banii de buzunar pentru el.

Ea cu greu cheltuia tot ce-i dădea tatăl și încă avea destui.

Intrară în multe magazine, uitându-se la mănuși, bonete, batiste, săculețe, chiar umbrele, fără să găsească ceva care să se potrivească ochiului critic al Elizei. Ea voia ceva nu doar frumos, așa cum spusese Henrietta despre multe bonete și o umbrelă, ci ceva special. Și, în cele din urmă, într-un mic magazin din capătul străzii, găsi un evantai splendid, cu bețișoare de fildeș sculptat, acoperit de dantelă și mătase de un roz pal. Paiete mici străluceau de-a lungul bețișoarelor și se închidea cu o încuietoare de argint gravat.

Henriettei i se tăie răsuflarea de încântare.

– Este frumos.

– Și perfect pentru Edith, care este o zână. Eliza îl deschise ca să studieze cât de delicat era. Crezi că i-ar plăcea?

Privirea lungă a Henriettei zăbovi cu invidie pe evantai.

– Foarte mult.

– Minunat! Eliza îl flutură în fața ei cu un zâmbet satisfăcut. Să-l luăm?

Cumnata încuviință din cap cu nerăbdare, iar Eliza rugă vânzătoarea să-l împacheteze.

– În ce cont, doamnă? întrebă femeia.

– Contele de Hastings, spuse Henrietta înainte ca Eliza să apuce să vorbească. Aceasta este sora mea, contesa de Hastings.

Vânzătoarea făcu ochii mari.

– Desigur, milady.

Eliza oscila între dorința de a se certa cu Henrietta, când ea intenționase să plătească evantaiul cu banii de buzunar, și de a o cuprinde în brațe. *Sora mea* însemna mai mult decât orice pentru ea.

Henrietta veni mai aproape.

– Lasă-l pe Hugh să plătească factura, șopti ea cu un zâmbet diabolic. În plus, nimeni nu plătește cu monede, Eliza.

Bineînțeles. Eliza nu era obișnuită să aibă conturi în toate magazinele din Londra. Vânzătoarea aduse înapoi evantaiul, frumos împachetat, iar ele ieșiră afară la soare.

– Mulțumesc pentru sfat, Henrietta. Sper ca lui Edith să-i placă.

– Este exact pe gustul ei! Ea adoră lucrurile delicate, frumoase... Henrietta se opri din vorbă, căci un domn ieși dintr-un magazin chiar în fața lor. În timp ce-și punea pălăria pe cap, el nu le văzu. Domnule Benwick, spuse Henrietta surprinsă.

El ridică privirea. Era un bărbat frumos, bine îmbrăcat, cu păr șaten ondulat și ochii negri. La vederea Henriettei, se opri, dar când o văzu pe Eliza, încremeni. Henrietta pufni, cu mâna la gură. Pentru o clipă, încremeniră toții – Henrietta șocată, Eliza nesigură, iar domnul Benwick privindu-le fix pe amândouă cu o aroganță crescândă.

– Bună ziua, domnule Benwick, spuse Henrietta șovăitoare. Pot să ți-o prezint pe cumnata mea, Lady Hastings? Eliza, acesta este domnul Reginald Benwick. Logodnicul lui Edith.

Eliza zâmbi și făcu o reverență.

– Îmi pare bine, domnule.

El deschise gura, o privi din nou în treacăt pe Henrietta, apoi se întoarse pe călcâie și plecă fără nici un cuvânt. Eliza simți un gol în stomac. Nu putea să fie de bun augur. Când se uită la fața cumnatei sale, se temu ca fata să nu leșine. Henrietta privea lung spre silueta care se îndepărta, cu buzele și mâinile strânse în pumnii.

– Henrietta. Eliza îi atinse brațul. Henrietta! Hai să nu stăm pe stradă să ne uităm. Pentru că fata nu se mișcă, Eliza își trecu hotărâtă brațul pe după talia ei și o trase, ignorând orice privire curioasă. Vino, îi șopti ea. *Vino,* Henrietta!

Când ajunseră acasă, fata o rupse la fugă pe scări, mormăind o scuză. Eliza se uită spre Mary, care ridică din umeri.

Din fericire, Hugh era acasă. Ea îl găsi în birou, lucrând la registre. La intrarea ei, el ridică privirea.

– Intră, draga mea.

Ea închise ușa.

– Eu și Henrietta abia ne-am întors de la cumpărături pe Bond Street.

El chicoti, continuând să scrie.

– Una dintre activitățile ei preferate.

– Am vrut să iau un cadou pentru Edith, după ce Willy i-a rupt săculețul.

– Ai găsit ceva?

Hugh întoarse pagina și scrise în continuare.

– Da, un evantai de fildeș. Eliza se încruntă. Apoi s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Nu este Edith logodită cu domnul Reginald Benwick?

Râsul lui Hugh se opri brusc. Înălță capul.

– De ce?

– Ne-am întâlnit cu el pe stradă. Henrietta l-a salutat, iar când s-a întors să se uite la noi... Eliza își mușcă buza.

Nu se întâmplase când domnul Benwick se uitase la cumnata ei, ci la *ea*.

– Ce a făcut? Hugh țâșni din scaun și ocoli mesa încruntat. Ce ți-a spus?

Ea se îmbujoră.

– Nimic. Nici un cuvânt. El... s-a întors și a plecat fără vreo încuviințare din cap sau o plecăciune.

Gura lui Hugh se strânse într-o linie severă, și pentru o clipă păru periculos de supărat. Eliza nu-l mai văzuse niciodată așa, dar expresia dispăru imediat. El lovi scaunul și se duse în partea cealaltă a camerei, la fereastră.

– Micul nemernic, spuse el, părând cel mult iritat. Ce lipsă de maniere din partea lui!

– Este vreo problemă cu el și Edith?

– Edith n-a făcut nimic să provoace asta. Benwick este greu de mulțumit.

Eliza își mușcă buza. Bărbatul pretinsese că nu le cunoștea, ceea ce era departe de a fi doar puțin dificil.

– Greu de mulțumit în legătură cu ce?

Hugh nu răspunse. Eliza se întrebă de ce, dar fața lui frumoasă nu trăda nimic.

– Este o poveste complicată și neplăcută, spuse el în cele din urmă, lăsându-se într-un fotoliu de piele uzat. Tatăl lui face vâlvă, iar Benwick e de partea lui.

– Despre contractul de căsătorie?

Eliza îl întrebase pe tatăl ei despre contractul ei de căsătorie după ce Hugh o ceruse de soție. Ea nu dorise ca ei să ajungă să amâne nunta, nu după ce Hugh făcuse dragoste cu ea în foișor; se pregătise

ca să pledeze ca tatăl ei să fie rezonabil, chiar indulgent. Dar Cross râsese și spusese că Hastings era atât de nerăbdător, încât nu exista nici un fel de dezacord. Documentele fuseseră concepute și semnate într-o săptămână.

– Oarecum.

Eliza veni să se așeze pe un fotoliu lângă el.

– Hugh, ce se întâmplă? Cu Edith, cu Henrietta, iar acum cu domnul Benwick. Se pare că... Ea își împreună mâinile. Nu pot să nu observ că de fiecare dată când eu intru în cameră, toată lumea tace.

El se încruntă.

– Tu ai fost doar la cumpărături cu Henrietta. A refuzat să-ți vorbească tot drumul spre Bond Street?

– Nu, dar Edith abia îmi adresează un cuvânt.

– Câinele, îi aminti el.

Eliza îl lovi ușor nerăbdătoare.

– Este mai mult decât Willy, Hugh! De ce s-ar preface domnul Benwick că nu mă cunoaște?

El își puse coatele pe genunchi și își frecă fața cu mâinile.

– Să nu-i spui o vorbă despre asta lui Edith.

Eliza clătină din cap.

– Sigur că nu.

– Benwick vrea mai mulți bani, spuse el cu voce scăzută. Mult mai mult. Simt că ar fi necinstit să nu le dau surorilor mele zestre egală, cererea lui Benwick fiind astfel nerezonabilă.

– Dar tatăl tău n-a pus deoparte zestrea lor?

Hugh încă nu-i întâlni privirea.

– Nu atât de mult cât vrea Benwick. El este... greu de mulțumit.

Oh, Dumnezeule! Eliza se lăsă pe spate în fotoliu. Nu era de mirare.

– Asta te-a făcut să ieși din casă în noaptea nunții noastre? întrebă ea încet.

– Da. El înalță capul ca să se uite la ea. Edith îl iubește. Încerc să ajung la un compromis echitabil, dar mărturisesc că... nu sunt sigur că o merită.

– Nicidecum, murmură Eliza.

O izbucnire de dragoste pentru soțul ei îi umplu pieptul. Hugh fusese atât de nerăbdător să se însoare cu ea, dar nu se certase deloc cu *papa*. Iar acum încerca să salveze logodna lui Edith chiar în fața

cererilor nerușinate care umbreau orice afecțiune pe care domnul Benwick pretindea că o avea pentru Edith. Ea îi atinse mâna.

– Ești un frate extraordinar.

El tresări.

– Edith nu o să creadă așa ceva dacă Benwick o părăsește.

– Nu! Cu siguranță nu ar face așa ceva!

Eliza era înspăimântată.

– Nu știu, Eliza. Dar, te rog, nu spune nimănui nimic. În special lui Edith. Dacă toate eforturile mele cu Benwick dau greș, o să-i spun eu însumi.

– Sigur, murmură ea.

El zâmbi puțin aspru și îi strânse mâna. Eliza era bucuroasă că avusese încredere în ea, chiar în legătură cu o veste atât de tulburătoare.

Dar nu putea să scape de senzația că el încă nu-i spunea totul.

Hugh era un laș și o știa.

Nu numai pentru că nu povestise nimănui despre cerințele lui Benwick. După ce se gândise mai bine, îl însărcinase pe avocatul lui să-l contacteze pe avocatul lui Livingston și să întrebe dacă doreau să continue cu o zestre a lui Edith de 14 000 de lire. Stabilise și o dată-limită, ceea ce lăsa clar de înțeles că permisiunea lui avea să fie reînnoită la o dată ulterioară. Dacă Benwick chiar ținea la ea, realitatea putea să-l scuture bine pe băiat ca să-și vină în fire.

Poate că Benwick jucase pur și simplu la cacealma, cerând ceruse 40 000 de lire. Trebuia să știe că nu era doar era insultător, ci și complet nebunesc să ceară atât de mult. Singurele fete cu o asemenea zestre erau fiice de negustori care făcuseră sume nerușinate de bani din comerț, iar acum erau dornici să-și cumpere intrarea în aristocrație. Fete precum Eliza, pe care Benwick le disprețuia.

Dacă dădea greș, Hugh își jură că avea să-i dea veștile lui Edith cât de ușor cu putință, iar mai apoi tuturor celorlalți. Din moment ce Benwick nu dăduse dovadă de curaj și cu atât mai puțin de afecțiune, Hugh începuse deja să-și contureze discursul. El își dorea doar să fie în stare să spună că făcuse tot posibilul ca Edith să nu mai sufere după acel individ.

Spera că nu trebuia să spună niciodată ceva despre celălalt secret pe care îl ținea ascuns. Eliza observase dușmănia lui Edith, iar acum Benwick se făcuse că nu o cunoștea chiar pe Bond Street. Problema

era că nu știa ce să-i spună soției lui. Nu avea nici o remușcare numindu-i pe Livingston și Benwick snobi și bădărani, dar situația lui Edith era mai greu de explicat. Și dacă Eliza descoperea că Benwick o părăsea pe Edith din cauza ei... Ba, chiar mai rău, dacă descoperea vreodată de ce se însurase el cu ea...

Nici nu voia să se gândească la așa ceva.

Era sigur de un singur lucru, iar acesta era importanța prezentării Elizei în înalta societate înainte ca Livingston să aibă șansa să-i ponegrească numele. El căută prin corespondența stivuită pe o margine a biroului lui – îl scosese la pensie pe secretarul tatălui său și nu mai angajase unul nou din cauza sărăciei – și descoperi multe invitații. I le duse mamei lui, dându-i instrucțiuni să le accepte pe toate, gândindu-se că era mai bine să o facă ea. De îndată ce devenea cunoscută de amfitrioanele Londrei, sarcina aceea avea să-i revină Elizei.

– Cât de multe sunt! exclamă Rose surprinsă.

– Dacă nu vrei să participi, o să merg singur cu ea.

Femeia studie mormanul de invitații.

– Nu. O să merg. Ea o atinse pe cea de deasupra. Nu aș vrea să creadă cineva că-mi este rușine cu mireasa ta.

– Sper că nu îți este, spuse Hugh după o clipă de uimire.

Mama lui puse scrisorile deoparte.

– A fost o mare surpriză pentru mine și presupun că nu ai fost absolut deschis în legătură cu motivele tale, dar nu este treaba mea să fiu indiscretă. Ai dreptul să îți alegi propria soție.

Era cea mai fără tragere de inimă încuviințare pe care o auzise vreodată Hugh.

– Îți mulțumesc, mamă.

Ea ridică privirea la tonul lui sec.

– Nu, nu m-ai înțeles. Este o fată drăguță... Ei bine, nu vreo frumusețe, dar este grijulie, bună și caldă. Când ți-ai manifestat interesul, am fost îngrijorată. Nu pentru Eliza, căci nu o cunoșteam, ci pentru că ea nu făcea parte din cercul nostru, iar societatea nu este întotdeauna primitoare cu străinii.

Nici ea nu o primise prea bine, dar Hugh era recunoscător pentru orice schimbare a sentimentelor ei.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

Mama lui rămase tăcută o clipă.

– Nu pot să spun că un singur lucru. Nu este cum m-am așteptat.

„Eu aș putea să spun același lucru", gândi Hugh cu un amestec de ușurare și de plăcere. Eliza era de departe mai bună decât sperase el că avea să fie. Avea o sensibilitate față de sentimentele celorlalți. Era grijulie și sinceră. Și era de departe mult mai seducătoare decât ar fi crezut prima dată când o întâlnise.

Când Hugh se gândi la doamnele din înalta societate pe care le cunoștea, femeile cu care s-ar fi însurat fără intervenția lui Edward Cross în viața lui, nu reuși să numească una singură care să-l atragă mai mult decât Eliza. Catherine Thayne, cu care sperase mama lui că avea să se însoare, era o frumusețe, dar și o moară stricată care vorbea numai despre ea și despre prietenele ei. Nu putea să și-o închipuie alergând să cumpere un evantai nou pentru Edith drept scuză. Hugh o cunoștea pe Catherine din copilărie, întrucât fratele ei era prietenul lui bun – avusese dintotdeauna aroganța unei fete frumoase și răsfățate.

Dar Eliza... În fiecare zi se părea că mai găsea sau mai observa ceva atrăgător la ea. Abia aștepta să o vadă când ajungea acasă. Voia să facă dragoste cu ea în fiecare noapte... Iar ea îl dorea. Poate că se îmbujora la lucruri pe care el o ispitea să le facă, dar venea mereu în patul lor cu entuziasm și cu pasiune. Îi plăcea pur și simplu să-i vorbească, lucru la care nu se așteptase. Eliza era ascultătoare minunată, atentă și grijulie, cu idei inteligente și un talent de a-l face să râdă chiar și când nu voia.

Tocmai de aceea, dacă era cinstit cu sine, se simțea un laș fricos. O mințea pe soția lui și bănuia că ea știa. La un moment dat, se gândi să-i spună totul despre tatăl ei, Edith și chiar despre Benwick. Însemna să taie răul din rădăcină, își spuse el. Era dureros, dar necesar, iar după ce era tăiat, avea să dispară în cele din urmă. Dar de fiecare dată respingea ideea pentru cât de mult ar fi durut-o pe Eliza să afle totul despre planul intrigant al tatălui ei, despre snobismul lui Benwick și chiar despre disprețul lui Edith.

Cu cât era mai adânc și mai întunecat adevărul, cu atât se temea că propriile acțiuni aveau să o rănească tot mai mult. Tăierea din rădăcină a răului se putea dovedi letală.

Nu voia să-și rănească soția și chiar nu voia să o piardă. Nu când credea că avea șanse să se îndrăgostească de ea.

Așa că mai adăugă un punct la pactul pe care îl făcuse cu diavolul: să ascundă adevărul de Eliza cu orice preț, spre binele ei, dar și al lui. Cu ceva noroc, bunătatea ei înnăscută avea să o cucerească

pe Edith, așa cum vedea că se deja întâmpla cu Henrietta și cu mama lui. Mai puțin probabil, dar încă posibil dacă Benwick avea să își vină în fire ori să fie destul de gentleman ca să-și țină gura. Iar dacă Hugh mai avea ceva noroc în viață, lucrurile puteau rămâne așa cum erau dacă Eliza nu-și dădea seama că totul începuse într-un mod atât de josnic.

Capitolul 21

Eliza începea să spere că noua ei familie prindea drag de ea.

Edith acceptase evantaiul de fildeș cu mulțumiri tăcute. Eliza surprinsese privirea nedumerită pe care i-o aruncase mamei ei, așa cum văzuse și încuviințarea cu care văduva îi răspunsese. Când își adusese caietul cu schițe și idei despre culori pentru salon, văduva o invitase în salonul ei de zi, unde luară ceaiul împreună, și îi pusese întrebări – delicat și politicos – despre educația ei. Când Eliza menționase școala doamnei Upton, soacra ei zâmbise plăcut surprinsă; auzise despre școală, iar ceea ce știa era măgulitor. Văduva însăși propusese să viziteze împreună magazinul de materiale ca să vadă brocartul de culoarea ametistului care avea să arate atât de frumos în salon, apoi îi zâmbise sincer și călduros. Fusese un moment minunat, chiar dacă îi arătase cât de rece fusese primită la început.

Eliza auzise destule de la Georgiana ca să știe că matroanele din înalta societate își petreceau mult timp până să decidă ce doamnă trebuia să se mărite cu ce domn, oarecum independent de vreo dorință a părților implicate. După ce se gândi îndelung, decise că văduva își închipuise fiul căsătorit cu cineva precum Millicent Harlow sau Catherine Thayne, pe care le întâlnise pe Oxfort Street într-o după-amiază, într-o vizită la un tapițer. Amândouă erau doamne frumoase, pline de viață, îmbrăcate elegant și prietene de multă vreme ale familiei. Erau destul de bine informate despre toate persoanele din înalta societate și toate evenimentele despre care Eliza nu știa nimic. Acum putea să înțeleagă de ce contesa văduvă și-ar fi dorit ca una dintre ele să-i devină noră.

Făcuse pași importanți în relația cu Henrietta, însă numai când Edith nu era de față. Fata venea să se joace cu Willy și chiar merse-se cu Eliza să-l plimbe o dată în St. James's Park, unde îi aruncase bețe pe care să le urmărească și râsese de felul în care încercase să atace un stol de porumbei. Când venea vorba despre Willy, modă sau chiar muzică – Henrietta cânta foarte bine la pian –, discutau mult,

relaxate și deschise. Spre încântarea Elizei, cumnata ei îi spunea întâmplări de când era Hugh tânăr.

Dar, de fiecare dată când pomenea de Edith sau de orice altceva legat de ea, Henrietta fie schimba subiectul, fie se prefăcea că nu auzea. Eliza nu-și dorea să o facă să aleagă între ele două, dar antipatia lui Edith rămânea la fel de puternică, fiind ceva care o îngrijora.

– Habar n-am de ce, dar cred că Edith mă disprețuiește, îi spuse ea Georgianei într-una dintre plimbările lor în parc, pe care acum le făceau de două ori pe săptămână.

– Nu-mi place să spun ceva lipsit de generozitate despre cumnata ta, dar este puțin snoabă. Georgiana îi aruncă o privire înțelegătoare. Mă tem că legătura cu familia Livingston doar întărește asta.

– Oh! Eliza se încruntă. Încă nu primise o explicație pentru grosolănia domnului Benwick de pe Bond Street. E o familie cu istorie străveche?

Georgiana spuse batjocoritor:

– Deloc! Nu mai veche decât familia Hastings, în orice caz, iar Lord Livingston este doar viconte... Soțul tău îi este superior, indiferent cât de veche este descendența familiei lui.

– Atunci poate că ei se simt ofensați de originea mea, spuse ea încet.

Bunicul ei din partea tatălui fusese muncitor, croindu-și drum ca șef de echipă la construcția de canale. Tatăl ei începuse tot de acolo înainte de a primi o mică moștenire de la un unchi și de a începe să speculeze. Mama ei fusese fiică de baronet, dar era singură la părinți. Când bunicii Elizei muriseră, titlul îi revenise unui văr îndepărtat pe care Eliza nu-l întâlnise niciodată și despre care nu auzise nimic.

– Sigur nu ar fi impresionați, spuse Georgiana cu sinceritate. Cred că domnul Benwick a venit în oraș ca să-și caute o soție din înalta societate – cu cât era mai înalt rangul, cu atât era mai bine. Tatăl lui este foarte pretențios. Trebuie să fi fost foarte mulțumit că fiul lui a cucerit-o pe Edith Deveraux.

Eliza credea că nu era ceva care să o pună într-o lumină bună pe Edith dacă ea hotărâse să o urască doar pentru că tatăl logodnicului ei nu o plăcea. Desigur, cine știe ce-i spusese domnul Benwick? Iar dacă se îndrăgostise de bărbat, avea să-i fie foarte greu să-i ignore sentimentele.

– Care este reputația domnului Benwick? întrebă ea în schimb.

– Oh, este chipeș și un dansator minunat. Georgiana dădu din mână cu nepăsare. Nu este la fel de frumos ca Sterling, desigur, adăugă ea, vorbind despre logodnicul ei. Nu e neapărat inteligent, dar este destul de amabil. Este destul de plăcut în oraș, iar multe tinere au fost extrem de întristate când a cerut-o în căsătorie pe Lady Edith. Tu ce crezi despre el?

Eliza șovăi atât de mult, încât Georgiana se opri din mers.

– Eliza, spuse ea șocată. Nu-mi spune că nu l-ai întâlnit. Urmează să se însoare cu cumnata ta în două luni!

– Serios? Așa de curând? N-am știut că au ales o dată...

Conștientă că Hugh îi mărturisise că Benwick voia să renunțe la aranjamente, Eliza începea să-și dorească să nu fi spus nimic.

– Când l-a acceptat, el a spus tuturor că o să se căsătorească la sfârșitul sezonului. Privirea lungă a Georgianei se îngustă spre ea. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Acum nu mai voia să povestească nimănui. Poate că fusese un moment trecător de furie, sau nu se simțise bine, sau... altceva, orice alt motiv în afară de faptul că nu fusese încântat la vederea ei.

– Ei bine... ei bine, nu chiar. L-am văzut o dată pe Bond Street.

Georgiana arcui sprâncenele nerăbdătoare. Eliza se îmbujoră, nevrând să mintă.

– A fost o întâmplare, nu o prezentare propriu-zisă.

– A fost nepoliticos? Expresia prietenei ei era amuzată și uimită în același timp. Nu a decurs bine?

– Nu-i nimic, spuse Eliza îmbujorată.

– Eliza, repetă Georgiana cu asprime.

– Mi-a întors spatele și a plecat fără un cuvânt. Coborî privirea, îndurerată. Henrietta a fost foarte șocată, dar nu a vrut să-mi explice... Nu cred că știe de ce.

– Ce cretin! Lady Sidlow, stând în trăsură în apropiere, îi aruncă o privire nemulțumită Georgianei. S-a făcut că nu te cunoaște? întrebă într-o șoaptă aspră. Dintre toate lucrurile nepoliticoase, grosolane de făcut pe lumea asta! O să descopăr eu de ce.

– Nu! Eliza apucă violent brațul prietenei ei. Te rog, nu spune nimic despre asta...

– Nu o să te menționez deloc, dar nu vreau să stau deoparte și să nu fac nimic.

Georgiana o luă de braț și începu să meargă repejor, trăgând-o pe Eliza după ea. Nici un fel de protest sau de rugăminte nu o convinse să-și retragă intenția de a face ceva, un lucru care, se temea Eliza, avea să înrăutățească relația Elizei cu Edith.

– Sincer, Eliza, rosti Georgiana în cele din urmă. Ceva ar trebui spus! Dacă tu nu poți să ții capul sus în fața celor din lumea bună și să nu privești în jos la bârfele șoptite și la disprețul lor, ei pot fi neîndurători. Trebuie să demonstrezi că ai și tu putere și că nu o să fii blândă în fața grosolăniei evidente.

Eliza se opri cu sufletul la gură și se îmbujoră din pricina mersului energic al Georgianei.

– Din cauza asta am fost un eșec groaznic în sezonul meu. Mă simt fără putere când ei vorbesc în șoaptă și mă privesc lung.

Prietena ei râse.

– Ești contesa de Hastings. Soțul tău s-a căsătorit cu tine pentru că te adoră, nu pentru că a fost convins de avantaje politice sau financiare, precum în multe căsătorii din înalta societate. Zeci de femei din Londra vor cu disperare să fie în locul tău.

– Dar ce ar trebui să fac? întrebă Eliza nesigură.

Gelozia nu era baza prieteniei, iar ea prefera mai degrabă să aibă prietene decât să fie invidiată.

Georgiana zâmbi.

– Din fericire, tot ce ai făcut deja este bine. Îmbracă-te frumos. Lasă-l pe Hastings să se uite cu dragoste la tine. Fii generoasă cu cei nefericiți și amabilă cu persoanele timide!

Ea dădu ochii peste cap.

– Asta nu te face admirată, Georgiana. Înaltei societăți îi place de cineva cu mintea ascuțită, în special când este folosită asupra altora. Lor le plac frumusețea, extravaganța și stilul, toate lucrurile care îmi lipsesc.

– Ei bine... da, recunoscu fata. Dar admiră și femeile elegante, calme și de caracter. Ducesa de Exeter!

Eliza nu o cunoștea pe ducesa de Exeter. Dacă nu ar fi fost Sophie, nu ar fi întâlnit niciodată în viața ei o ducesă. În timpul sezonului ei catastrofal, stătuse pe margine la fiecare bal, urmărind din priviri, dar nu vorbise niciodată cu persoane elegante precum ducesele și contesele. Încă era uimită că acum devenise una dintre acele contese și habar nu avea cum să se poarte.

– O să fiu discretă, promise Georgiana când Eliza se uită la ea nesigură. Sau ai putea să-l întrebi pe Hastings. Nu i-ar plăcea să te vadă umilită.

Ea zâmbi.

– O idee grozavă.

Eliza se întoarse acasă, simțindu-se mai neliniștită decât plecase. Își dorea să-l poată întreba pe Hugh – sau mai degrabă își dorea să creadă ce îi spusese el când îl întrebase prima dată. Edith fusese rece cu ea chiar înainte ca Willy să-i atace săculețul, dar Hugh evitase să-i răspundă și îi povestise, în schimb, despre domnul Benwick. Oricât de mult apreciase, asta nu explica întru totul comportamentul surorii lui.

Nu voia să-l facă pe soțul ei să aleagă între ea și familia lui. Știa că ținea la ea, dar își iubea din inimă mama și surorile. Văzuse prietenia frumoasă dintre ei, cel puțin când nu făcea parte din grup. Indiferent cât de mult își spunea că era normal, că era nevoie de timp să devină parte a familiei, era greu să vadă cum Hugh o făcea pe Edith să zâmbească și să râdă, când față de Eliza fata era rece și politicoasă.

Iar când îi spusese că-l iubește, el nu răspunsese. Îi spusese o mulțime de lucruri frumoase, dar Eliza nu putea să-și amintească o singură dată când el să-și fi exprimat afecțiunea față de ea. O striga „iubito" și îi spunea că o dorește, dar nu era același lucru cu iubirea.

Urcă scările, scoțându-și mănușile. Muncitorii ajunseseră înainte ca ea să plece cu Georgiana, să înceapă zugrăvitul salonului, așa că se îndreptă într-acolo să vadă cum mergea treaba.

– Nu face asta! spuse aspru văduva.

Eliza se opri chiar în pragul ușii deschise, doar ca să-și dea seama că ordinul nu îi fusese adresat ei. În salon, ascunsă de priviri, văduva continua să instruiască servitorii care trebuiau să mute obiectele de artă de pe pereți.

– Dincolo, pluti vocea ei pe coridor. Și oglinda la fel.

Ea aruncă o privire din ușă, zâmbind în fața scenei. Draperiile fuseseră date jos, iar servitorii împachetau lucrurile din servantă și de pe șemineu în lăzi umplute cu paie. Ea se pregătea să plece când altă voce o opri.

– Dar de ce nu a venit el, mamă?

Eliza rămase nemișcată. Era atâta durere, atâta consternare în tonul lui Edith... atâta suferință! Probabil vorbea despre domnul Benwick.

– Nu știu, draga mea, răspunse mama ei blând.

Probabil că stăteau lângă ușă, pentru că Eliza putea să o audă perfect.

– Poate că familia lui are nevoie de timp.

– Poate, repetă Edith, pe un ton care trăda faptul că nu credea asta, dar nu voia să recunoască. Dar putea să spună! Biletul lui este așa... așa de scurt și la obiect! De parcă aș fi fost o cunoștință, nu logodnica lui.

Văduva oftă. Eliza putea doar să își închipuie că o îmbrățișa pe fiica ei, mângâindu-i părul drept alinare, așa cum făcuse când Willy alergase după Edith.

– Bărbații sunt creaturi stranii, zise văduva. O cursă de cai în Richmond, un meci de box pe câmp... Am învățat că aceste lucruri ar putea să distragă atât de mult un domn, încât să uite de toate obiceiurile lui.

– Reggie nu este așa, protestă Edith. A trecut aproape o săptămână, mamă! Tu nu crezi că este din cauza...

Mama ei râse.

– Este bărbat, Edith. Indiferent cât de mult iubește, e atras de preocupări bărbătești, te asigur. Nu-ți aduci aminte când luna trecută el și prietenii lui au plecat la Brighton pentru o săptămână? A plecat fără nici un cuvânt, iar tu erai sigură că nu-i pasă de tine, dar apoi a revenit mai devotat ca niciodată.

– Da, este adevărat, rosti Edith încet.

Eliza se simțea oribil. Voia să o prevină pe văduvă că era posibil să fie vorba despre mai mult de astă dată, că domnul Benwick era mai puțin decât devotat. I se rupea inima să audă că Edith era atât de supărată și nedumerită din cauza unui bărbat pe care îl iubea, a unui bărbat despre care credea că o iubea, dar era rece și distant. Până la urmă, dacă se răzgândise în legătură cu căsătoria, trebuia să fi fost destul de bărbat încât să vină și să-i dea vestea lui Edith. Ar fi trebuit chiar să o lase să-l plesnească și să-l facă în toate felurile.

Dar ea îi promisese lui Hugh să nu spună un cuvânt. Închise ochii și își aminti asta în timp ce Edith începu să se înveselească, convingându-se singură că mama ei trebuia să aibă dreptate, că domnul

Benwick avea să vină în vizită cât de curând. Pentru prima dată, Eliza nu mai era supărată că domnul Benwick îi întorsese spatele pe Bond Street și nu mai avea nici o reținere să îl urască din pricina lui Edith.

– De ce stai la pândă pe coridor? murmură Hugh în urechea ei.

Eliza tresări, dar reuși să nu țipe. Se întoarse spre el.

– M-ai speriat!

El îi făcu cu ochiul.

– De fericire, sper. Muncitorii au scos pe toată lumea afară?

El vorbea relaxat de astă dată, apropiindu-se de ușă.

– Oh, așteaptă! șopti Eliza imediat, dar era prea târziu.

El dădu ușa într-o parte. Mama și sora lui chiar se îmbrățișau, dar se despărțiră iute. Edith întoarse capul și își șterse ochii pe furiș, ceea ce făcu inima Elizei să tresalte.

– Cum avansează lucrurile aici? întrebă Hugh cu mâinile în șolduri, în timp ce urmărea cum era golită încăperea.

– Foarte bine, dragul meu, răspunse văduva.

– Este o treabă serioasă, remarcă Hugh. Nu văd cum putem să primim musafiri o perioadă. Edith se uită spre el cu groază, de parcă îi interzisese deja vizitele. E clar că trebuie să ieșim mai mult. Ai o rochie de bal, Edith?

Un interes reținut străluci în ochii ei.

– Da.

– Am acceptat niște invitații, anunță el. Sper că o să binevoiești să mă însoțești. Doar dacă nu preferi praful, desigur.

Chipul surorii lui se lumină.

– Oh, da, Hugh! De parcă cineva ar putea să prefere praful. Se grăbi spre el și își aruncă brațele în jurul lui. De la cine ai acceptat invitații?

Râzând, Hugh o sărută pe tâmplă.

– Lady Gorenson, pentru spectacolul muzical care are loc peste două nopți, și balul lui Lady Montgomery.

– Minunat!

Văduva zâmbi cu drag spre cei doi.

– Hugh... Edith îl trase de nasturele vestei și o netezi. Ai vreo veste de la Reggie?

Eliza văzu schimbarea de pe chipul lui – abia vizibilă, dar grăitoare. Edith se ocupa încă de nasture și nu observă.

– Nu de curând, răspunse absolut netulburat. I-am spus avocatului meu să scrie familiei Livingston, iar avocații nu fac niciodată ceva prea repede. Hugh trebui să se miște din loc pentru că muncitorii scoteau canapeaua și se uită la Eliza, care era în continuare la ușă. Vino, spune-mi care sunt planurile tale pentru cameră, draga mea, zise el. Acum că suntem angajați irevocabil în reamenajare.

Ea păși ușor în cameră. Edith păli la vederea ei, dar își lăsă privirea în podea.

– Pereți verzi, spuse Eliza, simțindu-se din nou ca un intrus într-o familie fericită. Draperii și tapițerii de un violet-închis.

– O să fie minunat, interveni văduva, zâmbindu-i călduros Elizei. Am vrut să decorez camera asta de când am venit în oraș.

Hugh chicoti.

– Sunt sigur că o să fie cel mai splendid salon din Londra. Am putea chiar să organizăm o serată aici.

Edith înălță capul și îl privi cu uimire. Văduva își ascunse mai bine surprinderea, dar Eliza ar fi pariat că nu era mai puțin uimită.

– Dacă vreți, desigur, o să organizăm. Se uită la fiica ei. Edith, întâlnirea ta cu Madame de Louvier este în mai puțin de o oră. Trebuie să plecăm în curând.

– Da, mamă.

Fără să se uite la Eliza, Edith o urmă pe mama ei afară din cameră.

Muncitorii trebuiau să aranjeze canapeaua în trăsura de afară, s-o ducă la atelierul de tapițat. Ea și soțul ei rămaseră singuri.

– Mama este încântată. Hugh o prinse în brațe într-o mișcare generoasă de vals în camera goală. Și-a dorit dintotdeauna draperii noi.

– De ce n-ai lăsat-o să le cumpere? Are gusturi excelente.

El o bătu ușor pe o mână.

– Erau atât de multe de făcut – debutul lui Edith, să răspundă la vizite, să revadă cunoștințele...

– Cât costă? insistă ea.

Micile neconcordanțe și privirile furișe se înmulțiseră până când ea nu mai reuși să le ignore. În timpul mai multor vizite la depozite și magazine de materiale, Eliza înțelesese că văduva fusese nerăbdătoare să redecoreze casa, dar Hugh refuzase în repetate rânduri.

Apoi, brusc el îi dăduse Elizei undă verde să facă așa cum îi plăcea în toată casa, fără nici un comentariu despre cheltuieli.

Eliza bănuia că se cheltuia din zestrea ei, dar nu o deranja lucrul acela. Însă nu-i plăcea că soacra ei părea să nu își dea seama că era posibil să nu fi existat alte fonduri. Fiind de ani întregi stăpâna casei, Eliza se întreba dacă văduva oare chiar nu știa, dar Georgiana îi spusese că multe doamne din societate nu numai că nu vorbeau despre bani, dar nu le păsa dacă intrau în datorii.

Soțul ei părea doar amuzat.

– Îngrijorată deja pentru conturile noastre?

Ea se înroși.

– Nu. Mă întrebam de ce nu i-ai spus mamei tale că nu erau bani de covoare înainte să ne căsătorim.

Remarca șterse ironia de pe chipul lui. El se opri din dans și îi dădu drumul, apoi trecu pe lângă ea și închise ușa.

– Am preferat să nu îi spun, spuse el cu voce scăzută. Te satisface răspunsul ăsta? Când ea șovăi, el îi oferi un zâmbet convingător. Mi-am dat seama că soției mele, dacă eram atât de norocos să găsesc una, i-ar plăcea să aibă un cuvânt de spus în decorarea noii ei case. Și s-a dovedit că am avut dreptate, spre avantajul tuturor.

– Ei bine... Ea își strânse mâinile în față. Avea sens, dar de ce nu putea să-i spună mamei lui acest lucru? Nu-mi place să înșel oamenii.

– Să înșeli! Râse de ea zeflemitor, dar se opri când o văzu încruntându-se. Nu a fost o înșelătorie, ci mai mult o omisiune. Tatăl meu a ferit-o de toate grijile și apoi la moartea lui avea inima frântă. Planificarea debutului lui Edith și acum trusoul ei i-au adus bucurie și au ajutat-o să treacă peste durere. Trebuia să stric asta cu comentarii despre câte lire să cheltuiască pe tapițerii?

– Nu, dar... Eliza închise ochii o clipă, apoi continuă: Cred, de asemenea, că ar trebui să-i spui imediat lui Edith despre domnul Benwick.

Fața lui Hugh se goli de orice expresie.

– Poftim?

– Am auzit frânturi de conversație, explică ea. Edith este îngrijorată și supărată că în ultimul timp nu mai vine în vizită. El ți-a spus că vrea să continue aranjamentele?

El nu fu nevoit să răspundă. Expresia i se schimbă într-un aer dur și rec, așa cum ea îl văzuse rareori. Eliza simți un fior de neliniște, dar insistă:

– Atunci spune-i înainte ca ea să se facă de râs, îl îndemnă. Încă îl iubește și habar n-are că urmează să o părăsească. Ar putea să spună sau să facă ceva umilitor. Trebuie să-i zici, Hugh!

El se prinse de podul nasului și oftă.

– Dacă nu-i spui, ea o să se simtă groaznic de trădată și supărată când o să descopere nu numai că domnul Benwick nu mai are aceleași sentimente, dar și faptul că tu știai despre asta și nu ai prevenit-o, adăugă Eliza încet.

Murmurând o înjurătură, el se întoarse și se îndepărtă de ea, agitându-se în fața ferestrelor.

– De ce ești atât de supărată pentru asta?

Eliza flutură neputincioasă o mână.

– Crezi că greșesc? Tu îți cunoști sora mai bine ca mine.

Hugh se încruntă, dar nu comentă.

Ea traversă camera până la el.

– Poate să supraviețuiască pierderii domnului Benwick. Tu o să fii întotdeauna fratele ei. Vrei să rămână cu amintirea că în această perioadă ai mințit-o?

Îl traversă un fior vizibil.

– Nu.

– Deci o să-i spui? Măcar o să-i dai un indiciu că s-ar putea întâmpla? Ea păși mai aproape și puse mâna pe brațul lui. Știu că o să fie dificil...

El se retrase de sub atingerea ei. Eliza încremeni, dar Hugh se întoarse și o trase în brațele lui, lipindu-și obrazul de creștetul ei.

– O să fie îngrozitor, spuse el cu un oftat greu. Dar, bineînțeles, o să fac asta. Trebuie. Am plănuit să o fac, să știi. Dar mă îngrozește povestea asta.

Ea își strecură brațele în jurul mijlocului lui. Vorbi sincer:

– Nimănui nu-i place să fie înșelat, spuse ea. Edith o să fie bucuroasă că i-ai spus, în cele din urmă.

El nu zise nimic pentru câteva clipe.

– Dacă nu, o să primesc numai ceea ce merit.

– Nu! Ea ridică privirea. O să te ierte.

Ochii lui erau întunecați și melancolici.

– O să mă ierte? Tu ai face asta?

– Desigur, strigă ea. Atât timp cât ești sincer cu mine, eu o să te iert întotdeauna.

El zâmbi, dar era mai degrabă o grimasă.

– Sper să ai dreptate.

Capitolul 22

Hugh simțea că se cufundă în adâncurile iadului.

Avocatul lui nu primise nici o veste de la avocații lui Livingston. Avusese o urmă de speranță, dar acum chiar că dispăruse, întrucât termenul lui limită trecuse. Se îmbărbătase și se pregătise pentru coșmarul de a-i spune lui Edith, apoi Eliza venise să pună sare pe rană vorbind despre sinceritate.

La naiba cu Edward Cross! Acum Hugh ar fi vrut ca acesta să-i fi spus fiicei lui despre planul de a pune mâna pe un conte pentru ea; atunci n-ar mai fi existat minciuna care îi pătase conștiința, care îl măcina în fiecare zi.

O găsi pe Edith în bibliotecă împreună cu Henrietta. Împodobeau bonete, vorbeau, râdeau și își arătau creațiile una celeilalte întru aprobare. Le urmări preț de o clipă – Henrietta brunetă și neastâmpărată, Edith blondă și grațioasă. Erau așa de fericite în clipa aceea! Era mulțumit pentru asta după moartea tatălui lor, mutarea la Londra și vestea căsătoriei lui. Dacă nu ar fi fost pe cale să distrugă totul...

Henrietta ridică privirea.

– Hugh! Ne spionezi?

Edith râse.

– Ca de obicei! Dar nu pot să înțeleg cine ar putea să treacă neobservat cu vesta aia oribilă.

Hugh se calmă și își trecu o mână pe față.

– Am crezut că verdele e la modă. Edith făcu o grimasă. Mă întreb ce faceți voi de vă temeți că sunteți spionate, Henrietta.

– Bonete noi! Uite, nu-i așa că e minunată?

Henrietta își ridică opera.

– Ca un arici, încuviință Hugh, primid un suspin și o strâmbătură din nas de la sora lui.

– Ha... Pot să vorbesc ceva cu Edith?

– Hm... Oh, murmură Henrietta voioasă. Slavă Domnului că n-am nici o problemă!

Edith se încruntă, în timp ce sora ei își adună lucrurile și plecă. Hugh închise ușa și se așeză lângă sora lui.

– Nu sunt probleme, nu-i așa? întrebă ea cu prudență.

– Ar trebui să fie?

Ea se înroși.

– Am făcut tot posibilul să fiu politicoasă cu Eliza.

Hugh își arcui o sprânceană.

– Sună de parcă n-ai fi reușit.

– Nu-mi place câinele ăsta! izbucni ea cu o voce scăzută și încordată.

– Asta este tot? întrebă el.

Ea smulse o panglică din poală.

– Reggie spune că tatăl ei este josnic.

Hugh trase adânc aer în piept.

– Despre Reggie... Edith, mi-e teamă că este un om greu de mulțumit.

Fața ei se făcu albă ca varul.

– Greu de mulțumit? Cum adică?

Restul conversației continuă așa cum se temuse Hugh. Mai întâi Edith refuză să creadă, apoi îl acuză supărată că era neîndurător. Doar când Hugh îi spusese de cererea lui Benwick ea se lăsă pe spate în scaun, șocată și tăcută.

– A spus că nu o să se căsătorească pentru mai puțin de 40 000 de lire? întrebă ea cu voce scăzută.

Hugh încuviință din cap.

– Dar... Pieptul ei se umflă. Dar *mă iubește!* El a spus asta! Hugh, a declarat-o de față cu alții...

– Nu cred că vorbea serios, spuse Hugh. Nu chiar.

Edith clătină din cap, la început ușor, apoi mai tare.

– Nu. Nu, nu, nu! El chiar a vorbit serios, el doar... Fata își trase răsuflarea. Este din cauza *ei*, nu-i așa?

Hugh minți fără șovăială sau mustrare de conștiință.

– Este din cauza tatălui lui. Livingston vrea bani, i-a cerut lui Benwick să-i promită jumătate din zestrea ta. I-am spus să fie ferm și să se gândească la tine, dar mi-a replicat că el o să aleagă familia în locul tău de fiecare dată. Iată cât de mult ține la tine, Edith.

– Dar *urăște*... începu ea.

– Nu spune nici un cuvânt împotriva Elizei! o avertiză Hugh. Este soția mea. Reginald Benwick poate să o disprețuiască oricât vrea, dar, dacă asta l-a făcut să rupă logodna, nu este demn de tine.

Ea îl privi fix, cu lacrimi licărind în ochii albaștri.

– Am fost părăsită? *Părăsită?*

– Cred că de aceea nu a venit, zise Hugh calm. Nu are decența sau curajul să-ți spună asta chiar el.

– S-ar putea răzgândi...

Hugh oftă.

– Ai vrea să-l mai vezi după asta?

Drept răspuns, ea se ridică și fugi. Hugh auzi un suspin sufocat, în timp ce deschidea ușa, apoi dispăru. Se uită la boneta pe jumătate terminată pe care o lăsase pe scaun. Fundele roz ca zmeura erau atât de inocente, de vesele, încât îl făcură să-și dorească să arunce boneta pe foc.

Se ridică împleticit de pe scaun și se duse să o găsească pe mama lui. Femeia supraveghea zugrăvirea salonului, dar el o trase deoparte și îi spuse ce se întâmplase. Îngrozită, zise că trebuia să meargă imediat la Edith și plecă în grabă.

Hugh privi cum muncitorii astupau găurile și zgârieturile din tencuială, ca apoi să acopere pereții cu un verde înviorător. Totul ales de Eliza, plătit de Eliza și planificat de Eliza ca să câștige aprobarea și afecțiunea mamei lui. Pentru prima dată, Hugh se simți un pervers și, cu totul irațional, simți un val de furie împotriva ei. Ea era prea bună pentru ei toți. Se părea că ei nu reușeau să facă nimic bun. El se însurase ca să-i dea surorii lui o zestre, dar fata fusese părăsită din cauza mariajului lui. Mama lor îl venera pe tatăl lor, nu îl întrebase niciodată despre nimic, iar Joshua îi lăsase pe toți într-o ignoranță totală. Edith îi întorsese spatele Elizei ca să-i facă pe plac lui Benwick și încă avea inima frântă. Și Eliza... Tot ce făcea era să se gândească la ceilalți și să se ofere de bunăvoie pe sine, de la tăiatul florilor pentru nunta unei servitoare la a-și încredința inima lui Hugh când el nu o merita.

Unde era ea?

Majordomul îi spuse că ieșise afară cu câinele. Hugh își puse pălăria și haina și se duse după ea, simțindu-se chiar mai rău pentru că ea trebuia să plece din casă ca să se bucure de compania lui Willy. Traversă Pall Mall și merse în St. James's Park, găsind-o, în cele din urmă, lângă canal. Willy alerga în jurul ei, codița lui alb cu negru

fiind ridicată ca un steag, iar Angus, rândașul de la grajdurile tatălui ei, fugea după el.

Ceva foarte ciudat îi umplu pieptul la vederea soției lui. Ea se opri să ridice o minge, iar fustele i se înfășurară în valuri în jurul picioarelor și șoldurilor. Se ridică și se îndreptă de spate. Linia pieptului îi sublinie minunat silueta în timp ce azvârli câinelui mingea ca să o urmărească. Mâinile lui se încordară la amintirea acelor forme în palmele lui, a pielii ei moi sub buzele lui, a modului în care ochii ei se măreau de uimire de fiecare dată când atingea punctul culminant în brațele lui.

Era soția pe care nu o dorise. Era fata cu care fusese șantajat să se însoare. Fusese forțat să o curteze și să o seducă, îi câștigase dragostea prefăcându-se că simțise ceva pentru ea, iar acum picase în plasă. Acum el era cel sedus numai privind-o cum arunca mingea pe partea cealaltă a parcului pentru Willy. Acum el era cel care își pierdea inima și simțea greutatea înșelătoriei ca pe o povară pe umerii lui.

Nu-l văzu până ce nu ajunse aproape de ea.

– Oh! Surâsul ei, strălucitor și încântat, îi lumină fața. Nu mă așteptam să te văd aici.

El continuă să meargă, cu privirea ațintită spre ea. La naiba cu Edward Cross! Hugh merita o lady bogată din înalta societate care să-i fi dat un moștenitor și apoi să-și fi luat un șir nesfârșit de amanți. Cineva care să nu-l fi ispitit să aibă gânduri păcătoase cu ea și să se simtă deopotrivă nedemn de ea.

Fața ei se schimbă.

– Ce s-a întâmplat? Când Willy o zbughi cu mingea, cu codița fluturând, Eliza îl chemă pe Angus să vină să-l ia. Hugh, ce este? întrebă ea nerăbdătoare când ajunse lângă ea.

– I-am spus lui Edith.

Eliza fu cuprinsă de empatie.

– Sărmana fată! Cum a...?

– Nu prea bine.

– Oh, vai! Ea își mușcă buza. Totuși, gândește-te cât de greu ar fi fost pentru ea să audă asta de la altcineva.

El știa. Dar simți din nou valul de furie, chiar dacă nu era nimeni spre care să-l îndrepte. Eliza avusese dreptate să pună presiune asupra lui ca să-i spună lui Edith, iar el greșise că tot amânase. Nu era mai bun decât tatăl lui, încercând să-și protejeze mama și surorile

de orice neplăcere. Ca urmare, vestea se resimțise ca o lovitură brusc pentru Edith. Alt lucru pe care îl făcuse rău.

– Sper că ăsta o să fie sfârșitul.

– Georgiana i-ar zice că ar trebui să iasă și să flirteze cu alți domni. Nimic nu distrage mintea unei fete ca un nou pretendent dedicat.

Hugh se uită la ea cu asprime. Eliza avea un mic zâmbet optimist – îl tachinase. Surâsul dispăru iute când îi văzu chipul.

– Îmi pare rău, spuse ea imediat. Nu am vrut să spun că...

– Nu, nu. Nu trebuie să-ți ceri scuze.

Willy se întoarse cu mingea, aruncând-o la picioarele stăpânei lui, indiferent la strigătele lui Angus, care îl chema la el. Hugh se aplecă și luă mingea, o aruncă apoi cât de tare putu. Willy fugi lătrând vesel. Mingea aterizâ în canal. Prin iarbă, Angus făcu o săritură și o luă pe urmele lui Willy, care sări în apă și goni zgomotos rațele din calea lui.

Hugh râse.

– Acum o să aibă nevoie de o baie.

Eliza nu răspunse. El se uită la ea – îl urmărea îngrijorată, cu ochii ei verzi întunecați.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am înșelat? întrebă ea încet. În privința lui Edith?

El se încruntă.

– Nu.

– Ești supărat pe mine pentru că te-am îndemnat să vorbești cu ea?

La naiba cu toate, da! Absolut fără nici un fără motiv sau vreo justificare.

– Nu.

Ea nu îl crezu. Era prea perspicace pentru el. Brusc, Hugh își dori să poată să ia totul de la capăt. „Gata cu minciunile!"

– Da. Îmi displace asta, recunoscu el cu asprime. Nu pentru că am crezut că te-ai înșelat, ci pentru că știam că ai dreptate. N-am vrut să-i zdrobesc inima surorii mele. Tot speram ca Benwick să-și revină și să fie rezonabil. M-ar fi scutit de misiunea grea de a-i spune lui Edith. Aș fi fost mulțumit în lașitatea mea dacă *el* ar fi fost cel care să-i spună că nu mai vrea să se însoare cu ea.

– Pentru că o iubești. Eliza se întinse spre el. Sigur că nu vrei să o rănești.

– Voiam să o protejez, așa cum ar fi făcut tatăl meu. Hugh scoase un râset sec la ironia aceea. Își puse mâinile în șold, evitând subtil atingerea ei. În schimb, doar am înrăutățit lucrurile.

– Nu! Domnul *Benwick* le-a făcut oribile, spuse ea hotărâtă. El este ticălosul aici – o cere de soție, îi spune că o iubește și apoi se răzgândește. Tu ai fost corect și răbdător, dar el este cel care i-a zdrobit inima lui Edith, nu tu.

– Eliza! El trase adânc aer în piept, îi luă mâna și își strecură degetele printre ale ei. La urma urmei, îi spusese că l-ar fi iertat dacă ar fi fost onest cu ea. În parte, răzgândirea lui Benwick a avut legătură cu tine. El – sau mai degrabă tatăl lui – îl disprețuiește pe tatăl tău. Am înțeles că au avut o afacere nefericită la un moment dat.

Toată culoarea din obrajii ei se risipi. Făcu un pas înapoi și se trase din prinsoarea lui, dar Hugh refuză să-i dea drumul.

– Din cauza asta mă urăște Edith, șopti ea.

– Cel mai probabil, încuviință el. Ceea ce o pune într-o lumină proastă. Credeam că o să-și dea seama când o să te cunoască mai bine. Credeam că Benwick ține la ea suficient ca să-l contrazică pe tatăl lui. Credeam... El tăcu, dându-și seama ce stupid sunau scuzele lui. Nu am vrut să te rănesc, spuse el.

„Am vrut să te protejez și pe tine."

– Hugh, spuse ea îndurerată. Cum ai putut să nu-mi spui asta? Aș fi vorbit cu ea...

– Și ce să-i spui? Din nou, el se opuse încercării ei de a se elibera. Livingston a fost irațional. Benwick îl alege pe tatăl lui în detrimentul lui Edith. Asta înseamnă că minte când spune că o iubește, iar dacă o tratează așa, este mai bine ca ea să afle acum, înainte să devină soția lui și să fie legată de el pentru totdeauna. În orice caz, Edith ar trebui să se simtă ușurată.

– Bineînțeles că nu o să se simtă așa! protestă Eliza. Nu când inima ei este zdrobită...

– Dragostea ei a fost irosită pe el.

„Exact cum a ta a fost irosită pe mine până acum."

Ea îl privi cu reproș, dar încheie cearta.

– Sărmana fată, spuse ea ușor. Cât trebuie să o fi durut!

Hugh răsuflă ușurat. Chiar și după tot ce îi spusese, chiar și după felul în care o tratase Edith, ea simțea empatie și bunăvoință pentru sora lui. Sentimentul că era prea bună pentru el explodă din nou înăuntrul lui.

– Chiar dacă el venea la mine în genunchi, n-aș fi lăsat-o să se mărite. S-a dovedit inconstant și dur, iar sora mea merită ceva mai bun. „Ca și tine." Iar acum că am terminat cu discuția despre Reginald Benwick, ai o rochie pentru teatru?

Ea clipi.

– Da, dar Edith...

– Edith o să-și revină. Tu mi-ai spus asta, îi aminti el. În seara asta, aș vrea să-mi duc soția la teatru, dacă o să accepte să meargă cu mine.

O îmbujorare discretă îi coloră obrajii.

– Desigur.

El zâmbi și îi ridică mâna pentru un sărut înflăcărat. Îi privi chipul în timp ce buzele lui îi atinseră încheieturile; buzele ei se întredeschiseră, iar ochii îi deveniră dulci și calzi. Era îndrăgostită de el. Conștiința lui Hugh îl mustră dureros. Ar fi trebuit să-i spună tot adevărul acum și să implore mila ei. În clipa aceea, el merita o furtună de lacrimi și reproșuri... Urmate, spera el, de iertare.

Dar Willy veni în pas alergător și aruncă mingea pe fusta Elizei, iar ea se trase înapoi cu o exclamație și dădu să se elibereze din strânsoarea lui Hugh. O privi cum își certa câinele și îi spunea să stea, înainte de a-i da mingea lui Angus și a-i trimite din nou pe amândoi la alergat.

În clipa în care Eliza se întoarse, el nu fu așa de hotărât.

„Când o să fiu demn de ea, atunci o să-i pot spune. De îndată ce o să plătesc pentru minciunile pe care i le-am zis de la bun început. De îndată ce o să-mi dau seama ce simt cu adevărat pentru ea, o să fie mai ușor de explicat."

Așa că nu îi spuse nimic.

Capitolul 23

Eliza găsi mai multe pretexte pentru faptul că Hugh nu-i spusese adevărul. Nu era o minciună sfruntată, pur și simplu era o scăpare. El nu voia ca ea să fie rănită, își spuse; șovăiala lui fusese reală. Dacă antipatia domnului Benwick era întru totul provocată de tatăl ei, oricum ea nu putea să facă nimic ca să rezolve situația.

Dar, în timp ce putea să înțeleagă alegerea lui Edith de a rămâne de partea bărbatului cu care intenționa să se mărite – bărbatul despre care credea că o iubea –, Eliza nu putea nega durerea că Edith reacționase cu atâta convingere. Îi întorsese de bunăvoie și rapid spatele miresei fratelui ei, chiar dacă îl adora pe Hugh și el o adora pe ea. Georgiana îi spusese că Edith era o snoabă, iar Eliza se simțea oribil gândindu-se că trebuia să fie un pic de adevăr în spusele ei.

Încerca să fie blândă și înțelegătoare cu cumnata ei. Ar fi fost neplăcut să-i răspundă lui Edith cu aceeași monedă, dar nu reuși să se abțină să nu urmeze câteva dintre sfaturile Georgianei. Avea să țină capul sus și să fie puternică și nu intenționa să se lase intimidată de nici un gest plin de dispreț. Era contesă acum, contesa lui Hugh – încă nu-i venea să creadă – și trebuia să se ridice la înălțimea statutului.

Totuși, exista un singur lucru pe care putea să-l facă și care nu necesita tărie de caracter sau curaj.

– *Papa*, ai făcut vreo afacere cu Lord Livingston? îl întrebă ea pe tatăl ei când el veni în vizita săptămânală.

Era mai sigur așa, când toată lumea era plecată de acasă printr-un noroc formidabil.

– Livingston! Tată ei păru surprins. De ce vrei să știi despre el?

– Deci ai făcut. Ea bău din ceai, privindu-l peste marginea cești. Ce a mers prost?

El făcu o grimasă.

– N-am spus niciodată că-l cunosc.

– Dar nici n-ai negat, sublinie ea. Te cunosc, *papa*. Cu ce l-ai supărat?

– Hastings te-a pus să faci asta?

– Nu, de ce ar face-o? întrebă ea speriată. Dar apoi înțelese. A vorbit și cu tine despre Livingston, nu-i așa?

Hugh ar fi încercat totul ca să salveze logodna surorii lui.

Tatăl ei flutură o mână în aer.

– O dată. I-am spus că nu a fost nimic important, iar el a lăsat-o baltă.

– Nu a fost nimic important, repetă ea. Fiul lui Lord Livingston era logodit cu Lady Edith.

– Știu.

– Lord Livingston te urăște.

– Idiotul, murmură tatăl ei.

– *Papa!*

– Ce altceva pot să spun? Încruntat, puse jos ceașca de cafea. Livingston a investit într-o mină de cositor – una dintre afacerile lui Grenville. Când ea îl privi cu reproș, bărbatul oftă. Mina de cositor s-a închis după un an. Livingston probabil și-a pierdut investiția. Asta vrei să auzi?

– Vreau să aud adevărul. Era partea ta de investiție?

– Eu nu l-am împins să o cumpere, zise Cross. El a venit la mine. A fost foarte insistent și mi-a oferit ceva în plus. Trebuia să refuz?

Ochii Elizei se îngustară.

– Așadar, domnul Grenville te-a convins să investești într-unul dintre planurile lui țicnite, apoi Lord Livingston ți-a propus un mod ușor de a face profit.

Papa părea exasperat.

– Așa se fac afacerile, Lilibeth.

Ea se încruntă. Putea să înțeleagă de ce Livingston era supărat, dar nu părea că tatăl ei îl înșelase. Era vicontele pur și simplu răzbunător?

– Ce s-a întâmplat cu mina?

El bătu o clipă cu degetele pe brațul canapelei.

– Nu știu de ce-ți bați capul cu asta. Investițiile merg și rău din când în când. Nu este diferit de jocurile de noroc, să știi, iar uneori pierzi. Oricine nu înțelege asta ar trebui pună banii la bancă pentru patru procente și să-i lase acolo. Acum, înainte să mă acuzi de inducerea în eroare a lui Livingston, adăugă el fluturând din deget

spre ea, i-am spus că era o tranzacție riscantă. Grenville credea că a descoperit un nou mod de a extrage minereu din minele vechi, dar se extrăgeau doar cantități foarte mici. Livingston nu a ținut cont de avertismentul meu. A vrut să-și asume riscul la gândul că era ceva care o să dea roade, iar eu l-am lăsat. Asta-i tot.

Eliza șovăi.

– A fost așa de supărat pentru asta, încât a anulat logodna fiului său.

Papa își arcui sprâncenele.

– Și tânărul a fost de acord cu asta? Un petitor nu prea devotat.

– Da, murmură ea.

– Înțeleg că lucrurile sunt diferite cu nobilimea – fii ținuți sub papucul tații și alte lucruri de acest gen –, dar anularea din ură a unei căsătorii avantajoase este o idioțenie, continuă *papa*.

Eliza își drese glasul.

– A propus să se însoare cu ea pentru o înțelegere financiară mai mare.

Papa pufni cu dezgust.

– Proastă negociere. Să fixezi prețul înainte de a face oferta.

– Dar acum inima bietei Edith este distrusă, zise Eliza ușor. Ea îl iubește.

– Atunci îmi pare foarte rău pentru ea, răspunse el blând. Dar un bărbat trebuie să se țină de cuvânt. Dacă este genul care nu și-l ține, mai bine să o termine cu el.

Eliza încuviință, dar nu putea să înțeleagă de ce Lord Livingston se simțea atât de înșelat încât să anuleze mariajul fiului lui cu o tânără eligibilă.

– Pare irațional...

– De aceea n-am pierdut prea mult gândindu-mă la Lord Livingston și refuz să o fac acum. *Papa* își ridică apoi ceașca, iar Eliza îi turnă mai multă cafea. Când o să am un nepot să-l țin pe genunchi?

Eliza se înroși din cap până în picioare.

– *Papa!*

El clipi.

– Răbdarea nu este punctul meu forte. Făcu o pauză, devenind mai serios. Ești fericită, Lilibeth? Hastings este un soț bun?

– Da. Colțurile buzelor ei se arcuiră în sus. Foarte fericită. Dacă nu i se întâmpla asta lui Lady Edith... M-a acuzat pentru anularea logodnei.

Mâhnirea cuprinse chipul bărbatului.

– Pare un lucru fără temei. Lady Henrietta și mama ei sunt amabile și primitoare?

– Da, spuse ea încet. Cel puțin ele devin mai calde cu mine.

– Nu au fost de la bun început?

Expresia lui deveni neîndurătoare.

– Cred că Lady Hastings avea pe altcineva în minte pentru căsătoria lui Hugh, mărturisi ea. Dar este amabilă și comunică cu mine. Redecorăm salonul împreună. Și Henrietta... La început, a copiat-o pe sora ei, dar este o fată minunată. Devine tot mai încântată de Willy.

– Și Hastings? insistă tatăl ei. Este bun cu tine?

– Da, *papa*. Ea îl privi în semn de avertizare. Nu te duce să-l terorizezi!

– De ce aș face asta? Cross se prefăcu surprins. De ce trebuie terorizat?

– Pentru nimic. Eliza voia să spună că ea avea să rezolve orice problemă din mariajul ei. Nu este treaba ta.

El o privi cu o îngrijorare afectuoasă.

– Treaba mea este să mă asigur că ești fericită. Dacă Hastings nu te respectă...

– Mă respectă, spuse ea hotărâtă. Nu ar fi fost bine să-i spună despre grijile ei, fiindcă doar l-ar fi speriat. Să nu îndrăznești să faci ceva!

– Reacționezi de parcă nu aș fi de încredere.

El schiță o expresie rănită, iar ea știu că era doar prefăcătorie.

– Reacționez așa pentru că te cunosc, spuse ea hotărâtă, dar cu un râset. Știu că-ți place să intervii, dar ajutorul tău nu este de dorit în cazul ăsta.

– Dacă ai nevoie de ajutor... începu el.

– Nu! Puse jos ceașca de ceai cu zgomot. Nu am nevoie de ajutor. Dacă am, o să ți-l cer.

Un zâmbet se ivi pe chipul lui.

– Asta-i fata mea. Ei bine, atât timp cât Hastings te face fericită, o să-mi văd de treabă.

Hugh aproape că își ținu răsuflarea în prima seară când ieșiră, dar nu trebui să-și facă griji.

Nu numai că Eliza arăta foarte bine în rochia de un verde aprins care îi făcea ochii să strălucească, ci părea echilibrată și sigură pe ea. O văzuse timidă și nesigură la început și îi fusese frică să nu redevină astfel în fața dușmăniei lui Livingston. În schimb, ea intră la serata muzicală de la familia Gorenson cu capul sus, cu diamantele strălucind la gât și în urechi, de parcă era o prințesă din familia regală.

Fără îndoială, o ajuta faptul că prietena ei se afla acolo. Lady Georgiana o luă de braț și o conduse în sală, prezentând-o fiecărei doamne importante de la eveniment. Hugh le lăsă să plece, dar rămase cu ochii pe ea.

– Ce remarcabil să ai asemenea prieteni, observă mama lui de lângă el.

Hugh își ridică sprâncenele.

– De ce?

– De ce... Ele sunt așa... Femeia făcu o pauză. Sunt destul de diferite. Lady Georgiana este atât de plină de viață! Eliza este mult mai tăcută. Mi-am făcut griji că este teribil de timidă când ai invitat-o la ceai.

Doar că nu era. Hugh știa că nu șovăia să-și spună părerea când simțea ceva în legătură cu vreun subiect. Nu era timidă nici în pat. Poate că nu era deloc timidă, ci doar prudentă în situațiile noi.

– Îți dorești să mă fi însurat cu cineva ca Lady Georgiana? întrebă el, fiind surprins să simtă un fior la gândul acela.

Lady Georgiana era frumoasă și plină de viață, așa cum spunea mama lui. La fel ca Fanny Martin și Catherine Thyne. Mama lui ar fi fost încântată să o vadă ca mireasă a fiului ei pe fiecare dintre ele. Pe vremuri, el crezuse că avea să se căsătorească cu cineva ca ele, dar numai acum își dădea seama cât obositor ar fi putut să fie.

Contesa avu nevoie de timp să răspundă. În cele din urmă, el o privi în treacăt, întrebându-se dacă încerca să admită că își dorise asta. În schimb, părea surprinsă.

– La un moment dat, da, am vrut, spuse ea. Dar acum... Eliza a fost o alegere minunată. Nu este deloc cum m-am așteptat să fie soția ta, este mult mai bună.

Acum el se simți surprins.

– Chiar așa?

La tonul lui, ea îl privi cu reproș.

– M-am înșelat mai devreme, când am încercat să te conving să nu o curtezi. Și am greșit că nu am primit-o mai călduros. Ea zâmbi

cu tristețe. Ai ales mai bine decât aș fi făcut eu, și sunt așa de mândră de tine pentru asta!

Hugh se uită din nou la soția lui. O asculta pe Lady Clapham cu un zâmbet pe chip. Lady Georgiana interveni și spuse ceva care le făcu pe toate trei să râdă. Fața Elizei strălucea de fericire. Înalta societate putea să nu o considere niciodată frumoasă, dar Hugh își dădu seama că el o credea foarte frumoasă. Era ceva în felul în care zâmbea. În felul în care pieptul ei se înălța și cobora când râdea. În felul în care i se luminau ochii cu un plus de strălucire când ridica în treacăt privirea și îl surprindea cum se uita la ea, iar privirile lor lungi se uneau pentru o mică eternitate. Restul încăperii păru să pălească în jurul lui, iar Hugh se trezi zâmbindu-i propriei soții ca un îndrăgostit. Făcu o plecăciune ușoară spre ea, încă zâmbind; ea se înroși, apoi îi făcu cu ochiul, o clipire strengărească ce îl făcu să-și dorească să o ascundă într-un salon privat, unde putea să o sărute nebunește și s-o tachineze pentru că îl ispitea să facă lucruri desfrânate cu ea la o serată muzicală.

El voia să râdă.

Da, se descurcase de minune. Chiar dacă nu fusese alegerea lui de la bun început, nu exista altă femeie pe lume pe care și-o dorea acum. Și cu acel gând, traversă încăperea spre ea.

Eliza credea că se ametise sau visa cu ochii deschiși ori poate că suferise o lovitură la cap și se bucura acum de o iluzie minunată.

Aceleași matroane care niciodată nu binevoiseră să privească în direcția ei în timpul sezonului ei ratat îi zâmbeau în seara aceea, în vreme ce Georgiana o târa de colo-colo prin sală. Georgiana, desigur, cunoștea și era cunoscută de toată lumea, fiind tratată cu mult respect de toți. Eliza nu se așteptase la o asemenea primire, dar încă era uluitor să vadă efectele farmecului hotărât al prietenei sale – și poate al noului ei titlu, de femeie care făcea parte din nobilime.

Lady Clapham îi lăudă rochia. Lady Reynolds o invită la ceai. Altcineva – Eliza nu mai știa cine era – îi admiră bijuteriile. Reușea cu greu să rețină toate numele și fețele noilor cunoștințe.

După câteva minute, Lady Sidlow o trase pe Georgiana deoparte și o lăsă pe Eliza cu Lady Gorenson. Gazda lor era foarte prietenoasă, o prezentase mai multor persoane, dar Eliza era ușurată să observe că Hugh își croia drum prin mulțime spre ea, chiar dacă agale, în timp ce era oprit de fiecare persoană pe lângă care trecea.

– Iată aici pe cineva pe care ar trebui să-l știi, spuse Lady Gorenson veselă, întrerupându-i gândurile. Dacă nu îl cunoști deja pe domnul Benwick. Să înțeleg că s-ar putea ca în curând să deveniți rude?

Ea îi zâmbi provocator.

Eliza se întoarse să-l vadă pe Reginald Benwick privind-o cu aroganță. El trase aer în piept, pregătit pentru un răspuns tăios. Dar Eliza nu îi dădu ocazia.

– Cred că te înșeli, Lady Gorenson, spuse ea încet, dar clar. Nu doresc să fac cunoștință cu acest domn.

Ea se întoarse și își văzu de drum, cu capul sus.

Lady Gorenson alergă după ea.

– Dumnezeule, Lady Hastings, sunt uimită! Am auzit că este logodit cu Lady Edith.

Eliza se opri și puse mâna pe brațul gazdei.

– Sper că pot să am încredere în tine.

Lady Gorenson clipi, apoi încuviință din cap nerăbdătoare. Eliza privi în jur, dar se aflau într-un colț relativ liniștit, protejate de un mare grup de tinere care vorbeau și râdeau.

– Domnul a vizitat-o pe Lady Edith, dar s-a dovedit foarte nepotrivit, iar Hastings l-a respins.

Ochii celeilalte femei păreau gata să-i iasă din orbite.

– Nu! spre ea pe nerăsuflate. Dar este foarte eligibil...

Eliza scoase un sunet subtil de dezacord.

Lady Gorenson își ținu respirația.

– Nu!

Coborând și mai mult vocea, Eliza se aplecă mai aproape:

– Înțeleg că situația financiară a tatălui lui nu este în totalitate clară. Se pare că o curta pe Lady Edith doar în speranța de a pune mâna pe zestrea ei.

– Ea le-a spus oamenilor că era îndrăgostită de el! izbucni Lady Gorenson în șoaptă.

Eliza își mușcă buza.

– A înșelat-o făcând-o să creadă că o iubea. Și cine nu ar fi crezut? Edith este așa de frumoasă și atât de fidelă! Pentru acea cruzime, eu nu pot să-l iert niciodată și nu-mi doresc să fac cunoștință cu el. Singura mea consolare este că Hastings și-a dat seama de asta înainte ca orice altceva să fie aranjat, iar acum i-a interzis domnului Benwick să ne treacă pragul. Dar nu trebuie să spui nimănui despre asta, adăugă ea în grabă, de parcă nu avea de gând să o spună. Nu vreau să provoc

o scenă cu domnul Benwick sau cu familia lui atât timp cât el nu poate să o rănească pe Edith mai mult decât a făcut-o deja.

– Desigur. Lady Gorenson făcu ochii mari. Habar nu aveam!

– Trebuie să înțelegi că noi nu vorbim despre asta, murmură Eliza. Aș prefera să nu afle nimeni, de dragul lui Edith.

– Desigur, spuse iar gazda ei. Te înțeleg întru totul!

Ea zâmbi drept mulțumire și îi apăsă ușor brațul, apoi se întoarse ca să se ducă să-l întâlnească pe Hugh. Îi tremurau genunchii și credea că era mai bine să-l anunțe ce anume spusese. Dar nu făcu mai mult de doi pași înainte să dea nas în nas cu Edith, cu fața pământie și ochii mari.

Ea încremeni, cu inima grea. „Oh, nu!" Edith se aflase tot timpul în grupul de fete din spatele ei.

– I-ai spus lui Lady Gorenson că domnul Benwick era practic un vânător de zestre, spuse Edith cu vocea abia perceptibilă.

Eliza își mușcă buza și se întrebă ce trebuia să spună. Întotdeauna părea să aleagă greșit când venea vorba despre Edith.

– N-am putut să suport să îi fiu prezentată politicos după ce a făcut.

– De ce? întrebă Edith uluită.

Eliza se uită la ea – era atât de tânără, atât de frumoasă și atât de încăpățânată!

– Ceea ce a făcut este îngrozitor, spuse ea fără opreliști.

– Dar... Dar eu... Edith clătină ușor din cap, cu sprâncenele încruntate. De ce?

Ea atinse ușor brațul lui Edith.

– Nu mai contează ce justificare am oferit. Felul în care te-a tratat este de neiertat. Aș crede asta fără să conteze cine a fost biata fată și nu pot să-l admir pe domnul Benwick pentru că a fost atât de bădăran și de crud.

Gura lui Edith tremură.

– Nu, încuviință ea. Șovăi, apoi adăugă foarte încet: Îți mulțumesc mult.

Fără vreun alt cuvânt, Edith se strecură înapoi în rândul grupului de domnișoare în care fusese până atunci. Judecând după conversația șoptită pe care o aveau și privirile furișe pe care le aruncau spre Eliza câteva fete, ea bănui că vorbeau despre felul în care îl pusese la punct pe domnul Benwick.

– S-a întâmplat ceva? murmură Hugh, atingându-i ușor cu degetele încheietura, într-o mângâiere afectuoasă, care îi făcu inima să salte.

Eliza îl privi în treacăt.

– Nu. Ea își drese glasul. S-ar putea să-i fi sugerat lui Lady Goreson că domnul Benwick este un vânător de avere fără scrupule și că tu i-ai interzis să mai vină la noi.

– Poftim?

El părea speriat.

– Iar Edith a auzit asta.

Eliza îndrăzni să o privească pe furiș pe cumnata ei. În timp ce făcea asta, Edith ridică privirea și îi întâlni ochii. Spre surprinderea și încântarea Elizei, fata încuviință ușor din cap înainte să se întoarcă spre prietenele ei. Împotriva voinței ei, Eliza surâse doar ca să observe că Hugh o privea insistent. Ea își reveni.

– Sper că n-am...

– Nu, spuse el repede. Cred că ai făcut exact ce trebuie. Din acest moment, domnul Benwick nu mai are acces în casa mea, așa că nu este nici măcar o minciună.

Ea îi zâmbi fericită, cu recunoștință. Nu se așteptase că acțiunile ei să-i displacă, dar era extrem de liniștitor să-l audă spunând asta.

– Habar n-aveam că Benwick o să fie aici în seara asta. El înălță capul și privi prin sală. Ar trebui să o anunț pe mama, să văd dacă vrea să plece.

– Nu crezi, începu Eliza șovăitor, că ar trebui să rămânem?

– Să rămânem! El se încruntă. Și să-i dau șansa să fie crud în persoană cu Edith?

– Nu, să-i dai lui Edith șansa să le arate tuturor că ea nu mai tânjește după el.

Ea se uită din nou la Edith. Acum era un zâmbet pe chipul ei și chiar strâmba din nas și râdea de ceva ce îi spunea prietena ei.

Hugh continuă să se încrunte.

– Nu-mi place asta.

Pe Eliza n-ar fi deranjat-o să se ducă acasă. Salonul era supraaglomerat și înfierbântat, spre deznădejdea tuturor, iar Georgiana, singura ei prietenă de acolo, se afla în altă parte. Dar ceva ce îi spusese Georgiana, să țină capul sus ca bârfele să nu devină necruțătoare, îi răsuna insistent în minte în seara aceea. O făcuse, nu dăduse înapoi, pretinzând că avea curajul unei regine a amazoanelor și nervii unui

circar – și se părea că funcționa. Părea prostesc să plece acum și să arunce tot efortul acela pe apa sâmbetei.

– Dacă Edith iese din încăpere în clipa în care domnul Benwick apare, ce o să creadă oamenii?

Ea putea să-l vadă, stând într-o parte a sălii și sorbind din vin cu o expresie îmbufnată.

– Cred că este de departe mai bine ca el să fie cel care suportă orice rușine sau dezaprobare decât Edith.

– Lady Hastings. Hugh îi ridică bărbia până când ea se uită la el. Ești o femeie remarcabil de înțeleaptă!

Ea se înroși.

– Oh, nu...

Aflase într-un mod neplăcut ce se întâmpla când cineva era tăcut și retras și nu făcea nimic ca să alunge zvonurile josnice.

– Ești, insistă el, cu ochii negri și hotărâți ațintiți spre ea. Și dacă nu ne priveau o sută de oameni, te-aș fi sărutat pentru asta.

Inima ei tresări, se cutremură și prinse aripi. Orice fusese nevoită să îndure – de la dușmănia lui Edith la pierderea companiei lui Willy ca să fie prezentă la evenimente de societate precum acela –, toate meritaseră. Grație iubirii lui Hugh. El văzuse dincolo de persoana ei timidă, obișnuită, exact în adâncurile inimii ei, și o iubea așa cum era. Eliza îi zâmbi, sigură că arăta ca o îndrăgostită prostuță, dar nu-i păsa câtuși de puțin.

– Poate că m-am pripit în privința dorinței de a rămâne pentru restul seratei muzicale...

El râse pur și simplu, ușor și senzual, în timp ce o trase lângă el și o cuprinse de braț.

– O să recuperăm timpul pierdut la noapte, Lady Hastings. Poți să fii sigură de asta.

Capitolul 24

Săptămâna fu atât de minunată, încât Hugh, fără să vrea, căzu pradă convingerii seducătoare, dar înșelătoare că nu îi putea spune niciodată adevărul Elizei.

Felul în care îl pusese la punct pe Benwick nu rămăsese fără repercusiuni. A doua zi după serata muzicală de la familia Gorenson, primele zvonuri ajunseseră la urechile lui. Benwick plecase valvârtej de la serată, într-o dispoziție proastă, iar Hugh nu fusese deloc surprins să audă că Livingston le spunea tuturor de la club că Hugh se însurase doar pentru bani, că primise ceea ce merita – o parvenită nepoliticoasă și arogantă drept soție.

El era chiar surprins de reacțiile apărute. Mama lui pălise când auzise și făcuse imediat un tur al saloanelor din Londra, asigurând pe toată lumea că Eliza era cea mai încântătoare fată, că Hugh îi văzuse adevărata valoare și că Benwick acționa din dușmănie după ce nu i se permisese să o curteze pe Edith. Când Edith îi explicase ce anume spusese Eliza, gestul acela pecetluise loialitatea văduvei față de nora ei.

Dar cel mai surprinzător lucru, care părea a șterge toate problemele și tensiunile pe care le provocase inițial căsătoria lui, fusese mărturisirea lui Edith. Ea îl oprise într-o zi din drumul lui spre ușă și dorise să-i vorbească. El o urmase în salonul de zi și sperase să nu fie ceva legat de câine. Abia dacă îl văzuse pe Willy și știa că Elizei îi era dor să își aibă în preajmă animalul de companie.

– Vreau să-mi cer scuze, spuse Edith când el închise ușa. Își împreună mâinile. Pentru toate lucrurile care le-am spus despre Eliza.

– Ah!

Hugh rezistă impulsului de a mai spune altceva.

Edith își mușcă buza.

– Am crezut că era important să-i fiu credincioasă lui Reg... domnului Benwick. L-am crezut când a spus că tatăl ei e groaznic. Ea se uită în podea. Și m-am simțit cam superioară.

– Acum, presupun că nu mai este cazul.

Edith înălță capul, iar Hugh fu surprins să vadă lacrimi în ochii ei.

– Nu. Eliza m-a apărat și a mințit-o pe Lady Goreson când ar fi putut să confirme că fusesem... părăsită. Când Hugh se îndreptă spre ea, Edith făcu un pas înapoi. Am fost o idioată să-l ascult pe Reggie. Iar el a spus multe minciuni despre ea și despre alte lucruri.

– Așa este.

Fata își înăbuși lacrimile.

– Îmi pare foarte rău. Am vrut să-ți spun asta.

– Mă bucur că ai făcut-o, zise Hugh.

Sora lui trase adânc aer în piept.

– Ai fost foarte inteligent să te căsătorești cu ea.

Remarca îl prinse pe picior greșit.

– Așa crezi?

Ea încuviință din cap.

– Credeam că nu o să aibă bun gust, dar are. Credeam că o să fie crudă și stângace, dar nu este. Ea privi prin cameră cu ochii umflați de lacrimi. Și am bănuit că i-ai dat mamei permisiunea să decoreze casa pentru că te-a convins ea, ceea ce a făcut-o pe mama atât de fericită.

– Îți mulțumesc, Edith, spuse el repede. Dar poate că ar trebui să-i spui aceste cuvinte amabile Elizei.

Zâmbetul ei șovăi.

– I-am spus și ei, chiar după micul dejun. Am vrut să-ți spun și ție, din moment ce m-am purtat atât de urât.

Hugh simți că o greutate mare i se ridică de pe umeri. Mama lui o iubea pe Eliza. Henrietta îi adora pe ea și pe câinele ei. Acum chiar Edith recunoștea că se înșelase și era de acord cu Eliza. Avu din nou sentimentul absolut salvator că urma să scape de toate problemele și se duse să-și găsească soția.

Era în salon, cu o bășmăluță pe cap și un șorț peste rochie. Pereții fuseseră văruiți cu un verde-deschis, podeaua proaspăt lustruită și dată cu ceară, iar ea îi îndruma pe slujitorii care atârnau draperiile din satin de un violet intens, bogat strălucitoare, în camera recent renovată. Hugh se opri lângă ea și îi urmări cum fixau bagheta grea în cârlige.

– Ce părere ai? întrebă ea.

– Cred că arăți foarte atrăgător.

Ea se înroși.

– Mă refeream la draperii.

– Bărbații nu se gândesc la draperii, ei se gândesc cum să-și dezbrace soțiile. El savură felul în care roșeața se răspândi în jos, spre gâtul ei, către decolteu. Vino cu mine!

– Unde? Hugh!

Ea se împotrivi, în timp el îi scoase bășmăluța de pe cap.

– Deja ai făcut destul. „Pentru casă, pentru familie, pentru mine." Hai să fugim de aici pentru o zi!

– Să fugim... unde?

– Oriunde, spuse el, dar avea un loc anume în minte. Plecăm într-o jumătate de oră. Se opri, când să iasă din cameră. Adu-l și pe Willy.

Plecară cu Angus în spatele trăsurii și cu Willy așezat între picioarele lor.

– Dar unde mergem? întrebă Eliza pentru a patra oară.

– Departe de oraș.

Departe de matroanele bârfitoare, de logodnele distruse și de salonul cu draperii noi. Departe de orice îi amintea ce făcuse și de minciunile pe care le spusese. Din nou, își zise că avea să o ia de la capăt cu ea și să profite de acea evadare.

O luară spre nord, ocoliră agitația din Piccadilly, apoi merseră în sus, pe Portland Street, spre Islington Road. Eliza exclamă când ajunse la terenurile neîngrijite ce aveau să devină Regent's Park, dar trecură de ele. Nu se opriră până ce nu ajunseră pe colina care se înalță deasupra viitorului parc. Willy sări din trăsură cu un lătrat vesel și se repezi după un stol de vrăbiuțe care ciuguleau iarba, trimițându-le spre cer într-o ploaie de ciripeli.

Hugh coborî și întinse brațele. Eliza îi dădu mâna, dar el o prinse în brațe și o ținu lipită de el. Iar ea îi zâmbi, atât de încântător de mulțumită, încât el se hotărî să facă asta mai des.

– Primrose Hill, spuse el, arătând cu o fluturare din mână. Cu o priveliște uluitoare spre Londra și totuși fără nici una dintre neplăcerile orașului.

– De ce suntem aici?

Ea se uită în jur, cu sprâncenele arcuite, cu adevărat nedumerită.

– Nu pot să te am doar pentru mine în oraș.

Eliza se înroși.

– M-ai vrut doar pentru tine?

Da, o dorise. Nu își dăduse niciodată seama de asta, dar...

– Da, spuse el cu sinceritate.

– Ca să vezi. Ea își drese glasul. N-ai mai spus niciodată asta.

„N-am gândit niciodată așa."

– Astăzi o spun.

El fluieră brusc. Departe din iarbă, Willy înălță capul – briza îi învolbura blana, iar capul îi era precum coama unui leu. Hugh fluieră din nou și câinele veni înapoi spre marginea aleii cu un băț în gură. Hugh se luptă să ia bățul și îl aruncă, provocându-l pe Willy să o ia la fugă după el.

– N-ar trebui să fiu în stare să-mi fur soția pentru o zi?

Fața ei se făcu trandafirie.

– Oh... ba da, dar pare atât de brusc. Și este în mijlocul zilei. Nu e...

„Tipic pentru tine", voia să spună. El nu încercase să petreacă timp cu ea. După nunta lor, continuase să aibă aceleași obiceiuri și pur și simplu profita de momentele când erau împreună. Pieptul lui fu cuprins de stânjeneală.

– Poate că nu, dar am simțit că trebuie să fac asta azi.

Eliza nu mai auzise niciodată nuanța acea deosebită în vocea lui. Părea că i se strecura în inimă și trimitea un val de fericire caldă înăuntrul ei. El nu îi spusese vreun cuvânt de dragoste, dar erau tot mai apropiați. Poate că era tot ce avea să facă el vreodată. Georgiana o avertizase că, de obicei, domnii cu rang și titlu nu își exprimau sentimentele profunde sau emoțiile. Hugh îi arătase atâta afecțiune încât ea se simțea stupid pentru că își dorea ca el să spună două cuvinte neînsemnate. Oricine putea să rostească acele vorbe, până la urmă, însă Hugh chiar *dovedise* că îi păsa de ea. Poate că nu era un lucru pe care cuplurile aristocratice să și-l spună unul altuia.

O vreme, aruncară bățul pentru Willy, până când cățelul ajunse să scoată limba. Hugh putea să arunce foarte departe, lucru care îl încânta nespus. Eliza se așeză pe iarbă și îl lăsă să sară neobosit în poala ei. Willy o linse pe față până când ea râse și se ridică pentru a scăpa.

– Gata, Willy! spuse ea, ștergându-și fața cu o batistă.

Angus se ocupă caii, în timp ce ei se jucau cu câinele, apoi plecă împreună cu Willy ca să exploreze pădurea învecinată.

– Este greu să-l condamni, remarcă Hugh, privind-o cu brațele încrucișate. Poate că o să fac și eu la fel.

Eliza râse.

– Vrei să-mi lingi fața?

– Poate că vreau, spuse el cu un zâmbet scandalos. Vino aici...

Cu un țipăt, Eliza fugi, dar el o prinse în doar câțiva pași.

– Ești a mea, spuse el, luând-o în brațe. A mea cu totul!

O sărută apăsat pe gură.

– E mult mai bine decât dacă să mă lingi, spuse ea, cu obraji trandafirii.

– Nu-i așa? Zâmbind larg, el o sărută din nou. O să fac mai multe după ce mâncăm.

Hugh scoase o pătură și un coș din trăsură. Întinse pătura pe iarbă, iar Eliza deschise coșul și descoperi căpșune proaspete, șuncă rece, felii de pâine, sos picant și o sticlă de șampanie.

– Un regal! exclamă ea cu surprindere.

El își întinse picioarele și se tolăni pe pătură lângă ea.

– Precum ceaiul de la ora cinci.

Eliza ridică o căpșună, iar Hugh o mâncă din degetele ei.

– Cu excepția lipsei ceaiului, a prăjiturilor și a unui cadru cuviincios.

– Din cauza asta am fugit de acasă pentru o zi, ca să scăpăm de bunele maniere. O privi. Te superi?

– Nu.

Eliza se gândi că ar fi făcut orice i-ar fi cerut el, dar nu o spuse.

– Bun. Eu... O încruntare îi străbătu chipul, zăbovi pentru o clipă și apoi dispăru. Am vrut să te răsfăț. Se întinse după șampanie și o deschise. Ai muncit din greu pentru salon. Știi, i-ai cam cucerit inima mamei.

– Serios? Eliza se îndreptă, zâmbind fericită. Oh, sper să fie așa. De fapt, sper că are o părere bună despre mine.

Hugh umplu un pahar de șampanie și i-l dădu. Eliza luă o înghițitură mică, încântată de efervescența bulelor. Șampanie în toiul zilei!

– Chiar foarte mult. Au fost luate prin surprindere când am început să te vizitez, dar au reușit să treacă peste asta. O privi mâhnit. Mi s-a spus de multe ori că este greșeala mea că le-am luat prea tare prin surprindere.

Eliza credea că era mai mult de atât. Bău șampania și urmări o frunză care căzu pe pătură lângă ea.

– Presupun că ele sperau că o să te căsătorești cu o lady.

– Se așteptau probabil la asta, încuviință el, cu toate că nimeni nu mi-a spus-o vreodată. Dacă a fost ceva, mama și-a exprimat speranța că toți copiii ei se vor căsători cu cineva la care puteau să țină. Ea l-a adorat pe tata și nu voia nimic mai prejos pentru noi.

Iată din nou sugestia că o iubea. Eliza încercă să-și reprime dorința ca el să o spună pe șleau. „Prostuțo!", se certă în gând. Faptele vorbeau mai mult decât vorbele, iar el o dusese acolo, departe, pentru un picnic romantic, doar ei doi – plus Willy, care nu se punea la socoteală –, dar ea era tristă. Ce nătăfleață era!

– Și părinții mei s-au iubit, spuse ea, alungând gândurile mohorâte. Mereu am sperat întotdeauna să trăiesc ceva asemănător.

– Hm. Hugh se uită la ea, cu paharul suspendat între degete. Mama ta a murit când erai mică?

– Da. Nu aveam nici patru ani. Ea și fratele meu mai mic.

– Trebuie să te fi simțit singură să crești doar cu tatăl tău.

O spuse pe un ton plat, dar Eliza nu putea uita ce îi spusese despre tatăl ei.

– N-am știut niciodată ce înseamnă să ai mamă, așa că nu i-am dus dorul. Tata m-a trimis la școală când aveam opt ani, așa că am putut să învăț toate lucrurile pe care le-aș fi învățat de la ea. Acolo le-am întâlnit pe Sophie și pe Georgiana, care au devenit ca surorile mele. Zâmbi nesigură. Am fost foarte încântată să câștig niște surori adevărate când ne-am căsătorit.

– Așa sunt? Ca niște surori adevărate?

Eliza trase adânc aer în piept. Cu siguranță, nu merseseră toate ca pe roate, dar...

– Da, spuse hotărâtă. Henrietta este minunată. Iar Edith era într-o situație imposibilă. Domnul Benwick a fost îngrozitor cu ea, și sunt atât de fericită că a trecut peste povestea cu el!

– Tu l-ai pus la punct, zise Hugh cu un zâmbet larg. Și ai făcut foarte bine.

– Sunt foarte bucuroasă că a funcționat, mărturisi ea. Mă temeam că o să aibă urmări, iar furia lui Edith sau supărarea mamei tale...

Hugh pufni.

– Mama și-ar fi dorit să-și dea singură seama. Și Edith... Făcu o pauză. Tu i-ai arătat adevărata grație și decență și ai făcut-o, pe bună dreptate, să-i fie rușine de felul în care s-a comportat.

– Și-a cerut scuze.

Edith avea lacrimi în ochi când îi mărturisise cât de prostește crezuse în acuzațiile domnului Benwick. Elizei îi păsa mai mult de promisiunea că aveau să o ia de la început și să se cunoască mai bine.

– Deși eu nu cred că o să-i placă vreodată de Willy așa cum îi place Henriettei.

Hugh zâmbi.

– Probabil că nu.

– Am vorbit cu *papa*, să știi, să văd ce a făcut cu Lord Livingston.

Eliza nu-i spusese lui Hugh despre acea conversație, crezând că era bine să-l menționeze pe *papa* doar dacă era absolut necesar, dar acum exista un aer de intimitate sinceră între ei. Nu îi scăpase faptul că Hugh nu vorbea niciodată despre tatăl ei, nici de vreun posibil minereu găsit la Rosemere, ce păruse atât de important înainte de nunta lor. Era greu să nu se întrebe dacă problema cu Lord Livingston îi stricase părerea lui Hugh despre tatăl ei. Noua ei viață ar fi fost absolut perfectă dacă relațiile dintre *papa* și noua ei familie puteau fi îndreptate.

– A recunoscut că a făcut afaceri cu Lord Livingston, dar într-un mod cinstit.

Zâmbetul lui Hugh păru un pic rigid.

– Nu prea mai contează acum. Am pierdut orice urmă de respect pentru Livingston și nu m-aș mira să descopăr că este un mincinos.

– Aș vrea ca tu și *papa* să vă înțelegeți mai bine, spuse ea fără să se gândească.

– Eu și tatăl tău ne înțelegem perfect unul pe celălalt, spuse el, dar nu era același lucru. Dar sunt uimit că te-a trimis să studiezi departe de casă! Pare mult mai protector.

Ea își dădu ochii peste cap și îl lăsă să schimbe subiectul.

– Îmi pare bine că a făcut-o. A fost minunat acolo, cu alte fete de vârsta mea și tot felul de lecții. Școala doamnei Upton este cea mai bună școală pentru domnișoare din Anglia, iar doamna Upton a fost atât de amabilă și de încurajatoare! *Papa* voia ca eu să fiu o adevărată lady.

Hugh o privi gânditor.

– Și a reușit.

Eliza se îmbujoră.

– N-am crezut niciodată că o să fiu contesă! Asta sfidează convingerile tuturor.

– Contează? Puse jos paharul și o trase ca să se întindă lângă el. Ești nefericită în calitate de contesă?

– Nu!

– Atunci ce este? Se sprijini într-un cot deasupra ei. A fost numai visul tatălui tău? *Tu* ce voiai?

Ea se înroși sub privirea lui scrutătoare.

– Eu... nu îmi doream ceva în mod deosebit. Doar să găsesc pe cineva amabil și răbdător, care să nu fie deranjat de Willy, presupun. Asta este tot ce-am sperat.

– Hm. Soarele din spate ascundea expresia de pe chipul lui. În schimb, te-ai ales cu mine.

– Poftim? Oh... oh, nu! exclamă ea alarmată. N-am vrut să spun... Trebuie să știi că ești mai mult decât am visat vreodată. Nu-mi venea să cred când ai venit să-mi ceri să mă vizitezi... Am crezut că era o nebunie sau o greșeală, sau poate un semn că ți-ai pierdut mințile. Dar eu... Își lipi o mână pe obrazul lui. Am fost fericită dincolo de cuvinte, încheie ea ușor.

Pentru o clipă, el nu se mișcă.

– Întotdeauna reușești să mă tulburi, Eliza.

– Ce vrei să spui?

– Asta faci. Era tot ce putea Hugh. În sensul cel mai bun al termenului. Mâncăm?

Mâncară șuncă și pâine cu sos, o specialitate a bucătăresei. Ciuguliră căpșune și terminară șampania. De parcă el era hotărât să destindă atmosfera, îi spuse întâmplări din tinerețea lui, inclusiv câteva nebunii pe care el și prietenii lui le făcuseră în școală. Eliza îi povesti cum Sophie și Georgiana deveniseră ca niște surori pentru ea la Școala doamnei Upton, inclusiv cum Sophie fusese aproape dată afară în prima zi pentru că încercase să o învețe pe Eliza să calculeze cu un pachet de cărți.

Când Angus se întoarse cu Willy pe urmele lui, Hugh se ridică în picioare.

– Vrei să facem o plimbare? o întrebă pe Eliza.

Ea încuviință din cap, apoi îl lăsară pe băiat să strângă resturile picnicului, iar câinele se întinse pe iarbă.

În depărtare, jos în vale, Londra se întindea tăcută și frumoasă. Eliza își puse mâna streașină la ochi și privi spre Greenwich, dar soarele era prea strălucitor. În acea zi totul era strălucitor și atât

de departe de viața pe care o avusese până atunci încât nu-și mai amintea cum arătau lucrurile de la Greenwich.

– Să intrăm în pădure? sugeră Hugh în timp ce ea își tampona fruntea. Soarele este prea fierbinte?

– Da, haide!

Recunoscătoare, Eliza îl urmă la umbra copacilor. Merseră până ce ajunseră la un pârâu, apoi urmară cursul spre amonte până când pământul începu să se înalțe sub pașii lor.

– Ar fi trebuit să mă avertizezi să îmi pun niște ghetuțe mai rezistente, spuse Eliza după un timp, gâfâind, în timp ce trecu peste un fag prăbușit la pământ, cu crengile înecate în curenții grăbiți ai pârâului.

Hugh râse.

– Poate că îmi placi când ești înfierbântată după mișcare. Scoate-ți pelerina!

– Oh, nu îmi este *atât* de cald, dădu ea să spună, dar el veni în spatele ei și își lipi mâna pe partea de jos a spatelui ei.

– O să-ți fie, șopti el, cu obrazul pe obrazul ei.

Brațul celălalt o cuprinse pe după umeri și îi dezlegă funda bonetei.

Ea se aprindea de fiecare dată când o atingea. Își desfăcu nasturii.

– Ce ai de gând să faci?

El îi scoase boneta de pe cap ca să-i atingă gâtul gol.

– Ce o să-mi permiți să fac?

„Orice. Totul." Credea că el știa deja, dar asta o făcu să se simtă mai puternică, un lucru nou și interesant pentru ea. Se eliberă din îmbrățișarea lui și se îndepărtă ca să-și scoată pelerina.

– Depinde cum mă rogi, bănuiesc...

El o urmă și îi atârnă boneta de ramura joasă a unui copac. Aruncă peste ea pelerina, iar Eliza simți cum sfârcurile i se întăresc când ochii lui se ațintiră spre pieptul ei.

– Să implor? El căzu într-un genunchi. Să mă închin la picioarele tale?

Cu ochi strălucitori, o cuprinse de gleznă.

Eliza se îmbujoră.

– Nu pare necesar să te închini.

– Serios? Mâna lui se strecură în sus. Bărbații se închină la tot felul de lucruri, cele mai multe dintre ele nedemne. Lasă-mă să-ți arăt ceva care o să te facă să te simți în al nouălea cer.

– Ce?

Emoționată, Eliza privi în treacăt prin jur. Nu se vedea nici urmă de om prin zonă, dar erau afară, unde oricine putea să treacă și să-l vadă în genunchi înaintea ei, cu mâna... acum cu ambele mâini sub fusta ei.

– Acum, trebuie să ai încredere în mine. Încet, îi dădu mâinile la o parte când ea făcu un efort slab de a-și ține fustele în jos, în timp ce el le ridică deasupra jartierelor. Vrei?

– Da, dar...

Tresări când palmele lui alunecară în sus pe coapsele ei până când degetele lui ajunseră la crăpătura pantalonașilor.

– Bun.

Cu o privire mistuitoare, împinse fustele mai sus și își apăsă gura pe locul unde se aflau degetele lui. Elizei i se tăie răsuflarea, iar el râse ușor în timp ce îi desfăcu picioarele – o desfăcu pe ea – și o sărută din nou acolo.

Ea habar nu avea ce făcea el, dar fu aproape să leșine. Se lipi cu spatele la copac, brațele ei încercând să se apuce de scoarță. Ușor, delicat, atât de moale și umed... Știa că el își folosea limba și că ar fi trebuit să fie îngrozită, însă își relaxă genunchii, ca el să poată face mai mult. Când se ridică și o strânse în brațe, abia dacă mai putea să-și țină echilibrul.

– Ia-mă de gât, șopti el.

Tremurând, Eliza se supuse. El o ridică, apoi o pătrunse. Eliza își ținu respirația. Hugh îi apucă posteriorul cu o mână și îi înclină șoldurile, penetrând mai adânc.

– Să nu-mi dai drumul, mormăi el.

El se mișcă, își puse un picior pe o rădăcină proeminentă a copacului, iar Eliza își ridică din instinct genunchii în jurul mijlocului lui. Acum Hugh răsufla printre dinți, iar ea simți o euforie sălbatică la gândul că putea să-i provoace o asemenea dorință.

El se mișcă ușor, cu un braț sprijinit pe o ramură pe lângă capul ei și o mână sub coapsă, ținând-o, sprijinind-o, mutând-o așa cum își dorea. Eliza se agăță de el, cu toate simțurile trezite la viață și încordate – erau departe de casă, cu Angus și cu Willy prin apropiere, dar când Hugh se uită la ea cu o privire plină de dorință, crezu că avea

să ia foc dacă el nu făcea dragoste cu ea chiar sub un copac din pădurea St. John's. O tulbura când o atingea, dar când se uita la ea de parcă abia aștepta să o aibă, devenea o desfrânată, complet lipsită de rușine sau de pudoare. Și își permise să se bucure de acea senzație.

Lăsă capul pe spate, în timp ce trupul ei începu să tremure. Incoerentă, îl îndemnă, încercând să se miște în ritm cu penetrările lui. Hugh gemu, iar gura lui coborî cu putere peste a ei.

– Uită-te la mine, îi porunci el, cu buzele peste ale ei. Deschide ochii, Eliza, și uită-te la mine...

Ea se chinui să deschidă pleoapele, abia reușind să mai respire. Părul lui se desena în valuri de cerneală, ochii îi ardeau mocnit asemenea cărbunilor, strânsoarea lui era aproape dureroasă. Apoi scoase un geamăt de dorință. Un zâmbet sălbatic lumină fața lui Hugh în timp ce se mișcă mai tare și mai repede, apoi atinseră culmile plăcerii. Pentru o clipă, toată greutatea lui se sprijini pe ea, țintuind-o de copac, astfel încât scoarța i se imprimă în umeri și părul i se încurcă printre nervuri, dar Eliza îl ținu strâns, fericirea curgându-i în voie prin vene. „Te iubesc", îi spuse ea în gând cu nespusă înflăcărare. „Chiar dacă tu n-o să-mi spui niciodată asta."

– Te iubesc, șopti el cu vocea aspră.

Eliza tresări, gândindu-se că trebuie să fi vorbit cu voce tare.

– Poftim?

– Te iubesc, repetă el, zâmbind. Nu m-ai auzit prima dată?

– Nu, eu... Ea se opri înainte să spună ceva stupid. În schimb, își trecu mâinile prin părul lui și îi trase fața spre ea, sărutându-l apăsat, cu toată gura și din toată inima. El o sărută înapoi, cu mâinile aspre pe ea. Te iubesc și eu, îi spuse ea sfioasă.

– De asta te-am vrut doar pentru mine, murmură el.

– Nu trebuie decât să-mi spui, îi promise ea cu un surâs, în timp ce inima îi ajunse în al nouălea cer.

El îi atinse nasul, cu un zâmbet galeș.

– Am de gând să o fac deseori.

Iar Eliza simți că nu avea să cunoască niciodată mai multă fericire decât în clipa aceea.

Capitolul 25

Seara la balul Montgomery începu splendid, fără să prevestească în nici un fel cât de urât avea să se termine.

Eliza purtă una dintre rochiile ei noi, dintr-o mătase de un vișiniu aprins. Îi plăcuseră dintotdeauna culorile aprinse și se simțea, în sfârșit, liberă să le poarte în voie. Georgiana o încurajase cu entuziasm să comande modelul acela, chiar dacă decolteul era mai adânc ca de obicei și avea o puzderie de mărgele din agat pe corsaj.

– Eliza! exclamă Henrietta cu răsuflarea întretăiată când ea coborî scările. Rochia ta!

Încetini, apoi coborî hotărâtă. Ce nu era în regulă cu rochia ei? Oh, Dumnezeule, avea să facă pe toți să întârzie dacă trebuia să se schimbe!

– Da? Își lipi un zâmbet strălucitor și speră să nu pară neliniștită. Ce se întâmplă cu rochia mea?

– Este splendidă! Cu ochii mari, Henrietta se învârti în jurul ei. Strălucește când te miști.

Eliza își trecu o mână peste corsaj. Era un lucru rău că strălucea? Poate că nu pricepuse toate subtilitățile modei din lumea bună. Aruncă o privire spre Edith, care părea și ea uimită.

– Strălucește prea mult?

– Nu, nu! răspunse surprinsă Edith. Am de gând să copiez modelul pentru viitoarea mea rochie, dacă mama îmi permite să fac asta.

– De îndată ce o să vadă cât de frumos stă pe Eliza, sunt sigură că o să accepte. Henrietta ridică privirea. Asemenea surorii ei, purta o rochie minunată, într-o nuanță de roz pastelat, pe care Georgiana îl numise odată „îmbujorare feciorelnică". Mamă, ai văzut rochia Elizei?

– Oh, Dumnezeule, nu! spuse văduva, în timp ce ieși din salonul de zi. La fel ca fiicele ei, o privi pe Eliza cu admirație. Este o minune!

Eliza se îmbujoră de încântare.

– Mulțumesc. N-am vrut să fac pe nimeni de râs astă seară.

– Dumnezeule! Văduva zâmbi ușor. Ne eclipsezi pe toate, draga mea!

Știa că nu era adevărat. Văduva încă era o femeie frumoasă, iar rochia ei de culoarea salviei se potrivea minunat cu tenul ei deschis. Rochia roz a Henriettei îi punea în evidență părul negru, iar Edith era frumoasă ca un înger în rochia albă, cu buclele aurii aranjate după ultima modă și o brățară de coral la încheietură. Și – spre surprinderea ei – evantaiul ivoriu pe care i-l oferise ea.

Uimită, întâlni privirea lui Edith. Tânăra se înroși, dar își deschise evantaiul.

– Cum mi se potrivește? Așteptam ocazia să-l folosesc.

Edith acceptase cadoul cu mulțumiri tăcute, dar nu îl folosise niciodată. Eliza își dădu seama că, fără să vrea, îl căutase de fiecare dată când cumnata ei ieșea. Să-l vadă la încheietura ei în seara aceea îi făcu inima să-i crească. Părea o dovadă că făcea cu adevărat parte din familie.

– Se potrivește perfect cu rochia ta, zise Eliza.

Zâmbetul lui Edith fu recunoscător.

Abia auzi pașii pe scările din spatele ei, înainte ca Hugh să se ivească lângă ea.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, spuse el, încă trăgându-și mănușile pe mâini. O să fiu subiect de invidie pentru fiecare bărbat de acolo, ajungând la brat cu patru femei frumoase.

Apoi se întoarse spre Eliza.

Nu mai văzuse niciodată expresia aceea pe chipul vreunui bărbat când se uitase la ea – uluire și surprindere care se transformară iute în ceva înflăcărat și plin de dorință. Ea se îmbujoră sub privirea lui, dar nu de stânjeneală.

– Haideți, fetelor! spuse văduva în spatele ei. În trăsură.

Eliza abia dacă le auzi plecând într-un foșnet de rochii, urmate de majordom și de lacheu. Hugh o luă de mână și își apăsă buzele pe încheietura ei.

– Lady Hastings, murmură el, o să iști o furtună în seara asta.

În loc să chicotească emoționată și să se împotrivească, ea își arcui sprâncenele.

– Crezi? Oh, Dumnezeule! Eu am vrut să atrag atenția unui singur bărbat.

– Norocos bărbat! Mâna lui se strecură pe după mijlocul ei și o trase mai aproape. Ce ai plănuit să faci cu el, de îndată ce o să fie fermecat fără cale de întoarcere?

– Să dansez cu el. Poate să cinez alături de el. Să provoc un mic scandal privindu-l toată noaptea. Ea îi atinse lavaliera și îi îndreptă acul cu perlă. Apoi, să-l aduc acasă cu mine și să facem dragoste până când nu mai poate.

Sophie îi zisese că nu era greșit să-i spui soțului tău lucruri pasionale, înflăcărate. Sfatul lui Sophie se dovedi din nou a fi potrivit când Hugh trase întretăiat aer în piept și își coborî capul până când buzele lui îi atinseră urechea.

– Ești ispititoare, îi șopti el. Exact ceea ce speram să spui, iar acum gândul ăsta o să mă chinuiască toată noaptea. Parfumul lui îi îmbătă simțurile; mâna lui pe spatele ei alunecă și zăbovi o clipă peste posteriorul ei. Bănuiesc că nu putem să lăsăm baltă balul și să facem dragoste.

Ea zâmbi chiar dacă inima îi bătea nebunește, iar trupul reacționase la atingerea lui. Trebuia să fie declarat o crimă felul în care putea să o transforme într-o creatură desfrânată numai prin modul în care o privea cu ochii lui înflăcărați și întunecați.

– Mama și surorile tale ne așteaptă, spuse ea repede.

– Ceea ce nu are nimic de-a face cu întrebarea mea. Încet, îi dădu drumul. Nădăjduiesc că o să-ți respecți promisiunea... de a dansa cu mine.

Îmbujorată, ea zâmbi încântată.

– Nu-mi încalc niciodată cuvântul dat.

Familia Montgomery închiriase mai multe săli publice de evenimente pentru balul lor, căci erau menite pentru sărbătorirea logodnei fiicei lor cu moștenitorul ducelui de Warnford. Era prezentă elita de seamă a societății londoneze, iar Eliza se simți amețită, de parcă și aerul fusese aurit, mult prea rafinat pentru a fi respirat de ea. Și Georgiana participa, chiar dacă Eliza nu o vedea. Trebuia să o caute în continuare, căci nu-și dorea să-și petreacă seara ca o fată bătrână.

Dar, spre amuzamentul ei, gentleman după gentleman o invitară la dans. Toți erau prietenii lui Hugh, așa că acceptă și se trezi că promise să danseze cu doi conți, un viconte, fratele unui duce și moștenitorul unui marchiz. Unul după altul, o luară de lângă soțul ei, chiar

dacă, în cele din urmă, Eliza își dădu seama că el nu dansă decât câte o suită cu fiecare dintre surorile ei.

– Cu cine ar trebui să dansez? zise el când ea îl întrebă la cină. Singura femeie cu care vreau să dansez și-a promis deja fiecare dans.

Ea răsuflă întretăiat.

– Tu m-ai încurajat să o fac! Sunt prietenii tăi!

– M-am înșelat, spuse Hugh. Sunt cu toții niște bestii invadatoare. S-ar putea să-l provoc pe Fairfield la duel pentru felul în care se uita la tine.

Niciodată un bărbat nu se uitase la ea senzual, nici măcar Lord Robert Fairfield. Hugh se purta prostește. Totuși, se simți cuprinsă de un iureș de fiori la auzul cuvintelor lui.

– Sper că n-o să faci asta, îi zise ea. M-a rugat să păstrez un dans pentru el mai târziu.

Soțul ei păru enervat.

– Poate că să fie dezamăgit. Te vreau.

Își șopti ultimele cuvinte apăsat.

Eliza se înroși din cap până în picioare.

– Hugh!

– Vreau să te fac să-mi spui numele toată noaptea, rosti el pe nerăsuflate, la fel de cuviincios ca orice altceva, cu excepția lucrurilor desfrânată pe care le rosti în vreme ce se întoarseră în sala de bal. Vreau să te fac să gemi, să urli și să mă implori...

– Încetează!

Cu fața roșie ca racul, ea îl lovi ușor cu evantaiul.

– Nu o să mai spui asta de îndată ce ajungem în pat, continuă el pe tonul lui catifelat și indecent.

Eliza o știa. Chiar și când o șoca, nu își dorea ca el să înceteze să o adore, să o dorească, să o iubească. Dar acum trebuia să zâmbească și să danseze cu altcineva, gândindu-se la toate modurile delicioase în care Hugh avea să facă dragoste cu ea când ajungeau acasă.

– N-o să reușesc în veci să termin următorul dans, îi spuse ea cu o voce înăbușită.

– Ce noroc că următorul tău partener sunt eu!

El îi aruncă o privire grăitoare lui Lord Carrington, căruia îi promisese primul dans de după cină, iar prietenul lui se întoarse supus pe loc și plecă.

Elizei i se tăie răsuflarea.

– Ce faci?

– Este foarte simplu. Hugh se opri, îi prinse mâna într-a lui și o puse pe braț. Am descoperit că nu-mi place să-mi împart soția.

– Este doar un dans, replică ea.

El o trase mai aproape, în vreme ce muzicienii începură să-și acordeze instrumentele. Următorul dans trebuia să fie un vals.

– Nu este un simplu dans, spuse el dintr-odată serios. Este o ocazie să te țin aproape, să simt cum te miști în brațele mele. O ocazie ca Londra întreagă să știe ce noroc am că sunt soțul tău. O șansă să te fac să râzi pentru că îți place la nebunie să dansezi. N-aș vrea să ratez un asemenea moment.

Nu era posibil să iubești pe cineva mai mult decât îl iubea ea pe el în clipa aceea.

– Nu, șopti ea, și se uită lung în ochii lui întunecați.

Nici ea nu voia să rateze un asemenea moment cu el.

Muzica începu. Hugh o luă de mână și o ținu indecent de aproape în timp ce dansară. Eliza se simți ușoară ca un fulg, de parcă plutea deasupra podelei, în brațele lui. Atenția lui Hugh nu se abătu nici măcar o secundă de la ea, iar zâmbetul cu subînțeles de pe chipul lui făcea să pară că erau singuri în sala de bal. Ai fi zis la fel de bine că erau – Eliza abia dacă îi mai observă pe oaspeții din jurul ei.

– Știi, spuse ea sfioasă, prima dată când ai dansat cu mine a fost clipa în care am început să mă îndrăgostesc de tine.

– Da? Interesul se aprinse pe chipul lui. La balul Thayne.

Ea încuviință din cap.

– Nimeni nu m-a mai invitat la dans în seara aceea. Oh, Dumnezeule! Părea destul de penibil. Eu și *papa* nu cunoșteam pe nimeni, adăugă ea în grabă. A fost frumos, dar mă așteptam să stau pe margine toată noaptea până în clipa în care ai apărut tu.

Hugh își încleștă maxilarul.

– Tu nu ar trebui să-ți petreci niciodată toată noaptea stând pe margine.

– Nu mă deranja lucrul acesta. Ea îi zâmbi. Drept să spun, nu-mi doream cu adevărat să dansez cu nimeni.

O expresie vag satisfăcută îi traversă chipul.

– Nu?

– Am dansat cu suficienți gentlemeni în sezon ca să știu de ce își doreau să danseze cu mine. Aș fi preferat să stau pe margine.

Pe vremuri, ar fi fost umilitor să recunoască de față cu oricine că bărbații dansau cu ea doar pentru că vânau averea tatălui ei. Acum

părea că toate dansurile și balurile acelea ciudate fuseseră ca ora de dinaintea ivirii zorilor, când speranțele ei la un viitor de femeie măritată până la adânci bătrâneți fuseseră obscure. Dar în seara aceea, când toate visurile ei se îndepliniseră, fiecare seară solitară fusese răsplătită întru totul.

Hugh se încruntă.

– De ce voiau să danseze cu tine?

Ea se îmbujoră. Iarăși subiectul acela interzis – banii.

– Nu pentru farmecul sau frumusețea mea, răspunse ea. N-am avut niciodată nici prea mult farmec, nici frumusețe, așa că poate ar trebui să fiu recunoscătoare că ție pare să nu-ți pese de asta.

Preț de câteva clipe, el nu spuse nimic.

– Numai cei care te cunosc pot să aprecieze cât farmec și câtă frumusețe ai.

„Sau sunt prea amabili să spună altceva", se gândi ea, dar nu o zise cu voce tare. Chiar și așa, cuvintele lui îi treziră fiori calzi pe piele, care nu aveau legătură cu efortul din timpul dansului.

– Dar tu nu mă cunoșteai atunci, sublinie ea. Și tot m-ai invitat la dans, și nu o dată, ci de două ori.

– Și asta ți-a câștigat inima? o întrebă aproape îngrijorat.

– Ei bine... Eliza își întoarse privirea, știind că se înroșise. M-ai și sărutat...

Hugh nu spuse nimic. Când, în cele din urmă, ea ridică privirea, întrebându-se dacă spusese ceva greșit, el o privea cu ochi întunecați, aproape visători.

– Te-am sărutat, da. Acela a fost momentul în care am știut că o să mă însor cu tine.

Buzele ei se întredeschiseră de încântare.

Expresia lui se relaxă. Un zâmbet senzual îi arcui buzele.

– Desigur, cu acordul tău. Am fost peste măsură de ușurat când ai acceptat.

De parcă ar fi putut să spună nu. De parcă o fată ca ea ar fi putut să refuze un conte ca el, chiar dacă nu ar fi fost îndrăgostită nebunește și scandalos de atrasă de el.

– Te-ai gândit vreodată că nu o să accept?

Zâmbetul lui pieri.

– N-am vrut să te consider un lucru ce mi se cuvenea.

Ea simți un nod în gât. Fusese întotdeauna fata tăcută de pe margine, cea care chicotea de emoție și nu spunea niciodată nimic

spiritual. Nici un alt bărbat nu îi mai complimentase frumusețea sau farmecul și nici nu îi sugerase că le avea măcar. Dar Hugh... Oh, Hugh o luase prin surprindere, zăbovind ca să se uite cu adevărat la ea și să îi vadă inima, dărâmând zidurile de apărare pe care ea le construise cu timpul. Nu ar fi putut să viseze în veci la un soț mai potrivit.

Valsul se încheie. Mâinile lui Hugh zăboviră pe corpul ei.

– Cui ai mai promis un dans? murmură el.

– Oh... Domnului Jennings, lui Lord Edward Rivers și... altcuiva, spuse ea încurcată. De ce?

– Mă simt foarte gelos în seara asta. El îi făcu cu ochiul și, în cele din urmă, îi dădu drumul, continuând să o țină de mână ca să o conducă de pe ringul de dans. Ai vrea niște șampanie?

O conduse într-un colț mai liniștit din spatele încăperii.

Ea scoase un chicot stânjenit.

– Știi, cred că mai întâi o să vizitez camera de toaletă.

El zâmbi larg.

– Desigur. Eu mă duc să iau șampanie și te găsesc când te întorci.

Capitolul 26

Eliza își croi drum prin saloanele aglomerate în căutarea camerei de toaletă. Voia să-și pună o batistă umedă pe frunte și să își lase emoțiile dezlănțuite să se liniștească. Dacă ar fi fost crescută ca o lady din înalta societate, cu siguranță ar fi fost în stare de asta și nu ar fi permis să i se înmoaie genunchii și inima să-i bată nebunește în piept. Eliza Cross cea banală și sfioasă își dorea să bea o ceașcă de ceai într-un colț liniștit și să se minuneze de ceea ce devenise viața ei, dar contesa de Hastings trebuia să-și revină și să se întoarcă în sala de bal, pregătită pentru privirile fierbinți și pasionale ale soțului ei și încă în stare să danseze și să discute cu înflăcărare.

Dar camera de toaletă era la fel de aglomerată ca sala de bal. O tânără lady își rupsese rochia și suspina deznădăjduită, în timp ce două slujnice se chinuiau să o repare. În fundul încăperii, trei doamne în vârstă stăteau împreună și discutau în largul lor; una dintre ele stătea cu piciorul ridicat pe o pernuță. Alte câteva doamne erau ocupate cu slujnicele care le aranjau părul și le tamponau fruntea, în încăpere fiind aproape la fel de mult zgomot ca în sala de bal. Eliza își luă propria batistă rece și își tamponă fața. Ochii îi erau strălucitori și obrajii roșii, iar buzele îi erau arcuite într-un zâmbet continuu și fericit. Zâmbi la vederea reflexiei din oglindă. Arăta așa cum era: o femeie îndrăgostită.

Când reveni în sala de bal, aceasta era și mai aglomerată. Îmbrâncită din stânga de un grup de filfizoni, abia strecurându-se printre niște domnișoare îmbrăcate în alb care chicoteau din toată inima, ea încercă să-l găsească pe Hugh. Erau atâția bărbați înalți cu părul negru, în redingote și pantaloni negri, încât nu era așa de ușor să-l vezi. Dar îl zări în colțul opus al încăperii, de cealaltă parte a dansatorilor. Vorbea cu Henrietta, care zâmbea strălucitor, și cu un tânăr chipeș care îi ținea mâna lipită pe brațul lui. Văduva stătea lângă fiica ei, zâmbind grațios. În ochii tuturor, părea că tânărul îi cerea lui Hugh

permisiunea de a o vizita pe Henrietta. Gândul aproape că o făcu pe Eliza să suspine de încântare.

Aproape ajunse lângă el când cineva o strigă pe nume. Ea se întoarse și văzu că un bărbat pe care nu îl cunoștea făcu o plecăciune adâncă.

– Nădăjduiesc că o să mă iertați că mă prezint singur, Lady Hastings, spuse el. Sir Richard Nesbit, la dispoziția dumneavoastră. Voiam să vă felicit.

Eliza deveni neliniștită.

– Pentru ce, domnule?

– Pentru căsătorie. Îl cunoșteam foarte bine pe răposatul tată al soțului dumneavoastră și l-am văzut pe Hastings crescând încă de mic.

El îi făcu cu ochiul, cu un zâmbet cu subînțeles.

– Oh! Eliza se relaxă și chiar îi zâmbi. Un vechi prieten de familie. Ce frumos din partea dumneavoastră, Sir Richard. Mulțumesc.

– Bătrânul Hastings – socrul dumneavoastră – a fost un om măreț, extraordinar. Ar fi fost mai mult decât încântat să-și vadă fiul însurat atât de bine.

Eliza șovăi, dintr-odată încurcată. Nimeni nu ar fi numit-o o partidă splendidă; nu era eligibilă, nici frumoasă sau în orice alte feluri care făceau ca fetele să fie partide avantajoase. Cu excepția unui singur lucru. Amintindu-și sfatul Georgianei, ea se îndreptă de spate și răspunse politicos:

– Sunt sigură că nu înțeleg, domnule.

El râse.

– Ba da, ba da! Tatăl dumneavoastră a pus totul la cale, nu-i așa? Trebuie să fie încântat să vadă că planurile lui au dat roade.

Zâmbetul îi dispăru de-a binelea de pe buze. Eliza se uită lung la el, cu chipul încremenit, și nu spuse nimic.

Sir Richard nu se lăsă descurajat. Se aplecă mai aproape.

– Înțelegeți acum... da, înțelegeți! V-a găsit o partidă extraordinară, și nu pot să spun că-l condamn. Hastings ar fi fost partida sezonului dacă n-ar fi fost îngropat în datorii, aproape la un pas de groapă. O să recunosc asta în fața lui Edward Cross – nu ratează niciodată o șansă. Un titlu vechi, un tânăr decent, iar toate astea pentru o datorie nu foarte importantă.

El clătină din cap, continuând să zâmbească larg.

– Ce vreți să spuneți? Eliza își auzi vocea și i se păru străină și stridentă. De ce anume îl acuzați pe tata?

– Să-l acuz? pufni Richard. A reușit! Știu asta pentru că eu însumi i-am vândut un vechi bilet de plată. Nu m-am gândit că o să se aleagă ceva de el după ce tânărul Hastings mi-a spus că n-avea nici un sfanț și nu o să plătească decât cele mai apăsătoare datorii. Ei bine, i l-am vândut lui Cross! Toată lumea a făcut asta. El a cumpărat fiecare bilet de plată și datorie de onoare în contul lui Hastings. Ce altă alternativă să fi avut băiatul decât să se însoare cu singura fiică a omului? El chicoti din nou. Cross l-a cumpărat pentru dumneavoastră. Ce afacere bună a făcut, nu? O contesă!

Muzica și discuțiile din jurul ei se amestecară într-un vuiet neclar. Eliza se simți amorțită. Voia să-i spună domnului Richard că era un mincinos, voia să-și ducă mâinile la urechi și să fugă, voia să nu se mai gândească la faptul că vorbele lui aveau atât de mult sens. Un conte frumos, eligibil. O afacere bruscă a tatălui ei, când *papa* făcea rareori afaceri cu nobilii. Atâtea întâlniri și vizite când *papa* lipsea de acasă. Insistența lui că un conte putea să se însoare cu fiica lui dacă își dorea.

Încă aflat în fața ei, domnul Robert spuse ceva prin care se scuză. Continuând să zâmbească asemenea unei pisici care găsise bolul de lapte, făcu o plecăciune și plecă. Eliza îl privi, încremenită și copleșită.

Casa ușor dărăpănată, nepotrivită pentru a fi reședința unui conte. Lipsa de fonduri pentru draperii noi. Felul în care Hugh apăruse la teatru după ce *papa* o împiedicase să o invite pe Georgiana. Răceala mamei lui față de ea... Disprețul Henriettei și al lui Edith, chiar și felul în care el o sedusese atât de curând după ce o ceruse de soție, asigurându-se că nu avea să se răzgândească.

Eliza își duse mâna la gură pe măsură ce fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare gest aparent îndrăgostit i se desenă în minte în culori noi și sinistre. Tatăl ei îl cumpărase? *Papa* o tot tachinase că va găsi un nobil fără nici un sfanț care să se însoare cu ea. Dar ea nu crezuse că Hugh nu avea nici un sfanț; o făcuse să creadă că îi păsa cu adevărat de ea.

Totul fusese o minciună?

– Eliza! Edith îi atinse brațul. Zâmbetul strălucitor de pe chipul ei păli când Eliza se smuci și aproape că se feri de brațul ei. Te simți rău? întrebă fata îngrijorată.

– Nu, eu... Eliza își apăsă mâinile la tâmple. Se putea să fie adevărat? Ce anume voiai, Edith?

– Mama m-a trimis să te caut, spuse cumnata ei. Într-o anumită măsură, entuziasmul îi reveni. Lord William Parker-Jones a cerut permisiunea de a se întâlni cu Henrietta. Mama vrea să ți-l prezinte.

Papa fusese dintotdeauna un spectator. Îi spusese să nu intervină în căsnicia ei. El întreba despre nepoți de fiecare dată când venea în vizită, de fiecare dată când Hugh, mama și surorile lui nu erau acasă. Era o coincidență? Hugh nu spusese nici un cuvânt despre *papa* de la nuntă, chiar dacă fusese atât de implicat în afaceri cu el înainte de a se căsători, încât fusese nevoit să vină la Geenwich de mai multe ori.

Putea să fie adevărat? Toate lucrurile legate de căsnicia ei erau o minciună?

– Eliza? întrebă Edith îngrijorată. Pari albă la față. Lasă-mă să-l chem pe Hugh.

– Nu! Ea o apucă pe Edith de încheietură. Nu... eu... mă doare capul. Groaznic, mă tem. Poți o să mă ajuți să mă duc acasă?

– Oh, nu, lasă-mă să-l chem pe Hugh! începu să spună fata.

Eliza o strânse de încheietură.

– Nu, nu... nu pot să mai aștept. Neliniștită, fata se uită lung la ea, cu ochii mari. Eliza încercă să zâmbească. Nu vreau să stric seara tuturor, spuse ea. Nu când Henrietta are asemenea vești fericite. Te rog să le spui doar... că am plecat acasă. Sunt convinsă că o să mă simt mai bine după o ceașcă de ceai și odihnă.

– Chiar cred...

– Edith! Ea o strânse din nou de mână, mai tare. Te rog să mă ajuți! Vreau să-mi fie chemată trăsura.

– Hugh o să te ducă acasă, îi șopti fata, părând speriată.

Eliza nu-l voia pe Hugh, nu acum. Dacă îl vedea, se putea să spună ceva ce avea să regrete sau, mai rău, ce va regreta chiar atunci. Dacă o lăsa pe Edith să plece, fata se ducea să-i spună.

– Vino cu mine, te rog, îi spuse ea lui Edith. Apoi, poți să te duci să-i spui lui Hugh. Trebuie să plec acasă.

Edith încuviință încet din cap. Eliza răsuflă ușurată, dar când făcu un pas spre ușă, aproape că se prăbuși. Stătuse atât de încordată, încât i se tăiară genunchii când încercă să se miște. Uluită, Edith o cuprinse pe Eliza de mijloc și o susținu.

– Doamne, Eliza, ești sigură că reușești să ajungi până acasă?

– Nu am unde să mă întind aici, zise Eliza.

– Camera de toaletă...

– Este așa de aglomerată și atâta zgomot acolo, că durerea mea de cap o să se înrăutățească.

Își fixă ochii spre ușa cu arcadă, flancată de pilaștri cu ghirlande de iederă și flori de mătase. Lady Montgomery nu se uitase la bani în seara aceea. La fel ca Hugh, de îndată ce pusese mâna pe fondurile din zestrea ei. De îndată ce *papa* îi achitase toate datoriile.

Edith nu mai spuse nimic până când ajunseră în hol. Apoi îi ceru unui lacheu să cheme trăsura familiei Hastings și altuia să-i aducă Elizei pelerina.

– Rămâi cu mine, o rugă Eliza cu tremur în voce.

– Da, îi promise Edith, părând îngrijorată. Pot să trimit un lacheu după doctor...

– Nu cred că este nevoie. Se uită la Edith, care o detestase atât de mult și fusese părăsită din cauza ei și care acum părea atât de îngrijorată pentru ea. Edith știa? Eliza eliberă brațul fetei și schiță un zâmbet. Este doar o durere de cap. Nu sunt obișnuită cu balurile, știi... Am dansat prea mult și este atât de mult zgomot! Pur și simplu, am nevoie să mă duc acasă. O să-i spui tu lui Hugh, nu-i așa?

Chipul lui Edith fu luminat de un zâmbet larg și ușurat.

– Desigur! Eu... Pentru o clipă, am crezut că nu voiai să-i spun. Ce prostie din partea mea, nu-i așa? Știi că o să vină imediat după tine, indiferent ce-i spun eu, nu? Ea zâmbi sfioasă, clătinând din cap. Aș putea să-i spun că ți-ai pierdut o cataramă de la pantof și tot ar veni după tine acasă. Îți este devotat ca un cățeluș.

Ca un cățeluș. Dacă domnul Richard avea dreptate, Hugh o mințise aproape din prima clipă în care se cunoscuseră.

Eliza urcă în trăsură și se prăbuși pe banchetă. Îi făcu semn lui Edith, care o privea de pe trepte, iar fata o salută, zâmbind din nou.

– Să te faci bine! strigă Edith în clipa în care vizitiul îndemnă caii să o pornească la drum. Finch, să mergi încet, îi zise ea vizitiului.

Eliza se lăsă legănată de trăsură; nu voia să gândească sau să simtă în clipa aceea. Poate că totul era greșit. Poate că domnul Richard era un mincinos sau înțelesese greșit cuvintele lui *papa* despre intenția de a cumpăra biletul de plată de la tatăl lui Hugh. Poate că Hugh nici măcar nu știa că *papa* cumpărase datoria. Nu auzise niciodată nici de la Hugh, nici de la familia lui ceva despre

domnul Richard, chiar dacă bărbatul susținuse că era un vechi prieten. Șocul cuvintelor lui o făcuse să fugă, dar poate că, de îndată ce găsea ceva spațiu, ceva timp ca să se gândească la toată povestea, avea să găsească o explicație rezonabilă.

Dar el plantase deja o sămânță care încolțea într-o liană infamă, spinoasă și vicleană, iar singurul mod de o ucide era să o scoată cu rădăcini cu tot.

Ajunsese numaidecât pe St. James's Street. Wilkins fu surprins să o vadă singură, dar ea îi spuse că avea o durere de cap. Mary se grăbi să îi prepare o ceașcă liniștitoare de ceai, iar Eliza se duse în camera ei.

Willy tresări și lătră cu ardoare când o zări. Angus trebuia să se fi dus la culcare dacă Willy era deja în coșul lui de lângă șemineu. Inima Elizei se înduioșă la vederea lui; câinelui i se permitea să intre noaptea în camera ei, căci își petrecea restul zilei afară, alături de Angus. Se aplecă, iar Willy se aruncă spre ea și o linse pe față până când fu nevoită să râdă.

–Ce să cred, Willy? șopti ea, odihnindu-și obrazul pe blănița lui fină, alb cu negru. *Papa* ar face așa ceva?

Willy se retrase și o privi curios, cu limba pe afară. Lătră spre ea.

–Ai dreptate, spuse ea încet. Ar face-o. Dar Hugh ar intra într-o asemenea intrigă?

Câinele îi linse din nou fața. Nici el nu știa.

Se gândi la Hugh, la soțul ei, care îi declarase că o dorea pentru el pentru o zi și o dusese la Primrose Hill. Care făcuse dragoste cu ea și îi spusese că o iubea. Se putea ca bărbatul acela să o fi mințit? Închise ochii și își aminti primul lor vals, când o scosese afară, în burnița de pe terasa lui Lady Thayne, și o sărutase atât de pasional, ca un iubit. Atunci o dorise; își amintea cu însuflețire senzația corpului lui excitat pe al ei...

Dar a-și dori nu era același lucru cu a iubi. Și îi spusese că o iubea sau că măcar îi păsa de ea la ceva timp după ce se căsătoriseră.

Poate că nu o iubise când o ceruse de soție, dar de atunci se îndrăgostise de ea. Chiar dacă începuse ca un neadevăr, acum totul era real. Eliza își dorea cu disperare să creadă că jurămintele de iubire ale soțului ei nu fuseseră simple minciuni sau măcar minciuni pe jumătate. Putea să ierte minciunile vechi, se gândi înverșunată, atâta vreme cât vorbise serios când îi spusese că o iubea în seara aceea...

Dar, dacă ea credea că *papa* putea să fi cumpărat toate datoriile și îl obligase să se însoare cu ea, era greu de crezut că Hugh l-ar fi iertat atât de ușor și de repede.

Parcă în transă, Eliza se ridică și apucă lampa. Willy o urmă prin cameră, fluturând din coadă. Nu îi spuse să șadă. Deschise ușa și traversă coridorul, întâlnindu-se cu Mary, care ținea o tavă în mâini.

– V-am adus ceai, milady, spuse speriată camerista ei. Nu vreți să-l beți în cameră?

– Hm? Oh, ba da, o să fie minunat în camera mea, Mary. Eliza zâmbi absentă. Mă duc doar să iau o carte din biroul Excelenței Sale.

Îl văzuse pe Hugh în biroul lui, la masa de scris. Ținea registrele pentru el. Dacă datoriile lui erau uriașe, așa cum susținea Sir Richard, Hugh trebuia să fi făcut plăți care trebuiau să fie înregistrate în registre. Avea doar să se uite peste ele. Dacă nu existau datorii, atunci Sir Richard o minți se. Nu era nevoie să îl confrunte pe *papa* sau pe Hugh în legătură cu nimic. Urma să stea liniștită în pat, sorbind din ceai, când devotatul ei soț avea să vină și s-o vadă.

Biroul era întunecat și cufundat în tăcere, făcând-o să se simtă ca un tâlhar. Așeză lampa pe birou. Unde erau registrele? Dulapul părea locul evident; examină rafturile și găsi mai multe registre. Erau ținute în ordine, inclusiv pentru anii de dinainte. Numai în unul era scrisul de mână al lui Hugh. Îl puse pe birou.

Avu nevoie de câteva minute să-i descifreze notițele. Ea păstrase registrele gospodăriei la Greenwich, dar contesa văduvă avea registrele aici. Eliza nu era obișnuită cu activitățile moșiei unui conte, dar începu să le deslușească. Erau menționate plăți ale slujitorilor, chitanțe de la croitoreasă, de la măcelar, de la potcovar. Eliza întoarse paginile, studiind cât putea de iute.

Prima o făcu să clipească; ipoteca pe Rosemere. Era o sumă mare. Henrietta îi spusese că fusese lăsată arendașilor, ceea ce nu era un lucru tocmai bun, fiindcă toți iubeau moșia din Cornwall. Mai erau o ipotecă pe o proprietate – Norcross Hall, reședința familiei Hastings din Essex. Acum că știa ce anume să caute, începu să identifice numaidecât datoriile. Buzele Elizei se mișcară în tăcere când încercă să adune sumele plătite și să ghicească ce rămânea din datorie. Renunță când suma trecu de 30 000 de lire.

Willy își puse capul în poala ei, iar Eliza îl mângâie, uitându-se absentă la paginile din fața ei.

Ei bine, o mulțime de proprietăți erau ipotecate. Georgiana spusese că fratele ei le scria mereu bancherilor, negociind noile credite. Doar pentru că Hugh avea datorii nu însemna că avea necazuri. Cei mai bogați nobili aveau venituri de zeci de mii de lire pe an, mai mult decât suficient ca să-și plătească ipotecile. Totuși, dacă era adevărat, venitul trebuia recuperat de altundeva.

– Am nevoie de registrul curent, șopti ea. Willy își înclină capul, iar ea încuviință hotărâtă. Da. Dacă totul a continuat după nunta noastră așa cum se întâmpla înainte, înseamnă că n-a schimbat nimic căsnicia noastră.

Îi căuta scuze lui Hugh și se detesta pentru asta.

Registrul curent nu se afla pe rafturi alături de celelalte. Eliza se întoarse spre fotoliul mare din piele și deschise un sertar de la birou. Nimic. Un alt sertar – tot nimic. În cel de-al treilea sertar se afla un registru pe care îl mai văzuse. Îl scoase cu mâini tremurânde. În timp ce îl deschise, un teanc de hârtii se prăbuși pe podea.

În primul rând, recunoscu scrisul de mână al tatălui ei. Era doar cuvântul Hastings scris în mâzgăliturile de pe exterior, dar asta o făcu să tresară. Încet, despături hârtiile ca să vadă ce îi dăduse tatăl ei lui Hugh. Poate că era o recomandare pentru cizmarul lui sau o listă de vinuri bune...

„Plătit integral", scria sus – un bilet de plată pentru 2 000 de lire. „Plătit integral" scris pe o chitanță mare de la căruțaș. „Plătit" pe un total al facturilor de la negustorul de vinuri. „Respectat integral" pe un contract de la proprietatea din Essex.

Eliza duse mâna la gură. „Plătit integral." „Plătit integral." Fiecare pagină din teancul de hârtii, zeci de chitanțe, credite și bilete de plată, toate marcate ca fiind plătite. Le lăsă să-i alunece printre degete – o avalanșă de dovezi blestemate care arătau că tatăl ei cumpărase datoriile lui Hugh, exact așa cum susținea Sir Richard Nesbit. Încordată, deschise registrul curent, rugându-se să dea peste vreo notă care să arate că Hugh îi restituia tatălui ei banii, că poate *papa* o făcuse ca o dovadă de bunătate față de viitorul lui ginere.

Nu exista nici una. Văzu adnotații clare ale unor dintre fonduri din zestrea ei, puse în diferite conturi. Hugh nota absolut totul, până în cele mai mici detalii. Dar nu exista nici o plată către alte credite sau ipoteci de când Hugh începuse să vină în vizită la Greenwich.

Iar Eliza știu, în adâncul sufletului, că Nesbit îi spusese adevărul.

Capitolul 27

Hugh începuse să se întrebe unde se dusese Eliza.

În camera de toaletă, îi spusese. Având două surori, Hugh știa că era ceva care putea să presupună o mare întârziere, așa că nu fu surprins când ea nu se întoarse repede. Își salută prietenii, își umplu din nou paharul de vin și reuși să nu dea nas în nas cu Lord Livingston, care se întreținea cu admiratorii lui într-un colț al încăperii.

Henrietta îl găsi, venind spre el cu un tânăr înalt la braț. Hugh îl cunoștea pe William Parker-Jones, fiul cel mic al marchizului de Downes, dar tot tresări când auzi că tânărul îi cerea permisiunea să o viziteze pe Henrietta. Sora lui strălucea de fiecare dată când tânărul se uita la ea, iar Hugh își dădu seama că sora lui cea mică nu mai era o fetiță.

– După expresia de pe chipul Henriettei, trebuie să accept, îi spuse tânărului. Dar trebuie să-ți mai spun că am hotărât să-și facă debutul și să participe la sezon anul viitor.

– Desigur, spuse Lord William cu căldură. Nu a fost niciodată intenția mea să previn acest lucru. Aruncă o privire spre Henrietta, care era roșie în obraji și strălucea de bucurie. Totuși, sper să fur startul în fața celorlalți domni care, cu siguranță, îți vor cere permisiunea să vină în vizită anul viitor.

Hugh chicoti.

– Poți să-ți dai toată silința. Henrietta o să fie cea care o să decidă dacă reușești.

Contesa văduvă li se alătură, iar Henrietta îi împărtăși vestea cea bună. Rose se bucură și continuară să discute o vreme. Edith veni și ea și fu prezentată noului pretendent al surorii ei, dar se făcu nevăzută când mama ei îi șopti ceva. Când Lord William se duse să-și informeze propria mamă, Rose îi trimise marchizei omagiile ei.

– Henrietta, draga mea, cât de minunat! Este un băiat fermecător, dintr-o familie așa de bună!

Rose își strânse fiica de mână.

– Chiar ești mulțumită, mamă? Ești de acord? Fără să mai aștepte un răspuns, ea se întoarse spre Hugh. Ai vorbit serios, Hugh, când ai spus că eu decid?

– De ce să nu vorbesc serios? întrebă el prefăcându-se jignit. Ai de gând să nu alegi bine?

Ea râse, apoi deveni numaidecât serioasă.

– Nu! Doar că este ceva foarte nou faptul că domnii vor veni să mă viziteze, să mă curteze și să încerce să mă seducă. Totul părea așa de interesant și de romantic când era vorba despre Edith, iar eu aproape că am murit de invidie, dar acum... O să-mi spui dacă ți se pare că fac o greșeală, nu-i așa?

Adică asemenea lui Benwick, voia să spună.

– Da, îi promise el. Vreau să te văd fericită.

Ea oftă și zâmbetul îi reveni pe buze.

– Unde este Eliza? Abia aștept să-i spun.

– Nu știu.

Hugh înălță capul și scrută încăperea din priviri. Nu o vedea și deja era plecată de ceva vreme. În cealaltă parte a camerei, îl zări pe Lord Livingston, care discuta cu fiul lui și cu domnul Richard Nesbit. Vicontele era cu fața spre el, iar când Hugh aruncă o privire în direcția lui, privirile li se întâlniră. Buzele lui Livingston se arcuiră și își ridică paharul spre el într-un salut zeflemitor. Hugh se încruntă și întoarse privirea.

– Am trimis-o pe Edith s-o cheme, spuse mama lui. Voiam să i-l prezint pe Lord William. Mă întreb de ce întârzie atât.

Hugh se încruntă. Nu o vedea nici pe Edith. Poate că erau amândouă în camera de toaletă, dar însemna că Eliza nu se simțea bine. Trebuia să fi trecut deja o jumătate de oră de când plecase.

– Mă duc să le caut, le spuse mamei și surorii lui și porni să traverseze încăperea.

O întâlni pe Edith la ușa cu arcadă a încăperii.

– Oh, Hugh, iată-te! exclamă ea pe un ton evident de ușurare. Eliza m-a rugat să te găsesc.

– Ce s-a întâmplat? Deveni îngrijorat într-o clipită. Se simțise bine când plecase. Unde este?

– S-a dus acasă cu trăsura.

– Poftim?

Edith ridică mâinile la auzul întrebării lui tăioase.

– Am vrut să vin după tine, dar a insistat să plece imediat. Finch o s-o ducă acasă în siguranță, așa că am lăsat-o să plece.

– De ce a vrut să plece? întrebă el.

Dumnezeule, dacă Livingston îi făcuse ceva...

– A spus că o doare capul, că este prea mult zgomot aici și că a dansat prea mult.

Încruntarea de pe chipul lui Hugh se adânci. Era posibil, dar părea neobișnuit pentru Eliza.

– Părea că îi este foarte rău?

Edith șovăi, apoi îi mărturisi:

– Da. Sau poate nu că îi era rău, ci s-a purtat foarte straniu. Avea o privire distantă și cred că nu a reținut nici jumătate din ce i-am spus. Se gândea la altceva. Părea ametită.

La naiba! Fu cuprins de o furie fierbinte și violentă. Trebuia să fi fost Livingston sau Benwick, nemernicul fără caracter. Se gândi la rânjetul malițios al lui Livingston. Puneau la cale represaliii împotriva felului în care Eliza îl pusese la locul lui pe Benwick sau poate a campaniei de apărare duse de mama lui prin saloane.

– Mă duc acasă să mă asigur că este bine.

Edith zâmbi larg.

– I-am spus eu că așa o să faci.

O duse pe Edith înapoi la mama lor și îi spuse că urma să trimită trăsura după ele.

– Desigur, dragul meu, îi spuse ea. Dar, Hugh... Îl trase un pic mai departe de surorile lui. Să fii blând, îi atrase ea atenția. Se poate ca plecarea ei bruscă să aibă motive întemeiate.

– Sunt convins, mamă, zise el. Eliza nu este grăbită sau impulsivă.

– Nu. Ea ridică o sprânceană. Un motiv *foarte* întemeiat. Când unei tinere proaspăt măritate i se face rău... Ea făcu un gest delicat cu mâna. Să fii blând, spuse ea din nou și începu să zâmbească.

El rămase cu gura căscată. Da, desigur, ar fi trebuit să se gândească. Tensiunea lui se risipi, fiind înlocuită de uluire. Se putea ca Eliza să aștepte un copil? Ar fi preferat să-i fi spus chiar ea, dar mama lui avusese copii, iar el nu; sigur știa despre ce vorbea dacă îl îndemna să fie blând și înțelegător.

– O să fiu, îi promise mamei lui și se îndreptă din nou spre ușă, de astă dată trecând nerăbdător prin mulțime.

Nu se mai deranjă să aștepte pe cineva ca să vadă dacă Finch se întorsese. Îi lăsă instrucțiuni vizitiului lui când acesta se întoarse

și plecă pe jos. Nu era departe și ajungea mai repede dacă mergea pe jos, din moment ce strada era înțesată de trăsuri. Spera ca Eliza să fi plecat acasă pentru un motiv fericit; un copil! Și atât de repede după ce se căsătoriseră! Poate că fusese într-adevăr Livingston, dar mări pasul când și-o închipui pe Eliza însărcinată. Ținând în brațe copilul ei, cântând dulce. O fetiță cu ochi verzi și un zâmbet sfios.

– Unde este Lady Hastings? îl întrebă pe majordom când trecu pragul ușii de la intrare, deja scoțându-și pelerina și mănușile.

Wilkins făcu o plecăciune.

– S-a retras în cameră, milord.

Hugh era deja la jumătatea scărilor.

– Excelent.

Trebuia să cheme un doctor care să o examineze? Trebuia să-și fi întrebat mama. Zâmbi larg, urcând câte două trepte. Avea să o întrebe pe Eliza.

Dar ea nu era în cameră. Mary, camerista ei, se afla acolo, aranja un ceainic și alte lucruri pe masa de lângă șemineu.

– Lady Hastings? întrebă el, ușor nerăbdător.

Sigur trebuia să se fi dus în pat.

– A spus că vrea să ia o carte din biroul dumneavoastră, milord, spuse fata.

Hugh se opri. Din biroul lui?

– Foarte bine, spuse el, dar entuziasmul îi fu risipit de un fior brusc. De ce să se fi dus Eliza acolo să caute o carte? Biblioteca era mică, dar avea o colecție frumușică de romane grație mamei și surorilor lui. În biroul lui nu exista nimic nici măcar pe jumătate de interesant.

Dar, când deschise ușa biroului, ea nu alegea o carte. Stătea în fotoliul din spatele biroului, cu capul plecat. La intrarea lui, Willy se ivi de după birou și traversă bucuros încăperea ca să-l întâmpine. Hugh îl mângâie între urechi, fără să-și ia ochii de la ea.

– Eliza?

Ea înălță capul. Chipul îi era alb ca varul, așa că el înaintă îngrijorat, doar ca să se oprească brusc când ea se ridică în picioare.

– Sunt așa o proastă! spuse ea încordată și se sprijini cu mâinile pe birou.

El se încruntă.

– Nu. Ce vrei să spui?

Drept răspuns, ea întinse mâna și împrăștie niște hârtii mototolite pe birou. Hugh simți un gol în stomac când văzu despre ce era vorba.

– Le-a cumpărat pe toate, nu-i așa? întrebă ea, părând hipnotizată de datorii, cuvântul „plătit" ieșind în evidență pe una dintre ele, de parcă era marca furiilor iadului.

El se cutremură din nou. Trebuia să fi ars biletele acelea, e adevărat, dar, ca ea să le găsească, fusese nevoită să caute prin biroul lui. Eliza nu era genul care să o facă dintr-un capriciu. Cineva îi spusese. Era ceea ce făcuse Livingston? Dar de unde să fi știut Livingston?

– Da, spuse el, mai aspru decât avea de gând.

Ea încuviință din cap, o mișcare încordată.

– Cel puțin 50 000 de lire.

– Aproape 80 000.

Eliza tresări.

– N-am fost niciodată bună la calcule. Ea ridică privirea. Sunt o grămadă de bani.

El nu spuse nimic. Cine naiba îi spusese? El nu mărturisise absolut nimănui, nici mamei, nici avocatului, nici măcar unui prieten. Singurul om care știa toată povestea era tatăl ei. Totuși, de ce Dumnezeu îi spusese Cross? Mai ales acum, când erau căsătoriți până când moartea avea să-i despartă, când el se îndrăgostise de ea și când se putea ca ea să poarte în pântec copilul lui?

Despre asta era vorba? Cross insistase în mod special să păstreze legătura cu nepotul lui. Trebuia să fi observat că Hugh nu era atât de dornic să se supună. Poate că era intriga lui, menită să-i despartă...

Hugh închise ochii preț de o clipă. Nu despre asta era vorba. Fusese atât de încântat de ideea de a avea un copil în scurtul drum spre casă, încât începuse să creadă că era adevărat. Dar Eliza nu se întorsese acasă pentru că i se făcuse rău din cauza unei sarcini; probabil nu exista nici un copil. Ea plecase de la bal pentru că își dorise să caute prin biroul lui.

Soția lui se îndreptă de spate. Colțurile gurii i se arcuiră în jos și păru nefericită pentru un moment. Trase adânc aer în piept și se întoarse spre el, cu bărbia ridicată și ochii în flăcări.

– Totul a fost o minciună?

Gura lui făcu o grimasă cinică.

– Întreabă-l pe tatăl tău.

– A existat vreodată minereu pe moșia din Cornwall?

Hugh șovăi, dar ce rost mai avea să mintă acum? Era limpede că știa, după tonul întrebării ei. Singurul care putea să-i fi spus totul era Cross sau cineva căruia îi povestise, iar dacă propriul ei tată încălcase jurământul de tăcere pe care îl obținuse de la Hugh, nu mai avea de ce să nu-i răspundă.

– Nu, din câte știu eu.

– Chiar aveai de gând să-l lași să sape în ideea că poate dădea de minereu?

– Nu.

– Ne-am întâlnit din întâmplare la teatru și la balul Thayne?

– Nu.

Ea se cutremură, parcă străfulgerată.

– Știai că tata era plecat când mă vizitai în Greenwich.

– Deseori. Da.

Bărbia ei se mișcă în sus și în jos, încuviințând vag din cap când el îi confirmă ceea ce ea probabil știa deja.

– Ai fi venit vreodată la Greenwich dacă tata n-ar fi făcut asta?

Ea făcu un semn spre datorii.

Dintr-odată, el fu copleșit de frustrare și de furie, la fel de puternic ca prima dată când se dusese la reședința lui Cross, încordat de spaimă și de neliniște din cauza motivelor care îl determinaseră pe bărbatul acela să cumpere datoriile pe care le avea. Când Cross îi dăduse de veste că era agățat ca un păstrăv în cârlig, indiferent cât de mult se agitase, cârligul era atât de adânc înfipt încât nu se mișcase din loc.

– Nu, spuse el pe un ton încordat.

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei.

– Totul a fost o minciună?

– O minciună? Nu. Trecu cu privirea peste silueta ei, peste sânii generoși și catifelați, peste mijlocul subțire, peste linia șoldurilor, apoi reveni spre chipul ei, care devenise atât de frumos și drag lui. Când te-am sărutat, nu a fost o minciună. Când am făcut dragoste cu tine, nu a fost o minciună.

– Dar nu pentru că ți-a păsat de mine, nu atunci.

Mâinile lui erau încleștate în pumni. „Gata cu minciunile!"

– Nu așa cum îmi pasă acum.

– Acum? Ea apucă în grabă chitanțele datoriilor și le aruncă spre el. Te aștepți să cred orice, nu-i așa? M-ai lăsat să cred că-ți pasă de mine, chiar că mă iubești!

– Nu ți-aș spus niciodată asta, sublinie el, dacă nu aș vorbi serios.

– Nu, îl contrazise ea cu amărăciune. N-ai spus niciodată asta. Mi-ai făcut complimente ca să plec urechea și să nu-mi dau seama. Mi-ai trimis niște afurisite de *flori*, iar eu, ca o idioată, am căzut în plasă. Mama ta a știut, nu-i așa? De aceea a fost așa de rece când am venit la ceai. Făcu ochii mari. Tu ai pus-o să mă invite, nu-i așa? Să o orbești pe ciudata fată bătrână ca să se îndrăgostească stupid, cu disperare.

Hugh tresări. Era exact ceea ce făcuse.

– Îmi pare rău pentru asta.

– Nu m-am așteptat niciodată ca un bărbat să se îndrăgostească de mine și să fie copleșit de pasiune, spuse ea cu o voce ușor mai calmă. Trebuia să fi știut. Era prea frumos ca să fie adevărat.

– Dar este adevărat, spuse el pe o voce scăzută. Acum.

– Acum. *Acum*. Ea plângea, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji. De ce aș crede asta? *Papa* mai flutură vreo momeală prin fața ta?

Hugh își pierdu cumpătul. Știa că merita furia ei, dar tatăl ei – iubitul ei *papa* – era cel care provocase toată povestea, iar ea nu spusese nici un cuvânt împotriva lui.

– Ar trebui să-l întrebi, spuse el tăios. Întreabă-l pe iubitul tău *papa* de ce a făcut asta! Întreabă-l ce condiții a impus în târgului pe care mi l-a oferit – să nu-ți spun, să-ți fac curte cum se cuvine, să-ți câștig inima –, condiții cărora n-am avut cum să mă împotrivesc din moment ce deținea suficiente datorii încât să ne distrugă pe mine și pe familia mea. Iar înainte să protestezi că nu ar fi făcut așa ceva, adăugă el aproape mârâind, când ea deschise gura indignată, află că a spus că o să mă dea pe mâna magistraților dacă suflu un cuvânt despre planul lui. Îmi invidiezi alegerea? Să mă duc la închisoare sau să fac curte unei fete.

Se uitară lung unul la altul, Eliza cu fața palidă și furioasă, iar Hugh răsuflând violent.

– Am fost de acord cu asta doar pentru că tu nu știai, spuse el, temperându-și furia. Tu erai bună și minunată, iar eu credeam că există o șansă...

– O șansă să fiu suficient de naivă ca să cad în capcană.

O șansă să ajungă să-i pese de ea. Numai Dumnezeu știa ce în ce se transformase șansa aceea. O iubea la nebunie. Dar acum

ea se uită lung și cu dispreț la el, iar o parte din inima lui muri. După cum spusese Eliza, era prea frumos ca să fie adevărat.

– O șansă să fim fericiți împreună, spus el încet. Du-te și întreabă-l pe tatăl tău.

El se întoarse pe călcâie și plecă.

Capitolul 28

Eliza rămase șocată, cu răsuflarea întretăiată, în vreme ce soțul ei se îndepărtă. El nu negase nimic. Pașii lui răsunau în timp ce se îndepărtă, până ce bufnitura ușii îi spuse că ieșise din casă.

Willy se împinse în mâna ei și scheună. Eliza tresări și se întinse să-și aline cățelul fără să se mai gândească.

Dumnezeule, totul era adevărat! *Papa* îl constrânsese pe Hugh s-o curteze și să se însoare cu ea. Chiar dacă acum îi păsa de ea, totul fusese o minciună. Fusese păcălită, trasă pe sfoară, trădată, considerată o proastă.

De propriul ei tată.

Nu conștientiză că se mișca, dar cumva urcă scările spre dormitorul ei, cu Willy după ea, și o chemă pe Mary. Când fata se ivi, Eliza stătea la măsuța de toaletă și își scotea acele din păr.

– Adu-mi rochia din gabardină albastră, spuse ea.

– Acum? se bâlbâi camerista uluită. Credeam că nu vă simțiți bine, milady...

– Mă simt perfect. În afară de rana groaznică din inima ei. Adu-mi rochia! Ies.

– Dar... Protestul lui Mary se risipi când văzu privirea aruncată Eliza. Nu v-a plăcut ceaiul? se aventură ea.

Eliza nici nu se atinsese de el.

– Nu este nimic în neregulă cu ceaiul. Poți să-l aduci aici.

Mary se grăbi spre tavă și umplu ceașca.

– Te rog să îmi piepteni părul și să mi-l prinzi ca de obicei.

Putea să-și vadă camerista în oglindă. Mary era confuză și supărată în timp ce o pieptăna, desfăcând împletiturile și prinzând șuvițele care arătaseră atât de frumos mai devreme.

– Nu te neliniști, Mary, spuse ea și se întinse după ceai. Trebuie să mă duc undeva și vreau să călătoresc mai comod.

– Așa de târziu, milady?

Mary îi prinse părul în coc, așa cum îl purta în fiecare zi.

– Trebuie să plec numaidecât, răspunse ea încet.

Nu putea să doarmă în patul ei – în patul lui Hugh – fără să știe exact ce făcuse tatăl ei. Exagerase Hugh? Îi spusese totul sau rămăsese ceva și mai rău nespus?

Totuși, cel mai mult își dorea să știe *de ce* tatăl ei îi făcuse așa ceva. De câte ori îi spusese că erau doar ei doi pe lume? De câte ori îi promisese să o protejeze mereu, să nu o rănească niciodată, chiar și când rana era ceva atât de banal precum o tulpină ruptă a florilor pe care le culegea? Chiar fusese în stare să îi fure șansa de a avea un soț, să îl constrângă pe Hugh să o mintă și să o facă să pară cea mai prostuță fată din toată Anglia? Inima o duru până ce avu senzația că se sfâșie.

Îmbrăcată în rochia groasă albastră, fără mătase și bijuterii, coborî și trimise lacheul să închirieze o birjă.

– Milady? întrebă el nesigur.

Ea se chinui să schițeze un zâmbet.

– Trebuie să plec în noaptea asta, Thomas. Știi că Finch le așteaptă pe doamne să se întoarcă de la bal. Nu o revină decât peste ore bune.

Exista un lucru bun când erai contesă; slujitorii nu discutau poruncile date. Thomas încuviință din cap și își puse pălăria pentru a se duce să facă rost de o trăsură.

Cu câtă disperare își dorea ca Sophie sau Georgiana să fi fost acolo! Ele fuseseră mereu cele care conduseseră, mereu cele curajoase și cutezătoare. Ele ar fi știut cum să procedeze și ar fi făcut-o cu atâta hotărâre și inteligență! Dar Sophie era la Chiswick, bucurându-se de viața la țară alături de soțul ei care îi era sincer devotat, iar Georgiana încă se afla la balul Montgomery, fără îndoială dansând în brațele lui Lord Sterling în clipa aceea, încântător de sigură de dragostea lui. Și ea se simțise așa cu doar câteva ore înainte. Neliniștită, se grăbi să-i scrie câteva rânduri Georgianei și îi spuse lui Wilkins să trimită scrisoarea la prima oră a dimineții. În funcție de felul în care mergeau lucrurile, se putea să aibă nevoie de o prietenă.

Trăsura sosi. Thomas o ajută să urce, iar Eliza îi spuse vizitiului să o ducă la Greenwich. Avea de gând să afle adevărul de la tatăl ei.

Hugh intră în clubul Vega încă clocotind de furie.

Cât de repede și de haotic se putea schimba viața unui om, se gândi el înfuriat. În doar câteva minute, decăzuse din grațiile soției

lui și poate că pierduse și iubirea ei. La naiba cu Cross și cu gura lui slobodă! Chiar când Hugh își dăduse seama cât de norocos fusese și își oferise inima Elizei, ea îi aruncase totul în față. Și, chiar dacă o merita, norul de disperare era negru și dens și îl făcea să-și dorească să lovească pe cineva.

Comandă un coniac mare. În mod normal, nu bea mult la Vega, dar era necesar în seara aceea. Îl bău fără să-l savureze și fără să-i simtă gustul, privind morocănos o partidă înflăcărată de zaruri. Jocul cu zaruri era nebunesc. El nu juca niciodată un joc atât de lipsit de strategie.

Totuși, era iscusit la alte jocuri.

80 000 de lire. Cross îl cumpărase pentru suma aceea. Hugh bău restul de coniac și se gândi cum ar fi fost să câștige atât. Nu avusese nevoie să parieze de când începuse să o curteze pe Eliza. Conturile lui erau pline acum, grație zestrei ei și ștergerii obligației de a plăti vechile datorii. Începuse să facă planuri pentru a spori venitul proprietăților, care încă erau șocant de mici pentru un conte. Era nevoie de timp ca să-și repună moșia pe picioare, dar ar fi fost imposibil fără Eliza.

Dar, dacă reușea să-i înapoieze banii lui Cross...

Era ceva ce putea alunga vina pentru ce făcuse. Era ultimul lucru pe care putea să-l facă pentru a-i demonstra Elizei că banii tatălui ei îl motivaseră la început, dar nu mai era cazul. Puse paharul jos și se îndreptă spre mesele fără limită impusă, acolo unde oamenii jucau mizele mari, și își găsi un loc să joace. Cel mai bine juca poker, iar fără limită impusă, putea să facă o avere.

Desigur, putea să și piardă, dar de data asta Hugh nu avea de gând să piardă.

Începu bine. Avea norocul de partea lui în seara aceea, în mod ironic, și câștigă 5 000 de lire în scurt timp. La un moment dat, Robert Fairfield se strecură pe scaunul de lângă el.

– Te-ai întors, Hastings? întrebă el în vreme ce se făceau din nou cărțile. N-ai mai trecut pe aici de săptămâni întregi.

Pentru că încercase să o câștige pe Eliza. Hugh își luă cărțile.

– Am fost ocupat.

Fairfield râse.

– Desigur! Acum că ți-ai asigurat soția, poți să revii la vechile îndeletniciri.

Se afla acolo doar pentru că nu putea să fie cu ea. Avea nevoie de mult timp ca să uite expresia de pe chipul ei, șocată, dezgustată și profund rănită. Hugh aruncă o serie de jetoane în joc.

– Ar trebui să stai liniștit acolo dacă ai venit pregătit să pierzi, Fairfield.

Prietenul lui izbucni în râs și își anunță miza.

– Vedem noi, vedem!

Hugh câștigă aproape 3 000 de lire înainte ca fostul lui coleg de școală să se ridice de pe scaun.

– Nu glumeai, zise Fairfield în barbă. Absolut ucigător, Hastings.

– Abia aștept să mai joc cu tine.

Fairfield ridică mâinile în semn de capitulare și plecă, încă râzând. Hugh își studie jetoanele. Aproape 10 000 de lire. În mod normal, i s-ar fi părut o seară bună și s-ar fi dus acasă. Dar era doar o zecime din cât avea nevoie.

– Ce bucurie să te revăd aici, Hastings! spuse o voce alunecoasă din spatele lui.

El ridică privirea și văzu cum Robert Grenville se așază în locul lui Fairfield. Făcu un efort să nu se ridice și să nu plece. Ultima dată când jucase cu Grenville fusese noaptea dezastruoasă în care lăsase ca 13 000 de lire să-i scape printre degete.

Acum că se gândea, în aceeași noapte îl abordase Edward Cross.

Amintirea nu îi trezi o senzația prea caldă sau plăcută în piept.

– Grenville, spuse el pe un ton politicos.

Celălalt bărbat râse.

– Hai, nu poți să-mi porți pică! Pentru ultimul nostru joc vreau să zic, spuse el când Hugh se uită tăios la el. Grenville se aplecă mai aproape și își coborî vocea: Totul e corect la mesele din Vega, nu?

Hugh nu se gândise niciodată la altceva. Și totuși, în tonul bărbatului exista ceva care îl puse în gardă.

– Nu toate, Grenville, spuse el cu o aroganță atipică. Un gentleman știe. Ridică o mână, opri crupier și nu luă cărțile împărțite. Nu mâna asta.

Chipul lui Grenville se întunecă. Își luă cărțile și aruncă vreo câteva jetoane în mijlocul mesei.

– Ți-ai pierdut gustul pentru risc?

– Nu, spuse neutru Hugh. Pentru companie.

Acum bărbatul se încruntă evident, chiar dacă încruntarea dispăru repede.

– Nu contează. El joacă, aruncând dama de pică pe masă și câștigând mâna. Pentru stimulentul potrivit, ai sta la masă cu oricine, la fel ca noi toți. Nu-i așa?

– Nu.

Hugh se lăsă pe spate în scaun, mișcând paharul de coniac între degete. Nu băuse nimic în afară de un pahar când intrase valvârtej în club, vibrând de furie și angoasă în urma confruntării cu Eliza. Nu obișnuia să bea când paria. Acum îl privi pe Grenville, încercând să-și dea seama dacă îl detesta deoarece câștigase cu atâtea nopți în urmă sau pentru că era un măgar înfumurat.

– Nu? Grenville purta pe buze urma unui zâmbet straniu. Poate că nu. Nu de când ai pus mâna pe moștenitoarea ta și îți permiți să fii din nou pretențios.

– N-o menționa pe soția mea, rosti Hugh foarte încet.

Antipatia lui față de Grenville deveni ură când bărbatul îi rosti numele.

Grenville mai puse o carte jos și câștigă runda.

– Când o cunosc de o viață? O să vorbesc de ea când am eu chef, Lord Hastings.

Paharul lui se opri. Hugh răsuflă pe nas.

– De o viață?

– Exact. Zâmbetul lui Grenville deveni arogant și răzbunător. Ce fetiță dulce era! Și a devenit o lady foarte plăcută. Potrivită să fie contesă. El râse, dar nu mai râse nimeni altcineva. Tatăl ei mereu spunea asta.

Hugh putea să-și audă bătăile nebunești ale inimii, care stătea să iasă din piept. Grenville și Cross erau prieteni. Desigur. Nu puse niciodată cap la cap detaliile. Cross spusese că nu juca niciodată împotriva lui Grenville, iar Hugh crezuse că se referise la faptul că îl displăcea pe bărbat, ceea ce era absolut greșit.

– O cunoști de o viață? Încercă să păstreze un ton neutru și doar ușor curios. Nu știam că ești prieten așa de bun cu familia.

Grenville se întoarse cu fața spre el, fără vreo urmă de râset sau remarcă cinică.

– Da, răspunse el cu o amenințare subtilă. Eu și Cross ne cunoaștem de ani întregi.

– Nu știam, murmură Hugh, de parcă fusese luat prin surprindere de acea coincidență. Ai putea să-mi dai un sfat. Eu și el nu ne-am împrietenit deloc.

– Un sfat? Grenville îl privi cu un ușor dispreț. Să nu uiți că el joacă mereu ca să câștige. Nu se oprește până când nu obține ce vrea. Alungă-ți frustrarea și obișnuiește-te cu el!

Fără să arate ce gândește, Hugh nu spuse nimic. Se trase mai în față pe scaun și își examină jetoanele. Era timpul să plece, cu cele 9 800 de lire afurisite. Avea să se întoarcă a doua zi, atent să-l evite pe Grenville, și să câștige din nou. Numai gândul de a-i arunca banii în față lui Cross avu un efect liniștitor asupra minții lui.

Jocul la masă devenea animat. Bărbatul din fața lui Hugh, Lord Talbot, exclamă dezgustat în timp ce juca. Grenville râse – un sunet amenințător în urechile lui Hugh. Alt bărbat mai ceru să i se aducă vin, exact așa cum făcuse George Alderton cu câteva săptămâni înainte, și îi spuse slujitorului să le toarne tuturor celor prezenți la masă. Un tip subțiratic și taciturn, pe nume Southbridge, deschise jocul cu o miză neobișnuit de mare, smulgând câte o înjurătură de la mai mulți jucători.

Era ceva straniu pe care Hugh nu putea să pună degetul; nu se grăbi să-și adune câștigurile și se uită la joc. Mâna se termină, Talbot fiind nevoit să plătească potul, ceea ce și făcu, scoțând o înjurătură. Era o masă obișnuită de poker, cu mize mari și pierderi zdrobitoare, până ce cărțile se făcură din nou. Cel care împărțea era Southbridge, iar dacă Hugh nu ar fi fost așezat lângă Grenville, ar fi ratat detaliul: Southbridge îi dădu o carte în plus. Iar Grenville o păstră, ascunzând-o cu atâta nonșalanță în mânecă, încât Hugh își dăduse seama că o așteptase.

El ridică o mână, iar slujitorul făcu un pas mai aproape.

– Cheamă-l pe Dashwood, îi murmură în șoaptă, numindu-l pe proprietarul clubului. Dă-mi și mie cărți, îi spuse el lui Southbridge când se termină mâna.

– Ți-ar recăpătat curajul? întrebă Grenville cu un rânjet.

Hugh zâmbi alene.

– Da. N-am mai văzut niciodată jucători atât de slabi. Ar fi o prostie din partea mea să nu câștig ceva din banii voștri.

Toată lumea izbucni în râs, în vreme ce Southbridge împărți cărțile și începură să joace din nou. La un moment dat, Hugh văzu cu coada ochiului cum domnul Dashwood apare în dreptul lui, la fel de tăcut ca o fantomă. Dashwood nu întrerupea niciodată jocul. Ar fi stat acolo și o jumătate de oră, așteptând până ce clientul decidea să discute cu el. Perfect.

Pe parcursul fiecărei mâini, Hugh îl înțepă intenționat pe Grenville. Nu îi stătea în fire, dar în seara aceea îi ieși fără vreun efort. Grenville nu se lăsă ușor tulburat, dar Hugh simți o satisfacție răzbunătoare la fiecare privire enervată și strângere din buze. Și, în cele din urmă, în ultima rundă a jocului, Grenville greși. Își amestecă o dată cărțile și se întinse după paharul de vin, iar mâneca i se căscă pentru o clipă.

– Grenville, spuse Hugh, se pare că ai o carte de rezervă în mânecă.

Celălalt bărbat încremeni o fracțiune de secundă.

– Cum îndrăznești? spuse el cu un aer de insultă indignată. Pare că-mi spui că sunt un trișor.

– Eu am remarcat pur și simplu că ai o carte în mânecă. Hugh își arcui o sprânceană. Bănuiesc că este cartea în plus pe care ți-a dat-o Southbridge.

Grenville inspiră apăsat. Southbridge, care avea șarmul unei bufnițe, clipi.

– Domnule, mergi prea departe!

Aplecându-se în scaun, Hugh făcu semn spre Grenville.

– Uită-te în mâneca lui. Pot să văd marginea.

– Este o acuză serioasă, Lord Hastings, zise domnul Dashwood.

Hugh își lăsă cărțile rămase să cadă pe masă.

– Dacă mă înșel, poți să-mi interzici să mai intru în club. Ridică privirea spre proprietar. Dar dacă am dreptate...

Nicholas Dashwood îl privea atent pe Robert Grenville, care stătea pe scaun într-o furie încordată.

– Vrei să-ți întorci mânecile, domnule?

Capul lui Grenville se lăsă pe spate.

– Și dacă refuz?

– Pot să-ți interzic și ție să mai vii la clubul meu.

Dashwood vorbi calm, dar cu o voce tăioasă.

Grenville se ridică. Trase de haină și scoase cartea din mânecă. Uluit, Lord Talbot înjură în barbă. Capul lui Southbridge coborî între umeri.

– Nu te deranja, spuse Grenville cu răceală spre domnul Dashwood. Flutură cartea spre Hugh. M-am săturat!

Se întoarse și se îndreptă cu pași apăsați spre ușă.

– Sir David, îi spuse Dashwood lui Southbridge. Tu i-ai dat cartea aceea?

Bărbatul îi aruncă lui Hugh o privire întunecată.

– Trebuie să o fi făcut fără să-mi dau seama.

Neîncrezător, Dashwood scoase un ușor sunet gutural.

– Să ai grijă să nu mai împarți din nou din greșeală, domnule.

Două pete de culoare ardeau pe chipul lunguieț al lui Southbridge.

– Sigur.

Cu încă o privire grăitoare, Dashwood plecă. Mesajul fusese auzit; Southbridge avea să fie urmărit cu atenție de acum înainte și dat afară la cea mai mică abatere. Ba chiar mai rău, avea să se ducă vorba că trișase și fusese dat afară. Aproape dintr-o singură mișcare, toți ceilalți jucători de la masă, în afară de Hugh, se ridicară și plecară.

Southbridge se aplecă în față, dușmănia licărindu-i în ochi.

– Frumos lucrat, Hastings.

– Când am stricat un joc trucat? Hugh își ridică jetoanele. Sunt mândru de asta.

– Idiotule! zise Southbridge disprețuitor. Dacă cineva ar trebui să-și țină gura, tu ești acela.

Hugh ridică pur și simplu o sprânceană în semn de dispreț.

Southbridge se ridică în picioare. Cu o mână, își dădu părul pe spate.

– Pariez că nu ți-ai dat seama când Grenville ți-a făcut-o. Când pierde, un bărbat poate fi deschis spre oportunități care întrec cu mult niște pagube meschine la masa de joc.

Mâinile lui Hugh se opriră când asimilă înțelesul cuvintelor. Ar fi putut să ghicească.

– După cum spui, zise el calm, a funcționat în avantajul meu. Cred că asta a fost intenția lui Cross.

Southbridge pufni.

– Era mai mult decât meritai. Ned Cross a fost mai prost decât mi-am închipuit când te-a ales pe tine.

Bărbatul își luă jetoanele și plecă.

Hugh rămase nemișcat ca o statuie. Era ultima lovitură, singurul lucru dorit în toată minciuna aceea mizerabilă. Cross îi întinsese capcana de la bun început, spunându-i lui Grenville – și lui Alderton? – să se asigure că pierdea. „Nu toată lumea știe cum să facă față unei pierderi." Dar Hugh știa. Nu își ieșise din minți și pierduse onorabil, chiar grațios, fără să se fi gândit vreodată că fusese păcălit, iar drept răspuns, Cross îi aruncase în față toate datoriile și îl împinsese în capcana întinsă.

Îl durea pieptul. Nu se putea ca Eliza să fi știut. El își cunoștea soția, iar ea nu ar fi fost niciodată de acord cu trișatul, darămite cu înșelatul cuiva doar pentru a vedea cum se descurca în urma unei pierderi zdrobitoare.

Și cum naiba putuse Cross să facă așa ceva? Se simți dintr-odată cuprins de mânie. Cum îndrăznea omul acela să își respecte atât de puțin fiica încât să creadă că era nevoie să distrugă, să prindă în capcană și să constrângă un bărbat ca să o curteze? Orice om cu scaun la cap s-ar fi îndrăgostit de ea dacă și-ar fi petrecut numai câteva zile în compania ei. Cross ar fi putut să-și umple casa de oaspeți, să-și cumpere o afurisită de casă în inima Londrei și să o lase să-și găsească perechea ori s-o fi lăsat pur și simplu să petreacă timp alături de Lady Georgiana, fiindcă ar fi întâlnit nenumărați bărbați eligibili la brațul uluitoarei ei prietene. Măcar unii dintre ei ar fi fost suficient de deștepți încât să-și dea seama de valoarea Elizei – nu în lire sterline, ci în inimă, în simțământ, în bucurie, chiar în frumusețea ei, tăcută și discretă. Impulsul de a-i face o vizită lui Cross îi ardea pieptul.

Iar el îi spusese să se ducă să-și întrebe tatăl. Inima lui Hugh se cutremură în piept când își dădu seama ce greșeală făcuse. O trimisese la persoana care provocase toate durerea ei, dar și la persoana cel mai puțin dispusă probabil să-i spună adevărul despre ceea ce făcuse. Persoana care recunoștea deschis că nu era prietenul lui, care promisese că, dacă se dovedea un soț nepotrivit, avea să facă orice ca să regleze conturile.

O trimisese direct la persoana care putea să-i distrugă căsnicia și să o întoarcă pe Eliza împotriva lui pentru totdeauna.

Traversă salonul. Lumina dimineții se strecura prin ferestrele din holul de la intrare. Forbes, administratorul clubului, veni după el.

– Îmi pare rău pentru probleme de astă seară, milord...

– E-n regulă. Aruncă jetoanele în mâinile directorului uimit. Pune-le în contul meu. Eu trebuie să mă duc la Greenwich.

Capitolul 29

Eliza ajunse la reședința tatălui ei din Greenwich, hotărâtă să fie calmă și rezonabilă. Trebuia să existe o explicație pentru toate.

Nu era vorba de faptul că se îndoia de Hugh. De ce i-ar fi spus lucrurile acelea dacă nu erau adevărate? Dacă era să recunoască sincer, ar fi spus că el chiar o iubea acum, exact așa cum spusese și el. Totuși, durerea provocată de lucrurile pe care le făcuse înainte era prea adâncă și prea acută ca să fie ignorată. Trebuia să știe de ce, cum și ce anume urmărise tatăl ei.

Papa. Ea își înghiți un suspin. Cum putuse să îi facă așa ceva?

Majordomul se uită la ea uluit când deschise ușa.

– Domnișoară Cross, exclamă el. Pardon, Lady Hastings.

El făcu o plecăciune.

– Nu este nici o problemă, Roberts. Îi permise să-i ia pelerina. *Papa* este acasă?

– Nu, doamnă, dar a spus că n-o să fie plecat mult timp.

Era deja târziu. Eliza încuviință din cap.

– O să aștept.

– Desigur. El se grăbi să o urmeze în salonul de dimineață și aprinse iute lămpile. O să-i spun că sunteți aici de îndată ce ajunge.

– Mulțumesc, Roberts.

Ea zâmbi spre omul acela drag, care le era majordom de când fusese doar o mică.

– Să trimit după ceai?

Eliza știa că bucătăreasa și slujitoarele de la bucătărie probabil se duseseră deja la culcare.

– Nu, te rog să nu o trezești pe bucătăreasă. O să fiu bine.

– Cum vreți, doamnă.

El mai făcu o plecăciune și închise ușa.

Eliza trase aer în piept. Era ciudat să fie din nou acolo, unde se simțise acasă pe vremuri. În câteva săptămâni, acel *acasă* se mutase

din conacul elegant al tatălui ei în casa lui Hugh din St. James's Square, mai mică, mai întunecată și în disperată nevoie de renovare.

„Ce puteam să fac?" răsună vocea lui în mintea ei. „Să ajung la închisoare sau să curtez o fată." Fusese obligat, dar o făcuse cu atâta eleganță! Își aminti atingerea ușoară a mâinii lui pe a ei; felul în care o privise când îi spusese că își dorea să o sărute. Așteptase încurajarea ei de fiecare dată. Se întrebă ce ar fi făcut dacă ea l-ar fi refuzat și i-ar fi descurajat atențiile.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Hugh ar fi acceptat situația. Nu putea să creadă nimic altceva, nu după felul în care încercase să-și protejeze sora de suferință. Ba, mai mult decât atât, felul în care încercase să-i ascundă totul. El avea toate motivele să-l deteste pe tatăl ei; un bărbat meschin i-ar fi spus totul a doua zi după nuntă, când nu mai era nimic de făcut, decât să-i disprețuiască pe amândoi. Totuși, Hugh era bun, decent, pasional și chiar se îndrăgostise de ea. Iar ea îl credea.

Huruitul unor roți pe pietriș răsună afară. Ea se șterse la ochi, nevrând să-și înfrunte tatăl copleșită de gânduri. În câteva minute, ușa se deschise larg, iar bărbatul intră în cameră, încruntat și încă purtând mantia și pălăria.

– Eliza, ce s-a întâmplat? întrebă el. De ce ești aici?

Ea se retrase din calea lui când se întinse să-i pună mâinile pe umeri.

– Nu sunt bolnavă, spuse ea. Am descoperit ce ai făcut.

– Poftim? Încă încruntat și îngrijorat, el o apucă de bărbie. Ești palidă.

Chipul lui încremeni înfricoșător de brusc. Nu îl mai văzuse niciodată așa.

– Ce ți-a spus Hastings? întrebă el cu o voce ușor amenințătoare.

Nu. Nu era drept să înceapă cu Hugh. Ea își împinse bărbia în față.

– Este adevărat că ai cumpărat toate datoriile lui Hugh ca el să nu aibă de ales și să se însoare cu mine?

– Aiurea, spuse tatăl ei cu o grimasă. Cine ți-a spus așa ceva?

– Am găsit biletele de plată, răspunse ea. Știu că ai făcut asta.

Papa se opri, cu o expresie de necitit pe chip.

– Chiar am cumpărat unele dintre datoriile lui Hastings. Ca o investiție, nimic mai mult.

– Când? Îl văzu șovăind din nou. Când le-ai cumpărat, *papa*? Înainte să vină în vizită prima dată? Dacă nu o să-mi spui, o să mă duc la toți creditorii lui și o să-i întreb.

El bătea ușor darabana cu degetele pe coapsă.

– Înainte.

– De ce?

El oftă.

– Mi-am încercat norocul, Lilibeth. Părea un individ de treabă și m-am gândit că, dacă ajunge să te cunoască și tu să-l cunoști pe el, ar putea să-ți placă.

– Și cu alegerea *lui* cum rămâne? exclamă ea.

Papa ridică brusc o mână, părând înfuriat.

– A avut de ales! N-am spus niciodată că *trebuia* să se însoare cu tine... Niciodată, repetă el hotărât. Am negociat condițiile înțelegerii. Dacă îl refuzai, totul se încheia acolo. De fapt, a pariat pe o sumă de bani în cazul în care curtatul îi era refuzat. Dacă mă întrebi pe mine, nu este o victimă.

– Ce a cerut?

Eliza își simți inima grea în piept, de parcă stătea să se frângă în piept.

– A vrut o compensație dacă tu îl refuzai. A cerut 10 000 de lire. O compensație substanțială pentru câteva vizite, nu crezi?

Elizei i se tăie respirația pentru o clipă, apoi își dădu seama de ce Hugh își dorise cele 10 000 de lire. „Edith." Domnul Benwick o curta pe Edith, iar Hugh avusese nevoie de o zestre pentru ea cât mai repede. Aproape că i se tăiară picioarele când înțelese ce făcuse soțul ei nu pentru el, ci pentru familia lui.

– Nu a fost ceva ce nu meritai, i-o întoarse ea tatălui ei.

El oftă nerăbdător.

– Desigur! Mă așteptam... mă așteptam la asta. Dar să nu-i permiți să-ți spună că l-am obligat să facă ceva!

Ea clătină din cap.

– *Papa*, tu știi foarte bine. I-ai cumpărat toate datoriile și l-ai amenințat că îl dai pe mâna magistraților. L-ai constrâns, indiferent de sentimentele sau de interesul lui. Dacă îi făcea curte altei lady?

– M-am asigurat că nu era așa.

Ea se uită lung la tatăl ei, încă o dată fără cuvinte.

– *Papa*...

El se încruntă din nou, cu aceeași expresie mânioasă, refuzând să recunoască faptul că greșise.

– Tot ce am vrut a fost ca tu să te uiți la cineva. Ca un bărbat – un bărbat de familie bună, decent – să se uite la tine. Am știu că o să vadă cât de mult valorezi, așa cum am crezut că o să te îndrăgostești de el. Îi refuzai pe toți cei care veneau la tine în timpul sezonului...

– Pentru că voiau doar banii mei! țipă ea îngrozită. Cei mai mulți dintre ei nici nu-și mai aminteau cum mă chema!

El făcu un semn.

– Iar Hastings a reușit. Mi-ai spus acum câteva zile că te-a făcut fericită. *Foarte* fericită, tu mi-ai spus, adăugă el când ea îl privi uluită. Poate că nu ești de acord cu metodele mele, dar am avut dreptate. Ridică din umeri. Cred că investiția mea a dat roade.

Eliza nu mai reuși decât să se uite șocată la el.

– I-ai spus că trebuia să mă curteze cum se cuvenea, șopti ea. Că trebuia să-mi câștige inima și să nu-mi spună niciodată că l-ai manipulat să facă asta.

Gura tatălui lui se schimonosi, dar nu spuse nimic.

– Și cu alegerea mea cum rămâne? Ea se lovi ușor cu pumnul în piept. Cum rămâne cu sentimentele mele?

– Îl iubești.

– Când m-am îndrăgostit, el doar juca un rol la ordinul tău. Ridică o mână ca să nu o întrerupă. A fost o căsătorie aranjată, doar că eu nu am știut de asta. Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

– Lilibeth, spuse el, am vrut să fii fericită. Dacă te lăsam de capul tău, ți-ai fi petrecut toată viața aici, ocupându-te de trandafiri și având grijă de câinii de pe stradă. Aveai nevoie de ceva care să te facă să te desprinzi.

Poate că avea dreptate. Eliza nu își mai dorise niciodată alt sezon la Londra. Dar, în vreme ce ar fi reușit să-și ierte tatăl că o manipulase ca să cunoască un gentleman, era mult mai greu să-l ierte pentru Hugh. Chiar și îngropat în datorii, Hugh fusese o partidă eligibilă – orbitor de chipeș, fermecător și decent, în floarea vârstei și având un titlu străvechi și ilustru. Ar fi putut să curteze și să se însoare cu nenumărate moștenitoare sau femei bogate din Londra.

– Poate, spuse ea și își alese cuvintele cu grijă, că ai avut dreptate în privința mea. N-am știut că te deranja atât de tare că nu eram măritată. Am luat toate tachinările tale ca pe... ei bine, ca pe niște

tachinări. Dar nu ai avut nici un drept, absolut nici unul, *papa*, să-i faci asta lui Hugh.

– Lucrurile nu au ieșit atât de rău, mormăi bărbatul.

Eliza își acoperi urechile cu mâinile.

– Nu vreau să mai aud un cuvânt! M-ai mințit, *papa*. M-ai păcălit și nu ai spus nimic, în timp ce mă îndrăgosteam de un bărbat care mă vizita doar pentru că tu l-ai obligat să o facă. Ai idee cât de stupid mă simt? Cât de îngrozită m-am simțit când Richard Nesbit, un necunoscut, mi-a spus că *ai cumpărat* un soț pentru mine?

– Nesbit!

Expresia de pe chipul tatălui ei deveni furioasă.

– Mi-a spus că și el ți-a vândut anumite datorii, adăugă ea cu voce tremurândă.

– Nemernicul naibii! Ar fi trebuit să-și țină gura. O să mă ocup eu de el, să vezi, jură el pe un ton răzbunător.

Iar Eliza renunță. Lui nu i se părea nimic greșit în ce făcuse. Ea se îndrăgostise de Hugh, iar Hugh se îndrăgostise în cele din urmă de ea, astfel că totul devenea acceptabil în ochii lui. Chiar dacă nu le-ar fi păsat unul de celălalt, ea rămânea o femeie măritată, o contesă, și poate că era tot ceea ce își dorea tatăl ei. Simțea o durere ascuțită în piept, de parcă o fisură adâncă îi frânsese inima în două.

– La revedere, *papa*, spuse ea încet.

Trecu pe lângă el și ieși pe ușă.

– Lilibeth, strigă el și o luă pe urmele ei. Stai o clipă! Eliza!

Ea continuă să meargă.

– Elizabeth, spuse el hotărât. Ascultă-mă!

– Te-am ascultat, i-o întoarse ea. Ceea ce mi-ai spus m-a ofensat.

– Dar am fost bine intenționat, se plânse el. Am vrut doar să fiu un tată bun. Mama ta ar fi fost îngrozită dacă nu aș fi făcut nimic. Ce altceva era să fac?

Eliza clătină din cap și continuă să meargă. Birja închiriată în Londra încă aștepta, iar vizitiul moțăia.

Tatăl ei trecu valvârtej pe lângă ea și bătu cu mâna în portiera trăsurii.

– Nu pleci de aici cu asta, spuse el încordat. La ce s-a gândit Hastings când te-a lăsat să iei o birjă amărâtă de închiriat?

Eliza răsuflă cutremurată.

– *Eu* am ales-o.

El mormăi.

– O să-l lași pe William să te ducă acasă de dimineață. Scoase o guinee din buzunar și i-o aruncă vizitiului. Du-te, omule!

Eliza își dorea să țipe la el. Măcar Hugh nu-i ignora fiecare cuvânt pe care îl spunea. Hugh asculta ce avea de spus și îi respecta sentimentele. El, cel puțin, fusese onest când ea îl înfruntase.

– Intră înapoi în casă, îi spuse tatăl ei pe un ton poruncitor. Rămâi peste noapte în fosta ta cameră. Mâine dimineață, poți să mai țipi puțin la mine, așa cum făcea mama ta, și îți promit că o să te ascult cuminte.

Ea nu voia așa ceva, dar avea nevoie de timp ca să se gândească. Fără să mai spună vreun cuvânt, se întoarse în casă. Tatăl ei părea să își dea seama că era cel mai bine să nu vorbească, așa că o lăsă să plece liniștită.

Revenită în camera copilăriei, Eliza se plimbă neliniștită. Cine putea să îi dea un sfat? Pentru că nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Chiar dacă prietenele ei ar fi fost acolo, ce ajutor ar fi putut să-i dea? Niciodată nu își mai dorise atât de tare ca mama ei să fi fost acolo.

Se așeză pe pat, iar ochii îi căzură pe țesătura cusută la vârsta de zece ani. Cusăturile fuseseră atât de atent făcute! „Iar mai presus de orice: nu te minți pe tine însuți. Și de-aci urmează, ca noaptea după zi, că nimănui nu vei putea să-i fii de rea-credință."[1] Cuvintele îi impresionaseră sufletul tânăr și le alesese înaintea a nenumărate versete din Biblie, cu ajutorul directoarei blânde și răbdătoare de la școală.

Revelația o făcu să tragă adânc aer în piept. Desigur.

După o noapte de somn neliniștit, se ridică în zorii zilei și se furișă în liniște afară din casă. Nu mai voia să țipe la tatăl ei. Nu își dorea să vorbească absolut deloc cu el. Ajunsă în grajd, îl trezi pe William și îl rugă să pregătească trăsura. Într-o jumătate de oră, porniră deja la drum, lăsând în urmă casa liniștită și cufundată în tăcere.

[1] *Hamlet*, actul 1, scena 3 (n.trad.)

Capitolul 30

Când Hugh ajunse la Greenwich era dimineață.

Eliza plecase din reședința din St. James's Square, risipindu-i orice speranță de a o mai prinde din urmă. Mary, camerista ei, moțăia în fotoliul de lângă șemineu, iar când o trezise, fusese în stare doar să mormăie că stăpâna ei plecase în noaptea de dinainte fără să spună unde. Îl trimisese pe Thomas să închirieze o birjă și plecase. Iar Mary adormise în așteptarea întoarcerii ei.

Hugh nu era surprins că plecase la Greenwich. La urma urmei, el îi spusese să plece. Era tulburat de faptul că încă nu se întorsese. Băuse o ceașcă de cafea, în timp ce i se adusese calul și plecase de îndată.

Până ce ajunsese la râu, se gândise ce avea să spună. Tatăl ei îi constrânsese și îi mințise pe amândoi, dar lucrul acela aparținea deja trecutului. Prezentul și viitorul nu aveau de ce să fie pătate de asta. Vederea chipului ei uluit, lacrimile din ochii ei frânseseră scuza ascunsă în spatele poveștii. Cross îi ceruse să jure că avea să păstreze secretul, dar Hugh știuse de la bun început că adevărul putea să-l coste scump. Iar reacția lui fusese să încerce să păstreze secretul cu orice preț.

Cât despre cine îi spusese... Nu prea conta. Ar fi trebuit să se aștepte să se întâmple în cele din urmă și ar fi trebuit să se pregătească. Fusese mereu în puterea lui să-i spună adevărul, cu blândețe și cu calm, și, ca un laș, fugise de acea posibilitate. Iar acum gusta din răsplata amară a lașului.

Dar, când ajunse la conacul lui Cross din Greenwich, descoperi că Eliza nu era nici acolo.

– A plecat de dimineață devreme, spuse Edward Cross.

Nu ridică privirea spre Hugh și rămase pur și simplu la masa de mic dejun, uitându-se lung pe fereastră și ținând ceașca de cafea în mână.

– Unde s-a dus? întrebă Hugh.

Cross scoase un oftat.

– Nu știu. În cele din urmă, își ridică privirea morocănoasă și o întâlni pe cea furioasă a lui Hugh. Afurisitul de Richard Nesbit i-a povestit despre datorii.

Maxilarul lui Hugh se încleștă. De aceea fusese atât de încântat Livingston cu o seară în urmă – ar fi pariat și ultimul sfanț că vicontele îl pusese pe Nesbit să o facă. Se răzbunase pentru că fusese trădată lăcomia lui Reggie Benwick.

– La naiba cu el, replică aspru. Nu-mi pasă cine i-a spus, îmi pasă numai să o găsesc și să mă asigur că este bine.

– Era furioasă azi-noapte. Cross se ridică de pe scaun. Mi-a spus că sunt un intrigant și un mincinos și m-a acuzat că te-am constrâns să o iubești. Îi aruncă lui Hugh o privire războinică. Eu n-am făcut niciodată asta. Să o curtezi, da, să te însori cu ea, poate, dar nu să o iubești. Să nu îndrăznești să spui că am făcut asta!

– Nu, răspunse încordat Hugh. Eu m-a îndrăgostit de ea pentru ceea ce este Eliza. Să știi că este singurul motiv pentru care nu i-am spus. Dacă nu ar fi fost cine este, i-aș fi spus a doua zi după nuntă și te-aș fi lăsat la mila ei.

Cross mormăi:

– Este ceea ce și-a dorit! Când era fetiță, îmi spunea: „*Papa*, vreau pe cineva care să mă iubească". Când și-a făcut debutul, s-a plâns că nici unul dintre tineri nu părea genul care să iubească pe cineva. Erau prea înnebuniți să joace la pariuri și la cursele de cai și să bea în cluburile lor! Ei bine, a avut dreptate în privința lor – o adunătură de netoți, cei mai mulți din lumea bună –, așa că am decis să mă ocup eu de chestiune. Să găsesc pe cineva decent și onorabil.

– Cineva cu datorii până la gât, adăugă Hugh cu un mormăit.

Cross flutură o mână în aer.

– O pârghie, nimic mai mult. Tot ce mi-am dorit a fost să te uiți la ea. Dacă făceai asta, eram sigur că o să vezi cât este de frumoasă, de caldă și de minunată fata mea...

El ridică din umeri.

– Nu te-ai gândit niciodată, începu Hugh, că dacă ai fi avut un alt gen de cunoștințe și dacă ai fi încurajat-o să primească în vizită gentlemeni care aveau interese comune cu ea...

– Nu. Cross îi aruncă o privire sfidătoare. Ea a spus că toți cei care veneau aici umblau numai după zestrea ei, așa că de ce nu puteam să mă folosesc de asta?

– Eu n-am umblat niciodată după zestrea ei, rosti Hugh printre dinți.

– Știu. Și asta te-a făcut acceptabil. Cross se întoarse cu spatele și se uită din nou lung pe fereastră. Așa merg lucrurile, Hastings. Cei fără bani și-i doresc; în schimb, cei cu bani vor să obțină ceva mai valoros.

– De aceea i-ai spus lui Robert Grenville să trișeze la cărți în noaptea în care am jucat cu el?

Cross se întoarse spre el.

– Poftim? Cum îndrăznești? Dintre toate lucrurile obscene...

– David Southbridge mi-a spus, interveni Hugh. Când a fost prins că-l ajuta pe Grenville să trișeze din nou azi-noapte.

Cross păru uimit.

– Nemernicul ăla... Își flutură violent un braț în aer. Bănuiesc că amândoi sunt în stare de asta. Dar eu nu i-am spus niciodată să facă așa ceva. Niciodată! Sunt un om de afaceri, nu un trișor.

Hugh auzise destule. Se întoarse și plecă fără să mai spună un cuvânt, chiar dacă furia i se stinse în timp ce se întoarse la Londra. Nu-i mai păsa de Cross. Unde se dusese Eliza? Disperat, se duse acasă la Lady Georgiana, unde fu descumpănit. Se părea că Lady Georgiana plecase valvârtej după micul dejun, fără să spună nimic. Însoțitoarea ei, contesa de Sidlow, era peste măsură de nervoasă.

– Fata asta nebună tare de cap, spuse ea, plimbându-se prin încăpere. Am crezut că s-a dus la una dintre prietenele ei din oraș ca să discute despre ceva și a vrut să stau deoparte, dar toate prietenele ei au negat asta. Nu știu ce o să mă fac acum... Fata asta o să mă bage în mormânt! I-am spus lui Wakefield de nenumărate ori că trebuie să o țină mai bine în frâu și, uite, domnule, asta este recompensa lui! Clătină furioasă din cap. Lord Sterling nu o să mai suporte prostiile ei, iar atunci unde o să ajungă? Oh, ce nebună am fost când am acceptat condițiile lui Wakefield!

Hugh bănuia că Georgiana se putea să se fi dus la Eliza, indiferent unde se afla ea acum. O consolă absent pe Lady Sidlow și, aflându-se în impas, se duse acasă.

Mary, slujnica, își aminti că Eliza scrisese o misivă înainte să plece. Wilkins adăugă că el o trimisese, așa cum fusese însărcinat să facă, la prima oră a dimineții, la Lady Georgiana Lucas. Hugh nu era surprins. Nu aflase unde se duseseră, dar măcar era cu o prietenă. De fapt, era convins că și ducesa de Ware era cu ele.

Se trânti în fotoliul din biroul lui și își lăsă capul pe spate. Nu dormise toată noaptea, plecase la Greenwich și se întorsese și era epuizat fizic și mental. Își simțea ochii uscați și încețoșați. Dacă soția lui voia să-l părăsească, trebuia să se ducă după ea sau să o lase? După felul în care se certaseră cu o noapte în urmă, poate că nu își mai dorea să-l vadă vreodată.

– Hugh?

El se chinui să deschidă ochii. Mama lui stătea în pragul ușii, îngrijorată. Surorile lui apărură lângă ea.

– Putem să intrăm, dragul meu?

El flutură o mână în aer, iar ea intră. Încercă să închidă ușa în urma ei, dar Edith și Henrietta se împotriviră zgomotos.

– Lasă-le să intre, spuse el prudent.

„Gata cu minciunile!" Nici o minciună spusă nimănui.

– Eliza este bine? întrebă mama lui.

– Unde este? interveni Edith. Avea ochii roșii. Nu trebuia să o las să pleci singură azi-noapte! Îmi pare așa de rău, Hugh!

– Nu știu unde este. Își coborî privirea în mâini. Nu știu dacă o să se întoarcă.

Lui Rose i se tăie răsuflarea. Henrietta făcu ochii mari.

– Ce vrei să spui? De ce să nu se întoarcă?

El se chinui să-și ridice privirea. Toate trei erau atât de neliniștite, atât de îngrijorate pentru Eliza – ele, care i se opuseseră atât de tare la început. Nu fusese nevoie decât de farmecul liniștit al Elizei, de căldura ei sinceră, de dorința hotărâtă de a fi prietenoasă, iar toate trei se îndrăgostiseră de ea... la fel ca el.

– Când am început să-i fac curte Elizei, toate v-ați întrebat de ce. Nu era genul de fată pe care ți-o închipuiai pentru mine, spuse el, privind-o pe mama lui. Nu era legătura de familie pe care vi-o doreați, adăugă el spre surorile lui. Sincer, nu era nici fata pe care mi-o închipuiam eu pentru mine. Dar nu prea am avut de ales pentru că eram aproape falit, iar Eliza era o moștenitoare.

Mama lui păru surprinsă.

– Poftim? Nu... nu poate să fie adevărat. Tatăl tău...

– Tata mi-a lăsat prea puțin altceva pe lângă datorii, ipoteci și împrumuturi. Și-a cheltuit fondurile. A gonit majoritatea fermierilor și a transformat pământurile în parcuri și grădini. Aruncă o privire spre fiecare dintre surorile lui. A pariat, a cedat și a cheltuit totul,

inclusiv toate fondurile care ar fi trebuit să fie zestrea lui Edith și a Henriettei.

Lui Edith i se tăie răsuflarea. Rose părea că avea să leșine, ținându-și ambele mâini strânse în jurul gâtului.

– Nu înțeleg! Mi-a promis mereu că o să aibă grijă de noi – de fete, de tine, de moșie, de mine...

– A mințit. Hugh ridică din umeri. Pe toată lumea. Ar fi trebuit să pun întrebări, dar nici n-am visat că se putea să fie atât de rău.

El oftă când mama lui se îndreptă împleticindu-se spre un fotoliu, albă ca varul.

– Tatăl Elizei a vrut ca fiica lui să se mărite cu un gentleman. A decis că eu eram candidatul potrivit, așa că a cumpărat toate ipotecile, datoriile de onoare și facturile neplătite – fiecare bucățică de hârtie pe care o semnase tata și prin care promitea vreo plată cuiva. Îi eram dator domnului Cross și mi-a spus foarte limpede că, dacă mă însor cu fiica lui, toate datoriile aveau să fie iertate. Dacă nu o curtam, ei bine, mă dădea pe mâna magistraților.

– Ăsta este șantaj! răbufni Henrietta.

Hugh ridică un deget în aer în semn de încuviințare. Începea să se simtă amețit din cauza lipsei de somn.

– Așa că, vedeți voi, chiar am fost nevoit să o curtez. Dar ea... Oftă, amintindu-și cum se aprinseseră ochii Elizei când se dusese să o viziteze, cât de încântată fusese și cum se îmbujorase de uimire. Ea nu a fost ce m-am așteptat să fie. Era blândă, bună, sensibilă... Tăia flori din grădina ei pentru nunta surorii cameristei. Este mai diferită de tatăl ei decât ar fi oricine altcineva. Așa că, în ciuda unei opoziții comune, m-am însurat cu ea. El se opri. M-am îndrăgostit de ea.

– Dar apoi... ce s-a întâmplat? șopti Edith. Îmi pare rău, Hugh, pentru cum m-am purtat cu ea, cu tine...

El își flutură mâna în aer.

– Știu, Edith. Cineva i-a povestit totul azi-noapte la bal. De fapt, chiar un prieten bun al tatei, domnul Richard Nesbit.

– Nesbit! Mama lui se ridică furioasă din fotoliu. Nemernicul! Nu a fost niciodată un prieten de-al tatălui tău. E un nenorocit mizerabil, *cum a îndrăznit?*

– Este un mârșav, încuviință Hugh.

– El... este prieten și cu Lord Livingston, spuse Edith cu o voce tremurătoare. Domnul Benwick mi-a spus.

Hugh abia dacă încuviință din cap când auzi ce bănuia deja.

– Nu știu unde s-a dus Eliza. Cred că este cu prietenele ei, cu Lady Georgiana și, probabil, cu ducesa de Ware. I-a trimis o misivă lui Lady Georgiana înainte să plece azi-noapte.

– Se întoarce? strigă Henrietta. Ce o să faci, Hugh?

El se frecă la ochi. Se simțeau vinovate.

– Nu știu.

Era prea obosit și prea îndurerat ca să se gândească acum.

– Oh, dar trebuie să te duci după ea, exclamă mama lui. Dacă o iubești, trebuie!

– Nu știu unde s-a dus, sublinie el din nou. Și nu știu dacă mă mai vrea. I se năzări în minte o imagine cu chipul soției lui, palid din cauza ororii și umilinței. Dacă nu mă mai iubește?

– Nu!

– Ba bineînțeles că te iubește!

– Nu trebuie să te gândești la asta, Hugh!

El se sprijini în coate pe birou și se frecă din nou la ochi.

– Știe că am mințit-o de fiecare dată când am vizitat-o, când o curtam. Voi ați putea să iertați pe cineva care a făcut asta? El se uită la Edith. Nu este prea departe de ce ți-a făcut Benwick.

Ea se aprinse furioasă în obraji.

– Nu este nici pe departe același lucru.

Hugh își odihni capul între mâini. O rănise serios pe Eliza, ceea ce era exact același lucru.

Pentru o clipă, cu toții rămaseră tăcuți. Amețit, Hugh se întrebă dacă fusese mai bun decât Reggie Benwick. Când o părăsise pe Edith, toată lumea fusese de acord că nu o mai merita, iar acum sora lui îl disprețuia pe bărbatul pe care crezuse la un moment dat că îl iubise. Iar Elizei i se păruse corect să fie așa...

Mâna mamei se odihni pe ceafa lui, rece și blândă.

– Capul sus! îi spuse ea încet. Mergi înainte! Exact ceea ce obișnuia să spună tatăl lui. Hugh înălță capul. Rose era palidă, dar expresia de pe chip îi era hotărâtă. Eliza te iubește, dragul meu. Este limpede în fiecare cuvânt pe care îl spune, în fiecare privire. Trebuie să-i oferi o șansă ca să te ierte. Trebuie să te duci după ea.

– Știu. Dar unde? El trase adânc aer în piept. Bănuiesc că o să încep cu Chiswick – poate că s-a dus la prietena ei, ducesa de Ware, sau poate că i-a spus ducesei unde pleacă.

Cineva scoase un sunet discret.

– Da, Henrietta? întrebă Rose.

– Eu... eu aș putea să știu unde este, spuse sora lui pe un ton scăzut.

Hugh era în picioare înainte să apuce ea să termine și nu se mai simțea deloc obosit.

– Unde? De unde știi, Henrietta?

Ea se cutremură în scaun.

– Nu sunt sigură... Te rog să nu crezi că am știut în tot timpul ăsta și pur și simplu n-am vrut să-ți spun...

– Unde? întrebă el apăsat.

– Vorbea cu mult drag despre școala ei. Spunea că directoarea îi era apropiată ca o mamă, iar într-un moment ca ăsta...

– Școala ei?

Da... El își aminti de picnicul lor.

Henrietta încuviință din cap.

– Școala doamnei Upton, în Hertfordshire.

Capitolul 31

Eliza nu știuse cum avea să fie primită, dar doamna Upton o întâmpină cu aceeași căldură cu care o primise cu mai bine de zece ani în urmă, când Eliza trecuse pragul școlii la vârsta de opt ani, micuță pentru vârsta ei, banală, neliniștită și foarte timidă. Pe măsură ce anii se scurseseră, se întâmpla ca alte fete să spună pe la colțuri că Eliza fusese acceptată acolo doar pentru că tatăl ei făcuse o donație mare școlii, că ea nu avea să fie niciodată cu adevărat o lady. Dar doamna Upton nu o tratase niciodată altfel decât pe fiicele ducilor și vicontilor; de fapt, hotărârea Elizei de a deveni o lady o determinase pe directoare să o îndrăgească, iar femeia care își făcea deseori timp să o ajute pe Eliza în afara orelor de clasă.

Acum, femeia mult mai în vârstă o conduse într-un birou simplu, dar elegant și îi turnă o ceașcă de ceai. Se scuză că era nevoită să se ocupe de elevii și de profesorii ei, dar o invită pe Eliza să se facă mai comodă. Ea fu bucuroasă să fie lăsată singură. Își bău ceaiul și hotărî să se plimbe prin grădinile școlii în care își petrecuse atâția ani.

Avea noroc că școala nu era departe de Greenwich. Asta nu însemnase că Eliza putuse să revină acasă în fiecare vacanță, dar își invitase prietenele. Orfana Sophie venise de fiecare dată, iar Georgiana fusese prezentă aproape la fel de des, scăpând din casa mohorâtului ei frate mai mare. Dar acolo Eliza fusese aproape la fel de fericită ca acasă. Lecțiile fuseseră solicitante, profesorii stricți, dar amabili, iar ea se străduise să devină o lady respectabilă ca mama ei și un motiv de mândrie pentru tatăl ei.

Eliza se opri la gardul padocului, privind cum fete care aveau pe jumătate vârsta ei își ghidau caii în ring, îmbrăcate în costume frumoase de călărie, sub ochiul atent al profesoarei de bune maniere și a doi rândași. Doamna Upton credea că o doamnă trebuia să fie desăvârșită și în stare să demonstreze asta, fiind în același timp elegantă. Padocul fusese făcut în anul în care venise Eliza. Își odihni mâinile pe gard și se întrebă dacă tatăl ei plătise pentru el. Își dorise atât

de mult ca ea să fie o lady! Insistase ca ea să vină la școala aceea, care educa și desăvârșea fetele din aristocrație, fiicele lumii bune, ale nobililor și ale diplomaților. Da, se gândi ea, ar fi plătit pentru orice ca să se asigure că era acceptată acolo.

I se strângea inima când se gândea la câte lucruri trebuia să fi manipulat *papa* în viața ei. Îi plăcuse la nebunie Școala doamnei Upton, așa că putea să-l ierte pentru asta, dar Hugh... Cum putuse să se gândească tatăl ei că era acceptabil să-i cumpere un soț? Mâna i se încleștă în pumn când își dădu seama că aceea era minciuna care durea cel mai tare. Hugh ce alternativă avusese?

Ea oftă și continuă să se plimbe prin grădinile în care învățase pentru prima dată cum să se ocupe de trandafiri și își descoperise pasiunea pentru flori. Știa cât de mult îi păsa lui Hugh de mama și de surorile lui. Tatăl ei îi oferise mijloacele de a le salva pe toate, și el acceptase oferta.

Dar nu orbește sau fără milă.

„Am făcut-o doar pentru că am crezut că exista o șansă să fim fericiți", îi spusese el.

Eliza se gândi la ziua petrecută la Primrose Hill, când el îi spusese că o iubea. Își dorea cu disperare să creadă. Dar era adevărat? Era cu putință? Putea să o iubească după felul în care fusese manipulat? Ea se îndrăgostise de el nebunește, cu pasiune, dar, recunoscu ea în cele din urmă, nu cu onestitate. Dragostea ei încolțise nu foarte adânc, hrănită de visurile ei de fată. Observase că el nu își exprima niciodată dragostea față de ea, dar nu i-o ceruse niciodată, de parcă ar fi știu că nu avea să o facă.

Îi spusese că fusese sincer măcar în privința aceea, că nu declarase niciodată că o iubea. De fapt, îi spusese că nu o declarase *până când* nu vorbise serios. Sau pur și simplu își dorea să creadă ce spunea, acum că erau căsătoriți până când moartea avea să-i despartă?

După ce stătu destul de mult timp în grădină, se întoarse în casa principală. Doamna Upton o întâmpină, cordială și răbdătoare, și reveniră în birou.

Îi spuse doar că nu știa ce să facă; că era într-un impas și avea nevoie de un loc în care să se gândească. Doamna Upton nu insistentă – era urât să-ți bagi nasul. Discutară despre alte lucruri banale, care avură un efectul liniștitor de a-i distrage Elizei atenția. Treptat, subtil, întrebările doamnei Upton o făcură să discute despre Londra. Apoi începu să descrie evenimentele de societate la care

participa, ceea ce duse la menționarea noii ei familii și, în cele din urmă, a căsniciei.

– Ce te-a făcut nefericită, draga mea? întrebă doamna Upton în cele din urmă. Îmi închipui că este ceva foarte serios dacă ai venit până în Kings Langley, nu?

Eliza amestecă în ceai. Cum să pună problema?

– Da, doamnă, murmură ea.

– A fost ceva ce a făcut tatăl tău?

Ea înălță brusc capul la auzul întrebării.

– Cum ați știut?

Doamna scoase un sunet disprețuitor.

– Dintotdeauna m-am temut ca domnul Cross să nu te forțeze prea tare. Era atât de hotărât să te facă să devii o lady! Îmi amintesc că a cerut ca aici să împarți dormitorul cu cea mai eligibilă fată. Ea zâmbi la expresia îngrozită de pe chipul Elizei. Am refuzat să-i promit un asemenea lucru. Era mult mai important să interacționezi cu tinerele care putea fi influențe bune, dar și prietene. Știu că lumea din înalta societate nu este întotdeauna bună, dar tu aveai o inimă bună. O fată superficială, mândră ți-ar fi zdrobit spiritul. Femeia sorbi din ceai. Totuși, tatăl tău nu a fost de acord cu mine. Este un om foarte insistent.

– Da. Eliza se încruntă la auzul dovezii că tatăl ei uneltise să o manipuleze încă de când era copilă. Ați făcut bine când l-ați contrazis. Vă mulțumesc.

Directoarea zâmbi.

– Am spus că eu decid care sunt regulile propriei mele școli. Am crezut mereu că, dacă cedez în fața unui părinte, până la urmă o să fiu încolțită din toate părțile de cereri de la fiecare dintre ei până când nu mai reușesc să mulțumesc pe nimeni.

Cu siguranță, așa ar fi făcut tatăl ei.

– Cum vă mențineți fermă în fața unui părinte? întrebă ea. Trebuie să insiste în privința anumitor lucruri – la urma urmei, toți plătesc taxa.

– Am puterea de a-i refuza, răspunse doamna Upton. Și am făcut-o. Ea zâmbi. Dar, de cele mai multe ori, încerc să fiu fermă fără să refuz o fată pe care vreau să o primesc la școală. Am o mare slăbiciune pentru tinerele care și-au pierdut mama. Este și așa destul de greu să fii femeie în lumea asta; să fii o femeie fără mamă este mare păcat.

Da, Eliza știa. Se întrebase deseori cât de diferit ar fi fost *papa* dacă mama ei ar mai fi fost în viață.

– *Papa* intervenit în căsnicia mea. Nu știu ce altceva să spună. Mă tem că este ceva de neiertat.

– Este chiar grav, încuviință doamna Upton. Sper că nu a făcut-o ca să prevină abuzul lui Lord Hastings.

– Nu! Hastings nu ar face *niciodată* așa ceva, afirmă Eliza.

– Dar a dus la o ruptură cu el, deduse femeia mai în vârstă. Altfel, cred că nu te-ai mai afla aici.

– Nu știu ce să fac, recunoscu Eliza.

– Iar eu nu pot să-ți zic, rosti doamna Upton cu blândețe. Dacă te-am învățat ceva în timpul petrecut aici, știi prea bine ce să faci.

Știa. Doamna Upton își dorea ca tinerele domnișoare să fie sigure pe ele și capabile. Ar fi fost minunat să i se ofere o soluție, dar Eliza știa că trebuia să o găsească singură.

– Dar ce ar face o lady?

Doamna Upton zâmbi.

– O lady se comportă cu grație și curaj. Totuși, fiecare este și femeie cu pasiuni, speranțe și sentimente. Numai o femeie poate să decidă ce își dorește inima ei. Făcu un semn delicat din mână. Apoi acea lady o să meargă pe calea aleasă cu grație și curaj.

O bătaie în ușă le întrerupse, iar doamna Upton se duse să deschidă. Eliza își sorbi ceaiul și se gândi, în vreme ce directoarea se angajă într-o discuție în liniște. Știa ce-și dorea inima ei, dar cum să reușească? Cum să-și repare căsnicia, întemeiată pe o asemenea minciună, atât cu grație, cât și cu curaj?

– Lady Hastings, spuse doamna Upton și îi întrerupse firul gândirii, ai musafiri. Să le permit să intre?

Eliza încremeni.

– Cine este?

– Îndrăznesc să spun că o să fie bine-veniți, spuse directoarea cu un zâmbet. Ai avut mereu încredere în sfatul lor pe vremea când erai mai tânără, chiar și când domnișoara Graham te-a îndrumat pe căi greșite.

Sophie. Prietenele ei știuseră unde avea să se ducă. Cu un nod în gât, Eliza încuviință din cap și, o clipă după aceea, Sophie intră valvârtej în încăpere, cu Georgiana la câțiva pași în urma ei. Se luară în brațe fără să rostească vreun cuvânt, iar doamna Upton plecă discret din încăpere, închizând ușa în urma ei.

– Trebuia să-mi închipui că o să mă găsiți, spuse Eliza, încercând să-și ascundă lacrimile care i se iviră brusc în ochi.

– Am fi fost aici mai devreme dacă menționai în scrisoare, spuse Georgiana.

Ea scoase o batistă și i-o întinse.

Eliza râse printre lacrimi și se șterse pe obraji.

– Nici nu știam că o să ajung aici până azi-dimineață! Sunt aici de câteva ore.

– Câteva ore în care puteam să fim aici ca să te susținem, rosti Georgiana cu încăpățânare.

Eliza râse din nou, mai slab de astă dată.

– Mă mir că sunteți aici. Lady Sidlow nu a venit cu voi?

– Las-o, spuse Georgiana, cu o îmbujorare vinovată în obraji. Știam că nu o să fie de acord, așa că nu i-am spus.

– Ați fugit?

– Eu m-am dus direct la Sophie. Georgiana clătină din cap la expresia îngrozită a Elizei. De atunci, am fost însoțită.

– Oh, nu! Eliza se uită cu regret la Sophie. Iar tu erai la țară cu Excelența Sa...

– Excelența Sa este jos în trăsură, îi spuse Sophie. Gata cu noi. Ce s-a întâmplat cu tine?

Așa vorbea Sophie – scurt și la obiect. Starea de spirit a Elizei se prăbuși din nou, după încântarea bruscă pe care i-o provocase apariția prietenelor ei. Dar cum să le explice? Era prea umilitor, prea îngrozitor, prea dureros.

– Ce ți-a făcut Hastings? întrebă Georgiana. De ce Dumnezeu l-ai părăsit?

– Tata l-a mituit să mă curteze, se auzi spunând Eliza. S-a prefăcut că mă admiră. A făcut dragoste cu mine. Dar el... el nu a simțit nimic pentru mine.

Georgianei i se tăie răsuflarea, dar Sophie se încruntă.

– Avem nevoie de mai multe explicații. Și de ceai.

Mereu cea rațională, ea ceru să li se aducă ceai, iar în scurt timp, erau așezate în jurul mesei. Treptat, Eliza reuși să le spună toată povestea. Exclamațiile de groază și șoc ale Georgianei o îndemnară să continue, la fel întrebările directe ale Sophiei.

– Este intolerabil!

Georgiana se ridică brusc când Eliza ajunse la finalul poveștii.

Sophie îi spuse să tacă, cu privirea ațintită spre Eliza.

– Îl iubești pe Hastings?

Eliza se înroși nefericită.

– Da. Cu disperare.

Chiar și după ce descoperise minciunile.

– Vrei să ai o căsnicie fericită cu el.

– Da.

Nu își dorise niciodată altceva.

– Atunci trebuie să ai încredere în el, zise Sophie cu blândețe. Măcar până când se dovedește că nu este demn de încredere. Nu asta mi-ai spus?

– Atunci era altfel!

Eliza fu șocată să își audă propriile cuvinte întoarse asupra ei. Înainte ca Sophie să se fi măritat cu ducele, păstrase multe secrete în relația cu el, fiind nesigură de afecțiunea lui. Eliza fusese convinsă că Ware o iubea – cine să nu se îndrăgostească de Sophie cea atât de frumoasă, deșteaptă și curajoasă? Dar nu fusese atât de încrezătoare. Eliza o asigurase că, dacă îi încredința adevărul, ducele avea să o iubească și mai mult.

– Ducele era îndrăgostit nebunește de tine...

– Asta credeai tu, sublinie Sophie, iar eu speram să fie așa. Dar n-am știu până când nu i-am mărturisit crudul adevăr. Credeam că o să fie dezgustat și o să plece fără nici un cuvânt, fără să-și mai dorească să mă vadă vreodată.

Eliza rămase cu gura căscată. Povestea se asemăna teribil cu ceea ce îi făcuse ea lui Hugh.

– Sophie, s-a prefăcut că o iubește când de fapt nu o iubea! interveni Georgiana. Sigur că asta merită o pedeapsă.

– S-a prefăcut? Sophie o urmărea pe Eliza. I-a spus că nu a susținut niciodată că o iubește până când nu a iubit-o cu adevărat.

Georgiana flutură mâna în aer.

– A lăsat-o să creadă asta!

„Am crezut asta pentru că voiam să fie adevărat", se gândi Eliza cu o strângere de inimă.

– Așa cum ai făcut-o pe Lady Sidlow să creadă că o trimiți pe Nadine să cumpere ziare de scandal, nu ultimul roman de la Minerva Press?

Sophie și Georgiana continuară să se ciondănească.

– Cumpără și ziare de scandal, i-o întoarse Georgiana. Știi să mă strecor, Sophie. Dar nimănui nu i se întâmplă nimic dacă citește câteva romane, în timp ce Hastings...

– Nu el mi-a frânt inima, spuse Eliza încet. Nu Hugh este de vină pentru asta.

Cuvintele acelea le făcură pe prietenele ei să tacă. Sophie și Georgiana schimbară priviri întunecate. Știau că se referea la tatăl ei, care fusese aproape ca un tată și pentru ele.

Dar Hugh nu o mințise. Tăcuse deoarece știa că adevărul avea să o rănească, dar nu își propusese să o mintă. Tatăl ei, da. Hugh simțise că nu avusese de ales decât să o viziteze și o curtase întrucât crezuse că aveau să fie fericiți. Ceea ce sugera că, dacă nu ar fi crezut întocmai, nu ar mai fi cerut-o în căsătorie și nu s-ar fi însurat cu ea.

Poate că ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să plece de la el.

Chiar când începu să se teamă că făcuse o greșeală teribilă, se auzi o bătaie în ușă, înainte ca doamna Upton să intre.

– Îmi pare rău, doamnelor, Excelență, dar ai alt vizitator. Lord Hastings este jos și dorește să te vadă.

Elizei îi tresări inima în piept și fu copleșită de dor. Încuviință înainte să apuce să se gândească mai bine.

Reuși să-și dea seama, după ecoul pașilor lui pe scările fără covor, că el le urca în fugă. Doamna Upton lăsase ușa deschisă, iar el se ivi în prag și se prinse cu ambele mâini de cadru.

– Eliza, spuse el, cu vocea marcată de ușurare. Slavă Cerului!

– Ai venit să te umilești, domnule? întrebă cu răceală Georgiana.

Eliza se îmbujoră. Hugh nu își luă nici o clipă ochii de la ea.

– Da.

Vocea îi era aspră, ascuțită de epuizare.

– Ei bine... începu Georgiana.

Dar Sophie o întrerupse:

– Hai cu mine să vedem ce face Ware.

O apucă de braț și o trase după ea din încăpere.

Hugh trecu pragul și închise ușa. Părea înspăimântat, nebărbierit și avea cearcăne. Eliza recunosc hainele pe care le purtase în seara de dinainte.

– Eliza. Ești... ești bine?

Își dorea să fugă spre el și să-l sărute, să-l liniștească și să-l răsfețe chiar după tot ce se întâmplase.

– Da. Ea își drese glasul. Arăți groaznic.

Urma unui zâmbet îi traversă chipul. El coborî privirea.

– Trebuia să-mi fac timp ca să mă bărbieresc. Așa mi-a spus Edith, dar nu mai puteam să aștept.

Inima ei tresări în piept.

– De unde ai știu că o să vin aici? întrebă ea în schimb.

– De la Henrietta. Zâmbetul lui deveni puțin mai larg, mai puțin mâhnit când văzu că era uimită. I-ai vorbit cu atâta drag despre locul acesta! În plus, asta m-a făcut să-mi amintesc de picnicul nostru, când mi-ai povestit și mie. Nu erai acasă la tatăl tău în Greenwich, deci merita să încerc aici.

– Ai fost la Greenwich.

Ea încercă să întrebe cu calm, dar vocea îi tremura. Ce îi spusese *papa?* Ce îi spusese el lui *papa?*

– Azi-dimineață. El își frecă maxilarul. Eu și tatăl tău nu o să fim niciodată prieteni.

Eliza simți un gol în stomac.

Hugh o privi cu ochi plini de dorință.

– Te iubește atât de mult încât nu mai are nici o morală și nici o reținere când vine vorba de ceea ce crede că o să te facă fericită.

Papa nu își ceruse iertare.

– A greșit, șopti ea. Ceea ce a făcut a fost îngrozitor.

Hugh încuviință din cap.

– Sunt conștient de asta. Dar mi-a spus ceva ce aproape că m-a făcut să-l iert.

Eliza se încordă.

– Mi-a spus că a vrut doar ca eu să mă uit la tine. Că, dacă te cunoșteam, aș fi văzut ce comoară erai. El se opri. Iar în privința asta, a avut perfectă dreptate. Și, chiar dacă îi detest metodele, nu pot să-l urăsc pentru că mi te-a prezentat. Pentru acțiunile mele ulterioare, îmi asum toată responsabilitatea. A fost greșit din partea mea să te înșel, indiferent ce mi-ar fi cerut el. A fost greșit din partea mea să-ți fac curte într-un mod atât de calculat. El își ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă la loc. Dar nu-mi pare rău că m-am însurat cu tine.

Ea își dorea atât de tare să fugă la el, încât își încordă picioarele în pantofi în efortul de a nu se mișca.

– Ai zestrea mea, să știi, spuse ea, încercând să fie rațională și rece. Nimeni nu poate să ți-o ia. Nu trebuie să spui nimic din ce nu crezi cu adevărat.

Maxilarul lui se încordă, iar ochii i se aprinseră primejdios.

– Tatăl tău m-a constrâns cu 80 000 de lire. Am de gând să i le restitui, fiecare sfanț nenorocit din mita lui afurisită. Din partea mea, n-are decât să lase restul averii spitalului de orfani. N-am venit azi aici pentru bani. Eu chiar m-am îndrăgostit de tine, în ciuda tatălui tău și a uneltirilor lui, și nu vreau să te pierd pentru că m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care ai aterizat la picioarele mele, udă și murdară după baia lui Willy.

Inima ei bătea plină de speranță și de nerăbdare.

– Este adevărat?

– Fiecare cuvânt, spuse el cu o voce scăzută. Nu există decât adevăr între noi acum, pentru totdeauna.

Din proprie inițiativă, picioarele ei începură să meargă. Hugh făcu doi pași și o prinse în brațe, lipind-o de el. Eliza se agăță de el și își îngropă fața în gâtul lui, inspirând adânc parfumul cunoscut. Trecuse doar o zi? Orele se scurseseră de parcă trecuse o veșnicie de când fuseseră la balul Montgomery.

El scoase o hârtie din buzunar și o puse în mâna ei.

– Păstrează asta, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Păstreaz-o până când îmi plătesc toate datoriile pe care le-a cumpărat tatăl tău și pe care le-a ținut deasupra capului meu. Apoi, poți să mi-o dai înapoi ori să o rupi și să pleci. Dar, te rog... Dă-mi o șansă să-ți dovedesc loialitatea mea!

Inima i se opri în piept când recunoscu o copie a documentului căsătoriei lor.

El îi ridică ușor bărbia până când îi întâlni privirea.

– Te vreau pe tine pentru mine, dragostea mea. Dacă tu nu mă mai vrei...

– Te vreau, spuse ea și clipi ca să nu plângă.

– Păstrează asta, repetă el și își puse mâna peste a ei, încă ținând strâns documentul căsătoriei lor. Până când o să fii sigură.

Eliza se gândi că avea să fie mereu sigură, dar încuviință din cap. El își odihni fruntea pe a ei și răsuflă ușurat.

– Mulțumesc, șopti el.

Ea îl strânse în brațe, strecurându-și degetele în părul lui, zâmbind când simți cum se agăța de ele. Poate că el avea dreptate. Ceea ce făcuse tatăl ei nu avea scuză, dar putea să fie iertat într-o bună zi. Dacă *papa* avea dreptate în privința amândurora – că Eliza ar fi rămas pentru totdeauna ascunsă la ea acasă, cu grădina și câinii

ei, iar Hugh s-ar fi îndrăgostit de ea dacă ar fi avut ocazia să o cunoască –, poate că reușea să-l ierte.

Dar nu acum, când inima ei încă suferea, ci într-o bună zi. Poate.

– Mă bucur că ai venit după mine, șopti ea. Când el își odihni capul pe umărul ei, ea se întoarse și îi apăsă un sărut pe obraz. Mulțumesc.

Umerii lui Hugh se cutremurară ușor.

– Dacă aș fi avut măcar o îndoială în privința asta, aș fi fost gonit din Londra de familia mea furioasă. Și ele își doresc să te întorci – îndrăznesc să spun că mai mult decât își doresc să mă întorc eu, după ce le-am mărturisit ce am făcut.

Ea se înroși.

– Nu, sigur că își doresc ca tu...

– Eliza! El îi cuprinse obrazul în palmă. Nu le-am spus niciodată în ce situație ne-a lăsat tata. Credeam că le protejez, dar, de fapt, doar le mințeam. Tu, pe de altă parte, nu le-ai mințit niciodată. Ai fost bună, grijulie, iubitoare, respectuoasă, cum ești de obicei, iar ele – asemenea mie –, de îndată ce te-au cunoscut, te-au iubit. El se opri. Ei bine, nu în felul în care te iubesc eu, dar sunt convinse că ar trebui să fac orice îmi este cu putință să te conving să te întorci acasă.

Documentul căsătoriei era mototolit între ei.

– Ai spus deja tot ce trebuia să spui ca să mă convingi, îi zise ea.

Buzele lui se arcuiră.

– Să o spun din nou?

Ea încuviință din cap.

– Te iubesc. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

La ultimul *te iubesc*, buzele ei rostiră cuvintele în același timp cu ale lui. Hugh zâmbi larg și i se zări gropița din obraz.

– Doamna mea. Soția mea iubită.

– Soțul meu iubit. Ea se ridică pe vârfuri și își apăsă buzele pe ale lui. Du-mă acasă!

Epilog

14 luni mai târziu
Cornwall, moșia Rosemere

Razele soarelui se strecurau printre draperii, reflectându-se pe marginea patului și, în cele din urmă, pe chipul ei. Eliza strâmbă din nas când licărirea o trezi din somn.

– Șșșt, se auzi vocea lui Hugh în urechea ei. Mâna lui se odihni pe șoldul ei înainte să urce agale spre coaste. Visam o femeie frumoasă în patul meu și iată că am găsit una. Frumoasa mea din pădurea adormită.

Ea zâmbi fără să deschidă ochii.

– Frumoasa și voluptuoasa mea din pădurea adormită.

El îi cuprinse sânul cu un geamăt ușor de încuviințare.

– Nu dorm, șopti ea.

– Cu atât mai bine. O sărută pe ceafă. Aș putea să te conving să mă lași să-mi fac de cap cu tine.

Ea zâmbi și se întoarse cu fața în brațele lui.

– Așa sper.

Mâinile lui se opriră; expresia de pe chipul lui deveni serioasă.

– Da?

Eliza încuviință din cap. Trecuse mult timp de când de când nu mai făcuse dragoste cu ea așa cum trebuia – prea mult timp. Hugh gemu, se rostogoli peste ea și îi acoperi fața cu sărutări până când ea râse din nou.

Dintr-odată, un zgomot îi făcu să încremenească. Willy, într-un coș lângă șemineu, înălță capul. Eliza privi îngrijorată spre colțul întunecat din încăpere, dar Hugh îi întoarse fața spre el.

– Nu scoate nici un sunet! spuse el pe nerăsuflate. Nici măcar unul, Eliza.

– Hugh! Nu, nu putem... Oh, Dumnezeule...

El îi acoperi gura cu mâna ca să-i zădărnicească protestul. Cealaltă mână se strecură pe sub cămașa de noapte și se mișcă între picioarele ei. Ea clătină febril din cap, chiar când își desfăcu picioarele pentru el, iar Hugh schiță doar un zâmbet păcătos. Eliza îi dădu ochii peste cap când el o atinse ferm.

Făcu dragoste cu ea pasional, dar delicat și într-o tăcere deplină. De fiecare dată când Eliza gemea, gura lui o acoperea pe a ei, făcând-o să tacă atunci când ar fi putut să țipe de pasiune. O făcu să se cutremure, să se zvârcolească și să-și arcuiască șoldurile spre ale lui rugător, până când el o pătrunse tare și la fel de disperat ca ea.

Aproape în aceeași clipă în care încetară să se miște, găsind extazul unul în brațele celuilalt, scâncetul agitat se auzi din nou dinspre colț. În câteva minute, deveni un plânset slab.

– S-a trezit, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

– Și eu. Soțul ei se mai mișcă o dată deasupra ei, cu chipul înflăcărat de pasiune. Dumnezeule, cred că am văzut raiul!

Ea își arcui o sprânceană și îi atinse gropița.

– Nu mi-am dat seama că ai fost așa de nesatisfăcut în ultimele două luni.

Hugh zâmbi larg. Părul i se ridicase în bucle ciufulite în jurul feței, dându-i un aer sălbatic, libertin.

– Nesatisfăcut? N-am spus niciodată asta. Dar există grade și grade de satisfacție...

Ea râse, iar el o sărută din nou.

Plânsetul slab deveni plâns în toată regula.

Hugh se ridică din pat și traversă încăperea, întorcându-se cu fiul lui de șase săptămâni în brațe. Eliza se ridică între perne și se întinse spre bebeluș, inima aproape ieșindu-i din piept din dragoste pentru cei doi. Willy sări pe pat și se așeză protector lângă ea, așa cum făcea de obicei când îl hrănea pe Simon. Îi adora pe toți trei, se gândi Eliza.

Mai târziu, când dădaca luă copilul, iar Willy alerga prin grădinile mari alături de Angus, Eliza se spălă și se îmbrăcă. Se uită prin sertarele măsuței de toaletă în căutarea agrafei preferate de păr, în vreme ce Mary îi pieptănă și îi prinse părul. Atunci ea găsi o hârtie împăturită și uitată în caseta de bijuterii.

– Poți să pleci, Mary, îi spuse ea slujnicei, ținând hârtia strânsă la piept. Mary făcu o reverență și plecă, iar Eliza se duse la ușa camerei de garderobă, unde Hugh se îmbrăca. Hugh, spuse ea. Vino aici!

– Oricând vrei tu, draga mea.

El își prinse un ac de lavalieră și veni spre ea.

Erau deja căsătoriți de un an și jumătate, iar Elizei încă nu îi venea să creadă. Nu doar că el era cu atât mai chipeș acum, cu părul puțin mai lung și ceva culoare în obraji, dată de soarele din Cornwall, dar felul în care se uita la ea devenise mai înflăcărat și mai devotat. Chiar și când se rotunjise în perioada în care aștepta copilul, abia reușind să mai traverseze încăperea, el îi spunea că era frumoasă. Odată, în mijlocul unei crize inexplicabile de plâns, Eliza îi zisese că trebuia să fie ori orb, ori îndrăgostit, iar el izbucnise pur și simplu în râs și răspunsese că era îndrăgostit nebunește de soția lui.

Eliza se gândi că fusese fericită în ziua nunții, dar ceea ce simțea acum era cu totul altceva. Nu doar îndrăgostită până peste cap, ci convinsă, fără nici o îndoială, că nu mai exista alt bărbat în lume pentru ea, iar ea era tot ce își dorea el.

Fără vreun alt cuvânt, ea îi întinse hârtia. Nedumerit, o despături, apoi privirea lui uimită se întoarse iute spre ea.

– Tu mi-ai spus să o păstrez, îi aminti ea. Până când aveam să fiu sigură de tine. Își prinse mâinile la spate ca să ascundă faptul că începuseră să tremure dintr-odată. Să știi că sunt singură de mult timp.

Încet, Hugh împături la loc copia șifonată a actului de căsătorie pe care i-o dăduse cu luni în urmă, în biroul doamnei Upton.

– Atunci de ce acum?

Ea zâmbi, cu un aer ușor vinovat.

– Fiindcă știu că în tot timpul ăsta l-ai plătit pe *papa* fără să știu.

Colțurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet straniu. Ea se opusese acelui plan, spunând că tatăl ei le era dator amândurora, iar Hugh se prefăcuse că se supusese dorințelor ei.

– Atunci știi că am de gând să plătesc până la ultimul sfanț datoriile tatei.

– Da. Am tot corespondat cu *papa*.

Ea se opri. Avusese nevoie de luni întregi ca să se liniștească suficient încât să îi scrie tatălui ei. Primele scrisori fuseseră scurte și rezervate; tatăl ei era un bărbat încăpățânat, iar ea nu se așteptase ca bărbatul să-și recunoască vina cu ușurință.

Dar, în cele din urmă, o făcuse. Mărturisise că se înșelase și că îi era dor de ea. Îi spusese că nu mai vorbea cu Robert Grenville și David Southbridge, fiindcă își dăduse seama că erau nedemni de încredere și alunecoși. Își cumpărase un câine, chiar dacă pretindea

că era ceva temporar. Eliza simțea că inima tatălui ei se schimbase, iar când îi spusese că aștepta un copil, bucuria lui fusese palpabilă, dar umilă. Nu întreba niciodată dacă putea să vină să-i vadă pe ea sau pe copil, chiar dacă speranța se simțea în fiecare scrisoare.

În plus, îi spusese că Hugh îi dădea bani în fiecare trimestru. La început, se plânsese de asta, apoi observase pur și simplu că Hugh era insistent și părea să știe ce datorii avea tatăl lui. Eliza îi spusese să doneze banii spitalului pentru orfani dacă nu-i voia, iar el bombănise. Dar, la două săptămâni după aceea, primise o scrisoare de mulțumire de la directorul spitalului. Tatăl ei donase banii în numele ei.

Soțul ei o privi vreme îndelungată.

– L-ai invitat să vină în vizită, nu-i așa?

– Nu, răspunse ea. Nu aș face niciodată asta fără să vorbesc tine. Dar... vreau să-l invit. Vreau să-l vadă pe Simon.

El se întinse să o ia de mână.

– Bine.

Eliza tresări.

– Bine? Ești de acord?

– Înseamnă că l-ai iertat. El zâmbi trist. După cum știam că o să faci. Ai o inimă prea bună. Sigur, ar trebui să-l inviți când o să fii pregătită să-l vezi.

– Ești de acord? întrebă ea șovăitor. *Papa* a fost foarte nedrept cu tine.

Hugh îi sărută mâna și zăbovi cu buzele peste pulsul ei.

– Nedrept! Am obținut de la el ce avea mai bun, pentru că te am pe tine, iar acum pe micuțul nostru Simon. Dacă vine în vizită, probabil o să mă simt obligat să-i mulțumesc pentru asta. Așa că nu trebuie să iau eu decizia asta, ci tu. Ce fel de soț crezi că sunt?

– Cel mai bun, răspunse ea. I se puse un nod în gând când îi zâmbi. Singurul pentru mine.

– Sunt bucuros să aud asta, rosti Hugh și o trase spre el. Pentru că nu o să te las niciodată să pleci.

Mulțumiri

Scrierea unei cărți poate părea strădania unei singure persoane, o autoare aplecată asupra laptopului scriind. În realitate, este nevoie de o întreagă echipă ca să se tipărească o carte. Mulțumirile mele înflăcărate sunt pentru Rebecca Smartis, care a citit în detaliu acest manuscris și a făcut modificări neprețuite; pentru incredibila mea editoare, Lyssa Keusch, care întotdeauna îmi face cărțile mai valoroase, și pentru Priyanka Krishnan, asistenta ei; pentru Pam Jaffee și Caroline Perny, oameni extraordinari de la PR (și partenerele mele preferate la brunch); pentru prietenele mele Katharine Ashe, Maya Rodale și Eve Silver, pentru comentariile lor înțelepte și tranșante despre viață și scris făcute la momentul potrivit; și pentru cei din familia mea, pentru că au plimbat câinele, au ignorat curățenia făcută în treacăt, mi-au comandat mâncare și mi-au oferit bucurie și iubire când cartea mi-a dat bătăi de cap.